Vinterblomster

for

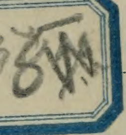
1840.

Fortællinger

af

berømte, engelske Forfattere.

Trykt hos J. D. Qvist.

Vinterblomster.

Fortællinger

efter

det Engelske.

Ved

L. F. Kruse,

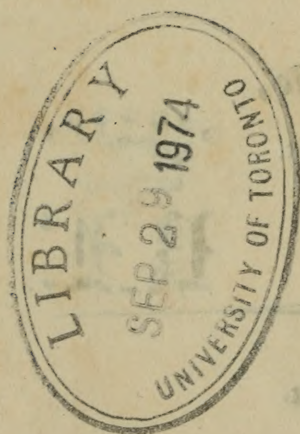
Premier-Lieutenant.

Kjøbenhavn.

Paa Udgiverens Forlag,

trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker.

1840.

LIBRARY
SEP 29 1974
UNIVERSITY OF TORONTO

Indhold.

Hiertets Historie.

Fortælling.

Det er ikke vort Kald at giøre Regnskab for det menneskelige Hiertes Egenhed, eller vor Beslutning at undskylde den menneskelige Naturs Ubestemthed. I Henseende til Kiærligheds Ustadighed, da er dette gamle Damers almindelige Thema fra utænkelige Tider, og beviser blot, at Kiærlighed er underkastet de samme Forandringer, som ere tilfælles saavel for den aandelige som den legemlige Verden. — Vi sige ikke noget saadant. Vi have seet, vi have kiendt, vi kunne forestille os; og uden at drage nogen videre Slutning over den Lidenskab eller ikke Lidenskab, den Kiærlighed eller ikke Kiærlighed, som gav Anledning til hiin eller denne Hændelse, uden nogen heftig Anklage imod Menneskeheden eller Pasquil imod Kiærligheds Love, uden at hæve noget Menneske paa en andens Bekostning, skulle vi allene skizzere et simpelt Malerie paa en simpel Maade, og overlade Moralen, hvis det indeholder nogen, til Læseren.

1*

Lærdommene, som ere udstrøede iblandt Ungdommen, ere liig Frøet, som er nedlagt i Jordens Skiød; Tiden gaaer sin vante Gang, og naar Aarstiden kommer, vil det vise sig at Sædemanden har været der. Dette viste sig hos Delacour; Rigdom, Vinding og Selvinteresse havde været hans Ungdoms Lærdomme, og han havde draget Nytte af dem. Ved hans Faders, en velhavende Handelsmands Død fandt han sig i gode Omstændigheder, og ved Hielp af sit Kald — han var Procurator — paa Veien til Anseelse, og maaskee til Rigdomme. I Besiddelse af en smuk Person, en ziirlig Adfærd, majestætisk Anstand, en behagelig Røst, levende Underholdningsgave og utvungen Munterhed, var det intet Under at han var velkommen i de bedste Selskaber og blev derved snart bekiendt som en duelig Forretningsmand. Han havde nu fyldt tredive Aar, og var i fuldt Løb paa Lykkens Bane, dog endnu ugift, skiøndt søgt af bekymrede Mødre og friet til af dristige Døttre; men han elskede ikke, eller turde neppe troe det selv. Emily Sidney's Fader var Kiøbmand og havde især deleshed bevirket den Lykke Delacour havde giort. Hun var efter Formodning Arving til store Rigdomme, og den Skiønneste i sin Selskabskreds. Det var nok til at nedslaae en mindre ivrig Tilbeder, eller en mere beregnende Mand. Men Delacour

havde Hændelsen at takke for meget, og da han troede at opdage noget ikke ganske uforbeelagtigt for sig, begyndte han hemmeligt at giøre Cour til hende. Ak! jeg erindrer hende, som var det igaar. Hun var dengang atten Aar, neppe indtraadt i den jomfruelige Alder. Naar Ansigtet pippede frem iblandt de nødde=brune Lokker, som omgave det, kunde det give et værdigt Stof for en Malers Pensel, skiøndt det Smiil, som spillede om hendes Læber, vilde have giort hans Kunst til Skamme, hendes smækkre velrundede Figur, kappedes med Billedhuggerkunstens Mesterværker; men Marmor havde forgieves forsøgt at udtrykke hendes Opførsels Værdighed og Anstand. Og dette var hendes mindste Ynde. Hendes Godhed, Ømhed og Menneskekiærlighed vandt hende Alles Hierter. Hun — men lad hendes Historie skildre hendes Characteer. Det er at formode at Delacour var ærgierrig paa sin Maade, og det var Maalet hvorefter han nu sigtede. Skiønhed var hans Ideal; men her var Skiønhed uovertruffen, urivaliseret; Dyd, — her var den meest tillokkende Dyd; Beskedenhed, Uskyldighed, Sandhed, Kiærlighed, Alt forenet i een Person; og i Henseende til Rigdom, da overtraf hendes hans dristigste Forventninger, foruden de meest foronskede og indflydelsesrigeste Connexioner. Dog hvorfor anstille Betragtninger herover; hendes Skiøn=

hed alene var Medgift værdig for en Prinds. I enhver Livets Stilling var hun lige elskværdig og værd at eie. I saadanne Tanker henrandt hans Timer i Henrykkelse; da en ny Frier viste sig i en ung Baronets Person, som eiede betydelig Formue; Penge var intet for ham, men Lyksalighed alt. Ligesaa smuk og behagelig, men rigere end Delacour, var han ingen almindelig Rival; foruden dette anvendte han alle en oprigtig Elskers Smaakunster for at forsikkre sig Skatten. Paa denne Tid leed Herr Sidney et betydeligt Tab ved en uheldig Speculation. Baronen blev underrettet derom, men det giorde ikke mindste Forandring paa ham; han vedblev at være den samme ivrige Beiler, den samme uforandrede Beundrer — han glemte ikke at vise det Fortrin, han følte for hende. Men hvad kan Kiærlighed ikke udrette! Emily Sidney var eneste Barn, og besad hele den indtagende Uvidenhed om Overflodigheds Behagelighed, hun forundrede sig over hvorledes Rigdom kunde have noget at giore med Tilfredshed. Det gamle Spørgsmaal om „en Hytte med Kiærlighed, eller et Palads foruden," unge Pigers evindelige Thema, blev overveiet; men alle Tanker dreiede sig kun til een Side — lykkelig eller ulykkelig, følte hun Forkiærlighed for Delacour. Han forsikkrede om sine uinteresserede Følelser — uden at agte det ringeste

paa øieblikkelige eller fremtidige Forventninger — og kunde hun giøre mindre end at troe ham! Faderen raadede, Moderen advarede, men Emily græd, og det endte med en Kurv til Baronen. En Uge efter giorde Delacour sit Tilbud og fik Ja; og hvo vilde ikke føle sig smigret ved at foretrækkes? Fra den Tid vare de dem selv en Verden — altid tilsammen — han den meest opmærksomme Elsker, hun det lykkeligste Fruentimmer.

Ligesom Ingen ved at see i Speilet letteligt seer sine egne Feil, eller fuldkomment rigtigt bedømmer sine eiendommelige Fortrin: ligesaa lidt er Nogen istand til at opdage sin sande Characteer, ved at betragte, endskiøndt med Opmærksomhed, Siælens indvendige Speil — Indbildningen. Thi ligesom vor Skygge, seet i Solen, er en feilfuld Afbildning af vor Skikkelse, saaledes kunne vor Siæls Egenskaber lignes med Indbildningskraftens glimrende Frembringelser, de ere for luftige og for guddommelige, for fuldkomne, til at være andet end blot Idealer af hvad vi ønskede de skulde være. Delacour havde sin Forfængelighed. Hidindtil havde han været en lykkelig, heldig Mand, han var meget søgt, og end mere, han var elsket af Een, hvis Hierte de fleste Mænd vilde være glade ved at have vundet. Og dersom han bedrog sig, eller havde for megen Tillid til sig

selv, da er det Noget, som vi saa ofte ere tilboielige til, baade imod os selv og andre; endogsaa med den bedste Villie til at være retfærdige mod Alle. Det var imidlertid intet Bedrag at han var forelsket, endskiondt Maaden, hvorpaa han elskede var noget tvivlsom, saa var dog hans Hierte slaaet. Verden kunde fuldende sit Lob troede han, og Aarstiden forandre sig, men ingen af Delene kunde have nogen Indflydelse paa ham. Alle hans Folelser, hans Selskaber vare forenede her; og for kunde Naturen forandre sig for han. Dog hvortil en vidtloftig Forklaring over hans Folelser? Hvo dromte nogensinde i en Drom at de skulde vaagne igjen om fem Minuter eller fem Timer, fem Generationer eller fem Aarhundreder.

Det var en behagelig Aften imod Slutningen af Sommeren, da han steeg til Hest og tog den sædvanlige Vei til Sidney's Bolig. Hans utvungne Ridt, hans smukke Person, hævet ved hans kostbare Dragt, saavelsom Skionheden af den indre Tilfredshed som han var et Billede paa, vilde alene have tiltrukket ham Folks Opmærksomhed, naar hans Hest end ikke, som om den var stolt af sin Byrde, havde søgt ved forskjellige Caprioler og en ædel Holdning at drage de Forbigaaendes Blikke paa sig. Delacour var fodt til at blive beundret, „den Jagttagne af alle

Jagttagere"; og mange Bemærkninger blev der giort, idet han passerede forbi. Saaledes havde han redet nogen Tid, da han blev indhentet af en Bekiendt.

„Hvad! Delacour paa den gamle Vei igien, uagtet Nyheden i Avisen om Sidney's Fallit. „Umuligt," raabte Delacour; „jeg vilde have væddet mit Liv derpaa — Du spøger." „Vantro som en Elsker" svarede den Anden. „See og overbeviis Dem." Han rækkede Avisen til ham; et Blik var tilstrækkeligt, og mumlende et hastigt Adieu, sporede han sin Hest og var snart ude af Sigte. Den Sky af Støv, som fulgte hans Flugt, viiste kun hans Vei; og de som nu saae ham, bleg, bevæget, og flyvende fortvivlet fremad, kunde snart have antaget ham for et mere end almindeligt Ulykkesbud. Et Dolkestik, i Sandhed, kunde neppe have frembragt en saadan Angst i hans Hierte.

Han traadte ikke saa snart ind i Huset, før Tienernes Røst forkyndte at Noget var skeet; han mødte Madamme Sidney paa Trapperne. „De vil finde Emily i Dagligstuen," sagde hun. „Denne Hændelse har rystet os alle — De vil undskylde Herr Sidney i Aften."

Han hviskede et galant Svar, og skyndte sig frem, det var første Gang, at han nærmede sig uden at blive lagt Mærke til. Emily sad ved et Bord,

der var Lys i Værelset; hun betragtede Noget med Opmærksomhed — det var hans Portrait, det samme han selv havde givet hende; han nærmede sig — Læberne bævede og Dinene stode fulde af Taarer; hun sukkede og sukkede paa ny; han gik et Skridt nærmere; hun udstødte et svagt Skrig.

„O! er det Dem“ udraabte hun; men der var noget skiælvende i hendes Stemme, halv Glæde, halv Angst: „Jeg vidste at De vilde komme; det vil sige: jeg troede det.“ „Hvad kunde forhindre mig i at komme, da jeg saa ofte er kommen her for,“ svarede han. „De er meget god,“ sukkede hun; „men min Faders Uheld, o! Delacour, De kan giette mine Følelser.“

„Deres Følelser ere Dem maaskee egne“ gienſvarede han noget koldt. „De er meget mistænkelig i Aften.“

„Det haaber jeg ikke,“ svarede hun sagtmodig; „men De er træt, vi ville have nogle Forfriskninger, og derpaa stemme Harpen; det holdt De jo altid saameget af.“

Forfriskningerne bleve bragte, hun hialp ham selv; men da hun gik til Instrumentet, viste hendes hele Holdning, hendes bævende Stemme, de korte og hastige Blik hun kastede paa sin Elsker, alt for tydeligt, at hun havde mærket noget usædvanligt ved

hans Opforsel imod hende. Da hun rørte Instrumentet forekom det Delacour at hun havde den skiønneste Figur i Verden, og i Sandhed hendes Siæl var paa Strængene. Hun følte at Delacour ikke mere var det for hende som han havde været; hun var en blid og fortræffelig Pige, og Delacour, som var en Beundrer af alt herligt, var hurtigt ved hendes Side. Hun havde aldrig spillet med et saadant Udtryk; det ene Øieblik var han ganske Øre, i det andet var han tvivlraadig; han var snart lidenskabelig, snart kold — nu drømte han sig tilbage i hiin Tid, da han ganske tilbad hende. Tilsidst tilsneg han sig et Kys, talte Noget om Tilgivelse og Alt var forglemt; nu var nok en Time gaaet — han blev taus og mere kold end Døden, i det mindste for Emilys Hierte. Det begyndte nu at blive sildigt, og han undslog sig, foregivende Forretninger, for at blive der om Natten, som var hans Sædvane. Hun blev taus og nedslaaet. „De er bedrøvet Miss Sidney,“ sagde han, „eller vred; men min Emily pleiede ikke at være nogen af Delene.“ „Jeg er bedrøvet, hviskede hun,“ men ikke vred — „De er fuld af Feiltagelser i Aften,“ svarede hun mat.

„Jeg er ganske vist ikke feiltagen“ giensvarede han, „der er ikke blevet talt eet Ord i denne halve Time, men somme Folk antage Lune for Følelse.“

„Tilgiv mig," raabte hun, og da hun havde sat sig ved hans Side, lagde hun sin Haand sagte paa hans Skulder: „De forstaaer mig ikke, jeg er ikke det ringeste lunefuld, men sorrigfuld er jeg. Jeg er ikke vred;" men han reiste sig og gav hende at forstaae at han maatte gaae. „God Nat Miss Sidney," sagde han, „god Nat Emily? — vi sees i Morgen."

Han vilde aabne Døren — hun saae op, — rødmede — og kom hen imod ham. „Jeg er ikke vred," vedblev hun, „De giør mig Uret. Lad os være Venner!" Følelsen giorde sin Magt gieldende over ham, han tog hende i sine Arme. Et neppe hørligt, „Gud velsigne Dig," lød fra hans Læbe — et Øieblik, og han var borte.

Emilys Barm var et Sæde for Sorg — for Angst — og Fortrydelse. Skamrødme var endnu paa hendes Kind, men hun sukkede ikke, heller ikke græd hun. Dagen efter modtog hun en Undskyldning, at hun ikke maatte vente paa ham, da høist nødvendige Forretninger hindrede ham; men han lovede at tilendebringe dem saasnart som muligt. Men den ene Dag forløb efter den anden, og han kom ikke, — hun ventede forgieves. Det var sildigt en Aften, da hun troede at hun saae ham, som sædvanligt, læne sig imod Haveporten. Hun traadte til Vinduet; men

det var et Bedrag af hendes Phantasie — hun saae med mere Nøiagtighed, besvarede uden Sammenhæng nogle Spørgsmaal adresserede til hende, og faldt sandsesløs til Jorden. Vi ville drage et Slør for det øvrige. Man siger at Faderen aflagde ham et Besøg for at fordre en Forklaring; men Alt hvad han kunde faae ud af ham, bestod deri, at hans Udsigter vare forandrede, men ikke hans Kiærlighed. Han forlod ham med disse Ord: „Unge Mand: gid denne unge Piges Sorg maa falde hundrede Fold tilbage paa deres Hoved."

Hvor forunderligt afgiøre vi ikke vor Skiebne; misledede af Skinnet, endog fristede ved Sandhed. Dog hvorfor anklage Himlens Tilskikkelse! Thi vi vandre som i en Ørken, naar der er ingen Stierne til at lede os. Med Lyksaligheds Velsignelse i vor Haand kaste vi den bort og tilbytte os Elendighed; og nedtrykkede under Sorgens Vægt, hige vi stedse efter Lyksalighed, fordi Intet af hvad vi eie er ønskværdigt, og Alt hvad vi begiere kunne vi neppe haabe at erholde. — Delacour besluttede at være elendig, fordi han frygtede at blive det; og han stræbte efter Lyksalighed i det samme Dieblik, han havde frasagt sig det største menneskelige Gode. Men enten den Kiærlighed vi føle eller andre føle for os, er oprigtig eller falsk; saa kan Falskhed eller Oprigtighed giøre

os lige elendige — Tiden kan alene lære os det modsatte. Imidlertid gaaer Verden sin sædvanlige Gang, og vi maae følge den, naar vi ikke ville stødes ud af Banen — strandende paa Haabets Klippe, i det vi forsøge at naae et fastere Støttepunkt, end det vi ere i Besiddelse af — og endeligt drives vi bort med Tidens Flod til Død og Glemsel. Delacour styrtede sig i Selskaber — og troede sig tilfreds. Men Hiertets Saar heles ikke saa let. Dersom han havde nogen Følelse — noget Omdømme — da havde han forsvoren den bedre Deel deraf. Ligesom det aldrig er for sildigt for en Mand at blive fornuftig, saaledes er det heller aldrig for sildigt at følge Ærens Love — men havde hans Opførsel været overeensstemmende med dem? Han erindrede sin Forpligtelse — sin Taknemlighed imod sin gamle Ven; men paa samme Tid tænkte han paa de Udsigter, som endnu vare ham aabne — hans Rigdoms Forstørrelse — hans Forventninger af Fremtiden. Det var kun en øieblikkelig Tanke, — han hastede til Fornøielse og Adspredelse, og medens han glemte sin Kiærlighed, forglemte han sig selv. Der var nogle som giorde den Bemærkning at hans Udseende var forandret og at hans Humør havde tabt sig, at hans Sind var nedtrykt og at han kun fremkunstlede Lystighed; men dersom han var et Bytte for Sorger, dersom han

nogensinde sukkede af et fuldt Hierte, da var han den sidste, som troede at hans Bedrøvelse, Modgang og Selvbebreidelser, vare en Følge af hans egen Opførsel.

Men efter nogle faa Maaneders Forløb tiltrak en anden Dame, af lige Alder med ham, sig hans Opmærksomhed — hun var smuk, talentfuld og besad Formue efter hans Ønske. Han indbildte sig snart, at han var forelsket; thi i troløse Hierter finder ingen Lidenskab lettere Indgang end misforstaaet Kiærlighed; og Damen var forelsket i ham; netop i den Grad som en beregnende Dame kan være det, der tænker mere paa sit eget Jeg end paa hele Verden omkring sig. Og i Sandhed, hun kiendte ikke nogen Følelse udenfor et Selskabs-Værelses Sphære, eller anden Bevægelse, end den som en smuk Eqvipage kunde forskaffe hende. Nu undersøgte han igien noget nøiere hendes Familie, Venner og Connexioner, hvilke han fandt passende for sin Interesse; han tænkte paa Fremtiden og udkastede igien et Malerie af uforstyrret Ro og lyse Dage; han var atter i Besiddelse af alle sine Drømme og Forhaabninger, han var atter lykkelig; atter bestandig og atter — en Elsker.

Imidlertid fulgte Dage paa Dage, og han fortrød ikke sit Valg. Men nu blev han urolig, thi

Andre giorde ogsaa Jagt paa den samme Priis, han blev mere og mere utaalmodig, tilsidst tilbød han hende sin Haand, og var heldig. Nu var han mere livlig end nogensinde før, mere moderne, mere brillant. Paa alle offentlige Steder og i private Circler var han erkiendt som Frier, og gratuleret af sine Venner, til den Formue han vilde erholde — og den Erobring han havde giort; han forglemte ikke at prale af den Yndest han nød, at stille den Indflydelse til Skue, som han besad over hende, og at tale om de brillante Udsigter, som Fremtiden lovede ham.

Det var ved denne Dames Arm, at han igien første Gang saae Emily Sidney. Det var ikke længere den blomstrende Ungdom; hendes Figur havde tabt sig; hendes Lokker vare skiulte under en Gazes Hat. Hendes Udseende havde ikke mere noget muntert eller tilfreds. Man læste kun Kummer og feilslaget Haab deri. Hun reiste sig da hun saae ham. Baronen var ved hendes Side.

„Jeg haaber at De befinder dem vel," sagde Delacour med uforandret Blik fæstet fast paa hende. Hun rødmede og udstammede et sagte Ja. „Jeg beder om Forladelse," vedblev han, „jeg kan blot høre dem svagt: De siger ganske vist at De befinder dem vel. Hun fæstede sit udtryksfulde Blik bebreidende paa ham. „Jeg befinder mig bedre end jeg

har giort," svarede hun, „i Sandhed fuldkommen vel," hvorpaa de skiltes. Hvad der var blevet talt, var ikke andet end Hverdagscomplimenter; men Maaden hvorpaa det skete, sagde Alt. Den Nat brændte hun et lille Portrait af ham, som hun havde tegnet efter Hukommelsen, hun tilsidesatte al Forlegenhed, forlod sit Sygeværelse og pyntede sig, sang, loe og dandsede som sædvanligt; hun skyndte sig i Selskaber og til alle Fornøielser, og var ligesaa beundret og afholdt, som da hun besad Formue. Men hendes Forældre saae Maleriets mørke Side. — Den unge Piges Hierte var knust.

Er det muligt at Delacour den Nat kunde gaae hiem med angerfri Selvtilfredshed; uden Samvittighedsnag, at ingen Tanke om Giengieldelse besøgte hans Siæl? — at den falmede Skikkelse af Naturens elskværdige Datter — den henrivende Forvirring, som førte Blidhedens og Sandhedens Sprog — og tilsidst hendes Blik — skulde alt dette ikke have sagt noget! Det er umuligt. Han vidste at han var at laste — han vred sig under Følelsen af hemmelig Anger — han troede ikke at han havde handlet ganske ærefuldt, ganske delicat; men desuagtet vilde han have veget tilbage for Navnet af en Skurk. Han trøstede sig imidlertid med at det var for hans eget Bedste, at han havde handlet som han giorde; og hun giftede

sig jo med Baronen; Man kunde giøre hans Skiebne Bebreidelser, men ikke ham, meente han, og uden at indlade sig paa flere Grunde skyndte han sig at bringe Foreningen istand med den ovennævnte Dame.

Alle Foranstaltninger bleve nu trufne. Selskaber bleve givne og modtagne, og de giensidige Introductionstoure begyndte. I denne pludselige Bevægelse, i Forventning om kommende Tildragelser glemte Delacour ganske Fortiden, og offrede for stedse sin Erindring derom paa Fremtidens Alter. Verden havde besluttet at tilfredsstille ham, og han vilde ikke opsætte sin Lykke. Han leiede et Huus, anskaffede Meubler, Dækketøi, alt Elegant som udfordres til en Dames Beqvemmelighed sørgede han for, ganske efter den Smag som de begge meest ynskede. Forretninger besørgede Delacour ikke mere; thi paa enhver Time af Dagen var han beskæftiget med Damen, og hun var til alle Tider hans opmærksomme Tilhører. Dernæst blev der talt om Ægteskabs-Contracten og Medgiften; thi saadanne Giftermaal som dette, ende i Almindelighed som de begynde, som en Slags Forretningssag. Men da nu Delacour maatte angive Beløbet af sin bestemte Eiendom og fremtidige Indtægter, fandt Faderen, eller maaskee Damen, ham for let; det vil sige at han ikke ganske var den Handel, Man havde ventet.

Der fortælles at hun havde hørt han havde roest sig af at hun foretrak ham, og frygtende for at blive anseet for en altfor let Erobring, havde hun valgt dette fine Koketterie, i det Haab at stige i Prisen. Dette være nu som det vil; men i Øieblikket af Tvivl og Afslag, i det Øieblik da Damen gav at forstaae, at hendes Beslutning grundede sig ganske paa Lydighed imod hendes Forældre, og at hun ikke i mindste Maade havde forandret sine Tanker: da mærkede Delacour at han havde været en enfoldig Tosse, bedragen, forraadt, og bleven giort latterlig af Lykken selv. Han styrtede ud af Huset, hvor han i to Aar havde forfulgt en Skygge ligesaa uværdig som svag, og hastede hiem.

Han besad Stolthed og var ikke uden Følelse, idetmindste for sig selv; men naar han tænkte paa den Himmel, han havde forskiertset, og hvorledes han havde saaret det Hierte som elskede ham, for til Giengield igien at blive saaret, da anklagede hans Samvittighed ham. Historien med Miss Sidney var bekiendt i hans Omgangskreds, han havde selv giort den offentlig; og her var Bedrageren selv bleven bedragen, Forræderen selv bleven forraadt — han hørte allerede den spottende Latter gaae rundt paa sin Bekostning. Det er tungt for den Ædle, den Gode, at maatte opgive et længe næret Haab — men hvor-

meget mere maa det være Tilfældet for den Beregnende, for den Onde at løsrive sig fra et længe næret Ønske. Denne eneste Forventning, denne Tanke om Ophøielse, maaskee Damen selv, havde været den Bevæggrund som havde ledet de seneste Handlinger af Delacours Liv.

Naar Man med Arbeide og Angst har klavret op til Lykkens Spidse, snart irrende i Kratskove, og snart sønderrevet af Torne og Tidsler, endelig har naaet det sidste Trin som vi kunne opdage, og Grunden hvorpaa vi have fæstet Foden da pludselig glider ud, og styrter os og vort Haab paa Hovedet i Dybet underneden, eller i den ydmyge Dal hvorfra vi krøbe op — da trænger Man visselig til Taalmodighed. Men naar denne Skiebne træffer den Stærke, naar den Stolte maa taale den — da kommer Vanvidets Stik — Lidenskabernes Kamp, — som gnaver paa Hiertet — og alt hvad Fortvivlelse maa lide, som spotter enhver Philosophie.

Imedens Delacour saaledes var et Rov for stridende Følelser, gaves der ikke eet Punkt hvorpaa hans Tanker kunde udhvile. Han havde stolet formeget paa sig selv og troet at ingen Storm kunde naae ham, intet Uheld ramme ham.

Med Stolthed havde han fortsat sin Bane, og var derfor mere udsat for Spot. Han saae omkring

sig; men kun een skiøn Skikkelse blev han i Tankerne vaer i lang Afstand, og til hende vendte han sig. Til dette Væsen lovede han at opgive al falsk Ærgierrighed, Forfremmelses-Theorier og alle egennyttige Speculationer. Han var bleven rigere i de sidste to Aar, hun elskede ham maaskee endnu — han havde tabt sin Ære ved Tabet af hende — han kunde ved hende erholde den igien, saa tænkte han paa hendes Bebreidelser og Vrede — men han fortiente begge Dele, og ydmyg og sanddru vilde han tilstaae det. Han tænkte paa hendes himmelske Mildhed — hendes Godhed; han undrede sig over hvor han kunde have været et saadant Uhyre. Men Tankerne udkaste Planer, naar Legemet er træt af at handle og ude af Stand til at foretage Noget. Hans forstyrrede Aand tildrog ham nu en snigende Sygdom. Den ene Dag forløb efter den anden i unyttige Forsøg paa at erholde en Samtale med hende som han havde fornærmet. Den ulykkelige unge Dame, paa hvem deres sidste Møde havde efterladt et blivende Indtryk; som havde Mistanke til hans Hensigter, frygtende for at tilstaae sine sande Følelser, og hvis Delicatesse og Stolthed vare saarede i lige høi Grad, undgik enhver hemmelig Nærmelse og modtog med Kulde enhver offentlig Forekommenhed. Det var tilstrækkeligt for hende at vide, at han stod

paa Punktet at givte sig med en anden; — men endskiøndt han bemærkede at han var en Skræk og Afsky for hende, giorde han sig dog mere Umage end nogensinde for at komme til en Forklaring med hende, som enten skulde undertrykke eller formere den Angest, som han leed af; men alle hans Forsøg vare forgieves. Syg paa Siæl og Legeme, kunde han ikke komme til nogen Beslutning hvorledes han skulde handle, for at giøre det Passerede godt igien. Efter fiorten Dages Forløb, var han kun en Skygge af sig selv, hans egen Svagheds og Daarskabs Vrag. Han besluttede nu, det koste hvad det vilde, at see og tale med hende. Var det Fornuft eller Vanvid, som ledte ham til dette Skridt? — Paa en smuk Sommeraften forlod han sit Sygeværelse i saa vild og uordentlig Paaklædning, som Een der har forglemt sig selv, og i det han sprang op paa Toppen af en Diligence, var han snart i Nærheden af den Bolig hvori de nu opholdt dem. Dette var hans sidste Forsøg, og han havde besluttet at det skulde ikke være forgieves. Efterat han nogen Tid havde slæntret omkring, blev han endelig utaalmodig og sprang over et lille Stakitværk ved Enden af Haven, og listede sig hen til et Lysthuus som var nærved. Hans Haand berørte Løvværket ved Indgangen, forend han opdagede Emily selv heldende sig til et

Sæde derinde. Et uvilkaarligt Suk undslap ham, men hendes Tanker vare fraværende, hun hørte det ikke. Han kastede et Blik paa hende, og i det han sprang fremad, trykkede han hende i det næste Dieblik i sine Arme. Det var ikke et Skrig eller en Stønnen hun udstødte, men Noget endnu mere rædsomt, den levende Lyd af Angest og Sorg. Forgieves kaldte han paa hende med Fortvivlelsens Smerte, Anger og Kiærlighed, forgieves trykkede han sine Læber paa hendes; hun laae ufølsom, eller kom sig blot for at tilkaste ham et af Skræk forvildet Blik da han omfavnede hende. Dette var altsaa Enden af hans Skurkestreg — hans Fortvivlelse var stegen til det høieste. I dette Dieblik hørte han Fodtrin. Vrede, Foragt og Fornærmelse var Alt hvad han kunde vente. Han følte at han var en Elendig som ikke fortiente andet, og efter en ærefrygtsfuld Omfavnelse, flygtede han, neppe vidende hvorhen; det var Morgen forinden han kom hiem.

Han vilde nu tilskrive hende, aabne hende hele sit Hierte, stolende paa hendes Ædelmodighed, og med Fortvivlelsens Energi nedskrev han Epistlen. Men forgieves ere Menneskenes Beslutninger. Den samme Dag hørte han at hun havde arvet en stor Formue efter en langt ude Beslægtet. Saaledes var der for bestandigt opreist en Skranke imellem dem.

At vende tilbage var nu nægtet ham. Lykken havde været hans Livs Maal, og nu stod den for evigt imellem ham og hvad han skatterede mest fra dette Liv til Graven. Hvorledes kunde han nu, uden at blive mistænkt for de gemeneste Bevæggrunde, vende tilbage? Hvad som forhen havde været ædelmodigt, vilde nu have været slet. Nei — nei — Livet havde nu afblomstret for ham, han havde giennemvandret Verdens Ørken, og Døden havde han kun endnu i Vente.

Følelsernes Ebbe vil have sin Tid, men hos Delacour tærede de paa Livets ædleste Kræfter. Fra dette Øieblik kunde Man med Sandhed sige om ham, at han havde tabt Mod og Haab — som Een der ikke kan blive enig med sig selv — som forbander sin Tilværelse. Sin Lyksalighed havde han forskiertset, og giort sin Rigdom unyttig for sig; de Ondskabsfulde have sagt (og den Bedste af os er ikke fri for den Last), at hvad hans Daarskab havde begyndt, det fuldendte hans Udsvævelser. Sygdom fængslede ham nu til Leiet. Hans Venner flokkedes om ham, al mulig Opmærksomhed blev viist ham. Han modtog endog et Brev fra den Dame hans Valg sidst faldt paa; hun havde hørt om hans Sygdom, og vilde igien tage ham til Naade. Delacour kunde netop frembringe et Smiil, og med Hænder

som den nærmende Oplosnings Kulde alt giennemisnede, sønderrev han Papiret og strøede Stumperne omkring.

Endelig nærmede den Time og det Dieblik sig, som skulde skienke ham Frihed. Hans Tanker vare blevne ham til Byrde, og han var glad ved at give Slip paa dem. Han havde giort Fred med Verden, og søgte blot endnu om Fred med Himlen, for med Glæde at forlade Jorden. „Dette er den sidste bittre Følelse min kiære Pige“ sagde han da hans kiæreste Søster nærmede sig til ham; „men det er den sidste, og lad os derfor møde den med Standhaftighed.“ Efterat han havde kysset og velsignet hende og sagt hende Farvel, kaldte han hende tilbage. Hans ædle Ansigt havde Dødens Aande alt berørt og Livets sidste Flamme luede i hans Dine, der formørkedes af Taarer, som han gientagende aftørrede. „Dersom Du nogensinde seer hende“ sukkede han, „dersom Du nogensinde møder hende, da sig hende — dog nei — jeg kan ikke sige Noget — dersom hun vidste Alt, da vilde hun vide formeget — min Taushed er nok.“ Med disse Ord sank han tilbage — og Delacour var ikke mere. Men den Sorg han havde foraarsaget, hverken endte eller døde med ham. Hans Feil kunde Intet besmykke; hans Forseelser vare uden Undskyldning; og Verden havde ikke forglemt strengt

at bedømme ham; dog fandtes der eet Hierte, som kunde tilgive, som besad Blidhed nok til at have Medlidenhed med hans Svagheder. Barmhiertighed og Ømhed blev ham der til Deel i en Grad, som vilde have oversteget hans dristigste Forventninger. Det Skrig, som Emily Sidney udstødte ved at læse Nyheden om hans Død, var liig Dødsklokkens Lyd, som forkyndte en Andens snare Endeligt. Hele Aars Kummer var glemt, forsvundne Følelsers Kiæde sønderreven. Han var nu borte — for evigt, uigienkaldeligt borte. Hendes Tankers Stolthed — hendes Hiertes Ven — hendes Ungdoms Elsker. Ingen Vrede eller jomfruelig Tilbageholdenhed fandt længere Sted. Sædelighed frygtede for at fortælle den sidste, hende saa kiære Sandhed, men Døden bortvifter al Skamrødme.

Dersom Sorg og Taarer kan afgive Beviis paa dyb Hiertesorg, dersom afbrudt Søvn, en urolig, glædeløs Tilværelse vidner herom, saa havde dette været hendes Lod i de sidste faa Aar; men nu var det forbi. „Sørg ikke mit Barn“ trøstede Moderen hende; „han er lykkelig, og han har længe været en Fremmed for os.“ — „Jeg føler ikke til nogen Sorg,“ var Svaret; „ja han har længe været en Fremmed, i det mindste for mig, — ja, ja, — for mig har han været en Fremmed.“ Dette var den sidste Gang

at hun nogensinde talte om ham. Men Tankerne ville yttre, hvad Tungen aldrig taler. Hun drømte om Scenen i Haven, en halvudslettet Erindring om noget velsignet, og noget skrækkeligt. Han havde tænkt paa hende, var vendt tilbage, det var nok; han var tilgivet; men hvorfor havde hun ikke talt til ham, trøstet ham og bortfjernet sig i Venskab, om ikke i Kiærlighed. Tanken derom bragte hende nær til Vanvid, og heri laae hendes Ulykke og Elendighed. Imidlertid udviiste hun blot almindelig Sorg. Paa Begravelsesdagen gik hun sin almindelige Spadseretour; uden Taarer, uden at tale, saae hun den sørgelige Procession passere, og derefter saae Man hende i Selskab, uden at Man kunde bemærke ringeste Forandring hos hende. — Er qvindelig Stolthed saa delicat, eller er dén saa uovervindelig, at Forstillelse i den Grad er nødvendig? Ja — sørgelige Nødvendighed, at den sidste Ydmyghed af feilslaaet Kiærlighed, maae nedlade sig saa dybt.

Hun blev senere seet paa mange offentlige Steder og i moderne Circler. Baronen var hendes bestandige Ledsager, Forældrene lode hende forstaae at de ønskede Forbindelsen. Da hun aldrig med Vidende havde givet dem Anledning til Sorg, indvilligede hun i den og modtog med et svagt Smiil hendes Venners fornøiede Gratulationer, og syntes

lykkelig. Morgenens Tusmørke beskyggede endnu hendes Sovekammer; hun laae i sin sædvanlige Stilling, med Hovedet hvilende paa den ene Arm, og det lange skiønne Haar skiulende den kydske Barm. Hendes Moder nærmede sig, for at kysse hende — dog; hvortil mere! Det Skrig, hun udstødte, forklarer Slutningen. — Emily var ikke mere.

Drømmen.

Af Forfatteren til „Eensomt Liv" ꝛc.

For Sandheden kan jeg ei indestaae;
Jeg siger kun hvad selv jeg hørte paa.
Scott.

Det var en smuk Morgen tidligt i Juni — den smilende vellugtende Maaned, de gamle Digteres leende Mai — at et muntert Selskab var samlet omkring General Falklands Frokostbord. Foruden en Giest udgiorde Sønner og Døttre af forskiellig Alder, — fra fem og tyve til de søde sytten — den muntre Gruppe. De talte om Drømme.

„Jeg vil sidde ved Siden af William," udbrød Emma Falkland; „thi jeg er ganske kied af Dig Raymond; jeg har drømt om Dig hele Natten."

„Ei, hvor Du er en lykkelig Dødelig," svarede Raymund leende, „Din gode Genius maa have havt Forsædet ved Din Slummer."

„Aldeles ikke," svarede Emma; „det var ligesom Du forestillede forskiellige Personer, i denne vaa=

gende aandende Verden, som taler en stor Deel, og siger Intet."

„Jeg kan ikke vise Nogen den Artighed at drømme om dem," bemærkede William, „thi jeg drømmer aldrig."

„Da kun faa Personer drømme Noget, som er værdt at drømme om, eller optegne, saa behøver Du ikke at beklage Din Forbrydelse meget dybt," anmærkede Generalen.

Mennesker af en virksom Indbildningskraft, drømme naturligviis mest, bemærkede Raymund.

„Mennesker, som have en fuldkommen god Fordøielse, drømme mindst, svarede Generalen tørt.

„Det er ikke Deres Mening at henregne Drømme til ganske naturlige Aarsager?" sagde Raymund.

„Ni og halvfemsindstyve Gange af et Hundrede, kan Man henvise dem dertil," svarede Generalen.

„Ah! min kiære Fader" sagde Emma leende, „hvad vilde den hele Race af Digtere og Philosopher sige til Dem?

„Ja," sagde Generalen, Digtere og Philosopher giøre dem Umage for at giøre en stor Deel af Intet. Jeg er mindre indsigtsfuld.

„Men kan Man ikke ansee Drømme, som et Beviis paa at Siælen er uafhængig af Materien?" bemærkede Raymund. Tænker ikke Sindet kraftigt, —

veltalende, endog naar Sandserne ere nedsunkne i Forglemsel? Kunne vi ikke see, høre, føle, handle? Kunne vi ikke liig Ariel omreise den vandrende Maane, eller svinge os, som med Seraph-Vinger, op til den syvende Himmel?

„Jeg kan forsikkre at jeg aldrig har foretaget en saadan Reise,“ svarede Generalen.

„Jeg vilde ikke opgive denne vor egen Verden, hvor, som Heraclitus siger, vi leve i Drømme,“ vedblev Raymund, „for den bedste Deel af den almindelige Verden, hvor vi komme sammen for at spise og drikke, og hvor Daaren og den Vise støde og kiede hinanden.“

„Min Drømme-Verden“, sagde Generalen, „ligner saa ganske den mørke, nærsomme Jord, at jeg paa ingen Maade kan forvexle den med Elysium eller Paradiis.“

„Men vil De ikke indrømme,“ vedblev Raymund, „at der har været Mennesker, hvis Evner og Begreber endog have været skarpere i en sovende Tilstand? erklærede ikke Sir Thomas Browne, at skiøndt han aldrig sagde eller tænkte noget vittigt i vaagen Tilstand, saa kunde han dog i Søvne sammensætte en heel Comedie og lee sig selv vaagen ved Forestillingen deraf?

„Maaskee han vilde have været den eneste som havde leet, dersom han havde lyksaliggiort Verden med sine sovende Timers Forestillinger," svarede Generalen. „En vaagende Mands Vittighed er af en mindre utvetydig Characteer."

„Ja — jeg vil ikke paastaae den poetiske eller philosophiske Nytte af Drømme," sagde Raymond, „men jeg er vis paa at de ikke kan negte at der er skeet mange besynderlige og vigtige Opdagelser ved dem."

„Hexemesteren og Feen pleiede engang at giøre besynderlige og vigtige Opdagelser, troer jeg," svarede Generalen.

„Der er i det mindste hverken Overtro eller Enthusiasme i den Mening," bemærkede Raymund, „thi uden at tale om profane Forfattere, saa giver den hellige Skrift mange saadanne Meddelelser."

„Ja, Ja," svarede Generalen, „og vi giøre bedst i at indskrænke os til det Vidnesbyrd; Miraklernes Tid er forbi."

„Jeg kan aldeles ikke tiltræde den Mening," sagde Giesten, som hidtil i Magelighed havde været beskæftiget med at undersøge sin Kaffe og Skinke, og slet ikke deeltaget i Samtalen; vær overbeviist om, at der er flere Ting paa Jorden og i Himlen end Deres Philosophie har drømt om, min kiære General."

Raymund lyttede til sin ny Bundsforvandt med uforstilt Forundring.

Herr Clifford — den omtalte Herre — var over halvtredsindstyve Aar, hvoraf han som Advocat havde tilbragt tredive for Skranken; han var bekiendt for sin Skarpsindighed og rigtige Dommekraft; var en udmærket Jurist; og han kunde snart haabe, at opnaae summum bonum af en Advocats Haab — en Dommers Embede. Han saae ud til at være en Mand, ganske uden Indbildningskraft, som aldrig havde tænkt paa at sætte sin Fod i Feernes Land, siden hans syvende Aar.

„Er der Noget som især̃deleshed taler for deres Mening, Clifford?“ spurgte Generalen.

„For fem og tyve Aar siden,“ svarede Herr Clifford, „da jeg endnu kun var ubestaltet Procurator i det nordre District, kom der en Klage for Retten, som giorde et stærkt Indtryk paa mit Sind; og siden den Tid har jeg stedse anseet det for meget dumdristigt at erklære, at overnaturlig Tilkiendegivelse ikke undertiden kan skee i Drømme.“

„O! jeg beder Dem min Herre, lad os høre den Historie,“ sagde Raymund ivrig; og hele Selskabet istemmede hans Bøn.

„Nei,“ gjensvarede Herr Clifford, min Vogn vil være for Døren, forend jeg er halvt færdig, og om

en Time maa jeg være i Retten; men den Gang dette tildrog sig, giorde jeg mig Umage for hos Vedkommende at undersøge denne Sags Historie noget nøiere; og da jeg troede at de nærmere Omstændigheder vare af den Beskaffenhed, at de fortiente at opbevares, nedskrev jeg dem i Form af en Fortælling, hvilken skal blive sendt herhen naar jeg kommer hiem."

Herr Clifford tog Afsked, og efter faa Dages Forløb modtog General Falkland følgende Sider.

Advocatens Fortælling
eller
Drømmen *).

Paa et smukt Landsted i Ashgrove, en Landsby i den vestlige Deel af Yorkshire, havde Edmund Walton boet i de sidste tyve Aar. Han havde leiet en Forpagtergaard paa omtrent tre hundrede Dages Ploieland; hans Kundskaber, Ærlighed og venskabelige Characteer havde giort ham yndet baade af Rige

*) Fortællingens Hovedomstændigheder grunde sig paa bogstavelige Facta.

og Fattige. Hans Stilling i Selskabet var meer underordnet end han engang havde haabet. Han var Søn af en Præst, og var bestemt for Kirken; men hans Faders pludselige Død, da Edmund var i sit sextende Aar, tilintetgiorde hans Haab. Istedet for at giøre sig færdig for Academiet, blev han forflyttet til en Commissionairs Contoir i London; men Edmund var bleven opdraget i landlig Frihed og kunde ikke ret finde sig i at ombytte de solbeskinnede Høie, de smilende Dale, og skovbegroede Kløfter af hans tidligere Hiem, med en kiedsommelig Skriverpult og et dunkelt Contoir. Følgelig besluttede han at lægge sig efter Landvæsenet; — og om end undertiden en Skygge af Sorg over feilslagne Ungdoms-Forhaabninger formørkede hans Sind, var det snart glemt under Bestræbelsen af nyttig Virksomhed, eller borttryllet ved hans blide Kones Smiil eller hans legende Børns Glæde. Hans Opdragelse havde været temmelig god, thi den havde lært ham rigtigt at vurdere Ting, Personer og Omstændigheder; og naar han sammenlignede sin Skiebne med Andres, havde han ingen Grund til at være utilfreds med den. Den var ydmyg, men ikke lav; den forskaffede ham Uafhængighed og satte ham istand til at være giestfri. I Naturens Skiød, i Mark og Skov henrandt Dagen for ham, og Aftenen svandt under det blide huuslige

Livs kiærkomne Beskæftigelser. Der var faa bedre eller lykkeligere Mænd end Edmund Walton.

Hans første Tiener og Medhjelper ved Gaardens Drift var John Cumming; han havde været i den forrige Leiers Tieneste, og for at bruge hans egne Ord, havde arbeidet som Dreng og Mand paa den samme Jord i henved halvtredsindstyve Aar; og han var vel bekiendt iblandt alle Ashgroves Indvaanere. Endskiondt John var et ædru, stille og flittigt Menneske, var han dog Ungkarl. Mange ansaae hans kolde forsigtige Characteer som Aarsagen dertil, men to eller tre af Ashgroves graahaarede Patriarker, mumlede noget om en Kiærlighedsforstaaelse i hans Ungdom, som blev afbrudt. De gamle Folk formodede at John var blevet taget ved Næsen; vist er det at hans foreslaaede Giftermaal med Susan Wilmot den smukke Meierske i Præstegaarden, paa engang blev afbrudt, og at John fra den Tid af ganske forandrede sig, ikke at han blev mindre ædru og flittig, men mindre munter og venlig. Uagtet alt dette, uagtet hans uselskabelige Forhold til Ashgroves lille Verden, var John meget agtet, og raadspurgt som et Orakel i alle Ting, som angik Landvæsenet, og ved hele Kirkesognets Stemme appelleret til i tvivlsomme og indviklede Tilfælde, som en Mand der kiendte enhver Fodbred Land i Sognet. Med

hans Herre stod han paa den bedste Fod Man kan tænke sig; han var fuldkommen betroet og ganske værdig dertil. Og i Sandhed alt hvad han havde under Hænder, baade besiælede og ubesiælede Ting, syntes at lykkes ved hans Omsorg. Der var ogsaa et eget Baand imellem dem. Ved en Leilighed, hvor Walton dresserede en ung Hest, havde John reddet sin Herres Liv med den meest overhængende Fare for sit eget. Uselskabelig som hans Adfærd var, syntes dog Waltons ligefremme Godhed at aabne hans Hierte. Han kiælede og legede med Bornene; de krob op paa hans Knæe, klappede hans grove Ansigt med barnlig Glæde, og hans lange Arm blev altid tagen i Beslag til at brække en Green af Hvidtornen, en vild Rosenqvist eller en Klase af modne Nodder. Den ældste Dreng fulgte ham ofte rundt omkring paa Gaarden; for at see de unge Lam og jage efter Kaniner; eller John vilde tage ham med til Planteskoven, hvor Man kunde finde de skiønneste Hyazinther, Pindselillier og Fioler. Kort at fortælle, John blev behandlet mere som en Beslægtet af Familien end som en lønnet Tiener.

Et besynderligt og frygteligt Tilfælde forstyrrede endelig denne Tingenes lykkelige Tilstand. Madame Walton vaagnede en Nat pludseligt ved en dyb Stonnen af hendes Mand; han foer op i Sengen af

Skræk, hans hele Legeme rystede af Angst, og i nogle Minuter var han ude af Stand til at tale. Endelig begyndte hans Skræk at lægge sig, og i det han saae sig frygtsomt omkring, udbrød han, „Gud skee Lov! det var blot en Drøm!“ Imidlertid rystede han endnu bestandigt, og efter et forgieves Forsøg paa at berolige sit Sind, stod han op og gik op og ned i Værelset.

„Det er blot en Drøm,“ gientog han, med sagte Røst; „men o! hvor frygtelig, hvor forskrækkelig tydelig.“ Han aabnede et Vindue; det var en stille vellugtende Nat i Juni, og hele Jorden syntes indhyllet i den mildeste Rolighed. I deres Skiønhed og Herlighed holdt Stiernerne deres Nattevagt, og ikke et Blad rørte sig paa Træerne. En duftende Vellugt udgiød sig fra Blomsterne, som slyngede sig op ad Muren; og Walton følte sit Sind beroliget ved Naturens venlige Stilhed.

Han sov lidt mere, stod op ved Daggry, men han giorde sig forgieves Umage for at forglemme det Indtryk, som den frygtelige Drøm havde giort paa ham. Hverken den klare, skiønne Dag, eller hans muntre Temperament nyttede noget; forgieves sagde han til sig selv, hvor taabeligt det var at lade en ugrundet Drøm saaledes plage sig. Billederne, som Drømmen havde tryllet frem, forfulgte ham med en

forunderlig Haardnakkenhed; han modstod sin Kones Bønner, hvis Nysgierrighed var bleven opvakt, og negtede at fortælle hende de Omstændigheder, der saaledes havde rørt ham.

„Hvorfor skulde jeg forgifte Dit Sind med skrækkelige Billeder?“ sagde han; „det vilde alene forstørre Besværligheden at forjage dem fra mit eget, hvilket jeg har besluttet at giøre saa snart som muligt. Vi ville ikke tale et Ord mere herom.

En Uge forløb. Walton vedblev sin Beslutning, og Indtrykket havde tabt noget af sin Heftighed, da den samme Drøm nøiagtigt blev gientagen. Den dreiede sig ikkun om et eneste Punkt; Scenen viste sig igien for ham med den meest levende Tydelighed. Mere bevæget, dybere rystet, afslog han ikke længere den Lindring, som Meddelelsen til hans Kone vilde forskaffe ham.

„Det er meget mærkværdigt,“ udbrød han, „at denne Drøm er fri for al Uorden og Utydelighed, enhver Ting, enhver Omstændighed viser sig saa tydeligt, som om det var Virkelighed istedetfor Skinnet. Det forekom mig, at jeg i en smuk stille Nat vandrede paa en grøn Stie nogle faa Mile fra Ashgrove. Maanen skinnede klart; og jeg kom til et Sted, hvor Stien udvidede sig i en bred Vanddæmning. Et stort Egetræ udbredte sine ujevne

Arme tværs over Grønsværet; og nogle Alen derfra flød en klar Bæk, hvorover var lagt en eneste Planke som en Slags Bro; en gammel graa Grædepiil, som Tiden havde berøvet det halve af sine Grene speilede sig i den. I det jeg stod og betragtede Maanens Straaler, som sagte spillede paa den lille Strøm, viste sig to Skikkelser som langsomt og tause nærmede sig fra den Side af Stien som laae i Skyggen; den ene var klædt som en Sømand, peen og ziirlig, som i hans Helligdagsklæder; den anden var meget høiere, klædt i en Kudskekiole og tykke Skoe, som en Landmand, der kommer hiem fra Ploven. Endskiøndt jeg ingen Lyd hørte, syntes deres Miner og Bevægelser at være levende, og voldsomme fra Plovmandens Side; paa Sømandens Ansigt svævede et spodsk Smiil. De standsede et Dieblik under Egen; Bondens Miner og Bevægelser udtrykte tiltagende, frygtelig Voldsomhed. Tilsidst tog han pludseligt fat paa Sømanden, kastede ham til Jorden, greb ham med en Dæmons Kraft, og efter faa Minuters rasende Kamp, laae han et Liig ved hans Fod. Det forekom mig, at jeg havde hverken Magt til at røre mig, eller til at tale, min Fod var som naglet til Stedet, medens Morderen stod uden Bevægelse grundende i Stilhed over sin grusomme Handling og sit Slagtoffers stivnede Form.

Medens jeg endnu stirrede i nudtalelig Skræk, aabnede Jorden sig pludseligt, og lukkede sig igien over den myrdede Mands Liig. Ethvert Spor af den blodige Handling var forsvundet; Morderen stod alene. I dette Dieblik skinnede Maanen i den mest glimrende Klarhed. Pludseligt syntes han omgivet med hele Atmosphærens Lys; han hævede sine Arme og Dine ligesom i Smerte, og vendte sig derpaa imod mig; enhver Linie af hans Ansigt og Figur, viste sig med et Marmorbilledes kolde klare Tydelighed. Morderen var John Cumming.

„Hvor besynderligt!" udbrød Madame Walton, med sagte bævende Stemme; „hvor ganske forskrækkeligt." Flere Minuter forløbe uden at der blev talt eet Ord, imedens Walton gik op og ned ad Gulvet i voldsom Sindsbevægelse.

„Han er saa tro — saa duelig," vedblev han, følgende sine Tankers Gang, „en Skygge af Mistanke synes at være den mest barbariske Uretfærdighed, og dog — men det er en Drøm — et Foster af min egen Hierne."

I dette Dieblik gik John forbi Vinduet med den ældste Dreng paa sin Arm; hans kiærlige, grove Røst blandede sig med Drengens leende Glæde. En kold Gysen bemægtigede sig Waltons; han gik hastigt ud, tog Barnet venligt fra ham, og trykkede det

med lidenskabelig Kiærlighed til sit Bryst, som om han havde reddet det fra en stor Fare.

„Det er ugudeligt, det er grusomt!" udbrød han, „blot for et Dieblik at nære saadanne Tanker." Han bedækkede sit Ansigt med sine Hænder, derpaa sprang han op, tog sin Hat, og forsøgte ved en lang Spadseregang at forslaae de mørke Tanker, som dvælede i hans Siæl.

Fordybet i sig selv blev han ved at gaae, til han saae at han var i nogen Afstand fra Ashgrove; han standsede nogle Secunder, for at eftertænke hvor Veien gik, han slog derpaa ind paa en smal Bivei, kun lidet besøgt, som han troede vilde føre ham hurtigere tilbage.

Solen var ved at gaae ned, da Walton dreiede ind paa Stien, saa at den største Deel laae i Skyggen; kun igiennem nogle tilfældige Aabninger i Hækken saaes endnu enkelte Glimt af dens synkende Glands. Han fandt Veien længere end han havde giort Regning paa, og begyndte alt at angre at han havde valgt den, da pludseligt alle hans Følelser forenede sig i Forundring og Skræk. Han stod paa den samme Plet, som han havde seet i Drømme. Der var den lille Strøm — Broen af en eneste Planke — den gamle visne Eeg. Walton lænede sig til Træet, for at støtte sig, og lukkede sine Dine, som om han

frygtede for at det skrækkelige Syn skulde vise sig for ham igien; Alt omkring ham var roligt og stille. Kun Qvægets Brølen i det Fierne, Lyden af Taarnklokken og Nattergalens melodiske Sang, forstyrrede Aftenens dybe Ro.

Walton lænede sig endnu imod Træet, og opsendte en inderlig Bøn om Kraft og Styrelse. Fri for al Overtro begyndte han nu at tænke, at en saa besynderlig Overeensstemmelse ikke kunde være Tilfældets Værk, og medens hans hele Legeme rystede af Bevægelse, bad han ivrigt om den Viisdom, der alene kunde vise ham Vei i dette Mørke.

Noget trøstet, men endnu smerteligt bevæget kastede han endnu et hurtigt prøvende Blik rundt om Stedet, og skiælvende ved dens tydelige Overeensstemmelse med Drømmen fortsatte han sin Vei, nedsunken i dybe Tanker.

Tusmørkets Skygge udbredte sig mere og mere, og nedtrykt i Sindet, var han neppe istand til at fatte en endelig Beslutning: han følte imidlertid et stærkt Ønske hos sig til at undersøge det positive Sted hvor Legemet saa pludseligt forsvandt, men uden Hielp kunde dette ikke blive foretaget med den Hurtighed og Hemmelighed, som var saa ønskelig — og til hvem skulde han henvende sig? Han frygtede for Undersøgelsens Udfald. Dersom han fandt noget

stadfæstende Beviis, hvad Vei skulde han følge? Hændelsen var i Sandhed besynderlig nok; og vilde det ikke være bedre at bære paa den ulykkelige Byrde, end ved at giøre den bekiendt beskylde en Mand af ulasteligt Liv og Characteer — hans egen trofaste og hengivne Tiener — een som i mange Aar havde iagttaget hans Interesse med utrættelig Virksomhed — een hvis Alder snart lignede det gule Løv — og især een, som havde reddet hans Liv?

Paa den anden Side: dersom Drømmen ikke var en Virkning af hans Phantasie, havde han da Frihed til at oversee den? var han da ikke af en høiere Magt kaldet til at bringe Sandheden for Dagen og bevidne den? Hans eneste Tilflugt i denne ulykkelige Uvished, var modent at overlægge Sagen med sin Kone, og hun bad ham indstændigt at betro det Hele til Sognepræsten Herr Forrester. Han var en Mand, som forenede høie Grundsætninger med en klar oplyst Forstand og det bedste Hierte; han vilde dømme rigtigt og handle kiærligt. Men Walton var saa uvillig til at aabenbare ham det, at først efter at han atter og atter havde havt samme Drøm, besluttede han sig til at følge sin Kones Raad.

Herr Forrester hørte Fortællingen med dyb Interesse. „Maaskee," tilføiede Walton, „at De er tilbøielig til at troe, at jeg opdager dem en stor

barnlig Lettroenhed, ved saaledes at lade mig henrive af en Drøm; men jeg har forgieves giort mig Umage for at befrie mig fra denne Følelse.

„Nei min kiære Walton," svarede Herr Forrester tankefuld; og efter nogle Minuters Taushed vedblev han. „Jeg vilde ikke misunde den Mand som kunde lade en saadan Drøm upaaagtet; det vilde efter min Mening være et meget større Beviis paa Dumdristighed end paa Viisdom. For det, som Man kalder grov Overtro, haaber jeg at vi begge kan sige os frie. Det har været Guds Villie i hans uudtalelige Barmhiertighed at giøre os bekiendte med hans Befaling, som indeholder en klar Tale om Tro i Handling og vi have naturligviis den høieste Autoritet for den Slutning at det ikke er tilladt for fortvandrede Aander at vende tilbage til Jorden — eller i det mindste at vise sig i synlig Skikkelse og holde personlig Sammenkomst med dens Indbyggere, enten for at giøre de Vaklende mere faste i Troen, eller for at forskrække de Ugudeliges Samvittighed; men jeg vil paa ingen Maade tilstaae, at saadanne Syn ikke kunde tillades for Opdagelse eller Forebyggelse af grusomme Forbrydelser; og i Henseende til Drømme, hvo turde vove at paastaae at den Høieste og Helligste, som begavede Mennesket med en Deel af sin Aand, ikke kan bestemme den Aands Handlinger, i

den Hensigt at udføre hans retfærdige eller barmhiertige Beslutninger. Og jeg indseer slet ikke hvorfor en Drøm ikke skulde kunne nyttes til et saadant Øiemeed. Det er overeensstemmende med Skriften om Guds Regiering i ældre Dage. Men naturligviis troer jeg, at Begivenheder af den Natur ere meget sieldne, — og at naar de finde Sted, Vigtigheden deraf da retfærdiggiør Midlet. Vi maae være paa vor Post baade imod legemlige og aandelige Griller; thi Mennesket er en forunderlig Sammensætning, og naar Nerverne og Indbildningen blive tilskyndede til usædvanlig Handling, blive de let uregierlige; et tilskyndende Nervesystem og en sygelig Sindsstemning have ofte frembragt forunderlige Indbildninger. Men i Deres Sag finder jeg ikke noget Beviis hverken paa physisk eller Sinds-Sygdom. Den forenede Orden i Deres Drøm — Stedets forunderlige Overeensstemmelse dermed — er saa mærkværdig, at det forekommer mig at vi ere uimodsigeligt kaldede til at undersøge Sagen nøiere. Men da Hemmelighed imidlertid er af megen Vigtighed, saa ville vi ikke betroe det til nogen tredie Person. Dersom De synes, saa ville vi i Nat forføie os til Stedet. Og skulde Undersøgelsen lede til et Resultat, som bestyrker denne meget besynderlige Drøm,

da maae vi nærmere overveie hvad Beslutning vi skulle tage."

Da Aftenens Lyd gradviis hendøde og kun hist og her et Lys endnu var synligt i Ashgrove, begave Herr Forrester og Walton, ifølge hiin Bestemmelse, sig paa Veien til det betegnede Sted.

Det var ikke maanelyst, men Stiernerne skinnede klart i det stille Sommer-Tusmørke; ved Midnat naaede de Stedet.

I Aftenens Løb havde Walton forskaffet de fornødne Redskaber; og pegende til det bestemte Sted, som saa tragiskt var forekommet i hans Drøm, begyndte de deres bedrøvelige Arbeide. Mere end een Time havde de fortsat dette, med nogle faa Pauser, for at hvile og verle enkelte Ord i en hviskende Tone, da Walton, som følte at Noget hindrede hans Arbeide, bukkede sig og lod Lygtens Skin falde paa Jorden, udbrød efter nogle Minuters Undersøgelse. — Barmhiertige Gud! Alt er da Sandhed — det er intet Blendværk.

Han lænede sig til Herr Forrester for Hielp, og pegede til Jorden, hvor Levningerne af en menneskelig Skikkelse vare tydeligt at see.

Skiælvende, som rørte af Torden, stode de tause i nogle Minuter ved den aabne Grav. Her var udøvet een af Mørkets Gierninger. Her havde en

grum og frygtelig Strid funden Sted, dødelig Smertes Stønnen, og derpaa Dødens dybe uforstyrrede Stilhed. Aar maatte være forløbne siden den Tid; i Mørke og Nattens Stilhed havde Morderen overgivet sit Slagtoffer til den tause Jord. Intet menneskeligt Øie saae den Daad — intet menneskeligt Øre hørte det skyldige Hiertes hurtige Slag — intet levende Menneske var Vidne til det forstyrrede sky Blik han kastede omkring sig, imedens det var som fastnaglet paa den i Krumninger flydende Bæk og det grønne Løvværk, som beskinnedes af Maanens Straaler. Ingen travl Fod havde betraadt den afsides liggende og sieldent betraadte Sti. Kun vandrende Zigeunere havde nu og da opslaget deres Telt under den gamle Eeg, bevægede dertil ved Stedets rolige Ly. I mange Aar havde Hyazinthen og den blege Pindselilie useet tabt deres Blomster, og Fiolen udgydt sin rige Vellugt over den ukiendte Grav. Men Øiet af Ham den Hellige, som ikke „slumrer, ei heller sover,“ saae den ugudelige Handling — i hans Bog var den mørke Daad nedskreven, og nu, i den samme Time, i Nattens Mørke og Stilhed, skulde paa hans Bud Graven igien give den Døde fra sig, og Hemmeligheden blive aabenbaret.

„Skrækkeligt! ganske Skrækkeligt,“ udbrød Walton, nu have vi Visbed at den morderiske Daad er skeet — men af hvem? „O! Hvilken Smerte foraarsager den Tanke alene!“

„Dette synes virkeligt at staae i en saa besynderlig frygtelig Forbindelse,“ bemærkede Herr Forrester, i det han forsøgte at berolige sine egne og sin bevægede Selskabsbroders Folelser; men vi maae tage Mod til os. Han, som saa tydeligt har villet denne Forbrydelses Opdagelse, har uden Tvivl til Hensigt at udøve sin Barmhiertighed i dens hele Glorie. Lader os anbetroe os til hans Veiledning med ydmyg og hellig Tillid, og fuldkommen Overbeviisning at han vil lede vor Fod.“

Med skiælvende Hast opfyldte de igien den utimelige Grav, og vendte tilbage til Ashgrove. Der hengik imidlertid megen Tid, inden de havde fuldendt deres Arbeide; og forend de naaede hiem havde „Hesperus slukket sin Lampe.“ Fine røde Striber kantede den graa Horizont med Morgenens Lys, som blev klarere og klarere, til Himlen skinnede som poleret Guld; da stod Solen op i al sin Glands. Dugdraaberne paa Jorden glimrede som Juveler i dens Skin; de oplivede Blomster fyldte Luften med Vellugt og tusinde glade Fuglestemmer lode ud fra ethvert Buskads.

„Hvo kan betvivle," udbrød Herr Forrester, i det han standsede et Dieblik for at beskue den yndige Scene, „at den mægtige Haand, som har klædt den synlige Jord i dette prægtige Lys, som i et Dieblik forandrer den mørke eensfarvede Jord til saadan en Scene af uovertræffelig Skiønhed, jo ligesaa let kan afslore Mørkets Gierninger, og bringe Hiertets skiulteste Raad for Dagen? Skaberen af ti tusinde Gange ti tusinde Verdener, vaager desuagtet ogsaa over dette svage Insect," vedblev han, i det han pegede paa eet, som netop havde udfoldet sine nyfødte Vinger, og surrede sit korte Liv omkring blandt Blomsterne i Morgenens Solstraaler. „Han, som kalder Stiernerne ved Navn, klæder Lilierne paa Marken, tæller Bladene i Skoven, og som har erklæret at endog vore Hovedhaar ere talte. Og kunne Menneskets Børn haabe at undgaae hans Aarvaagenhed; og tilslore deres mørke Hemmeligheder for hans giennemtrængende Die? opvækkes der en Tanke, en Følelse i det menneskelige Hierte, som Han ikke kiender? O! den ubegribelige Svaghed, den fuldkomne Daarskab som den Ugudelige lægger for Dagen. Han som skabte Diet, skulde han ikke kunne see? Han som formede Øret skulde han ikke kunne høre."

Som han sagde dette, havde de naaet Præstegaardens Port, og efterat de havde lukket dem selv

ind, forføiede de sig til Herr Forresters Studerestue. Der gav Walton sine bevægede Følelser frit Løb.

„Min Bestyrtelse har blot tiltaget ved denne skrækkelige Opdagelse," sagde han; „min Mistanke er større og mere grundet end nogensinde; men hvorledes kan jeg handle? Kan jeg anklage ham, som har reddet mit Liv, som har tilsat de bedste Aar af sit Liv i min Tieneste? Kan jeg bringe hans graae Haar med Skam og Skiændsel i en æreløs Grav? Nei jeg vil Intet have at giøre med den Sag — lad det forblive i Mørke og Forborgenhed. Imidlertid kan jeg ikke see ham uden Gysen, uden en Følelse af ubeskrivelig Skræk. Jeg vilde ønske at han maatte blive flyttet bort til et langt fraliggende Land, hvor mit Øie aldrig mere fik ham at see!"

„Min kiære Ven," giensvarede Herr Forrester, dersom vor Mistanke var bleven opvækket alene ved Omstændigheder eller ganske hændelsesviis, da stod det i vor Magt at fortfare med Undersøgelsen eller ikke; men visseligt, jeg kan sige det uden Tvivlraadighed eller Overtro, at Guds umiddelbare Haand har bragt denne Sag for Lyset. — Vi have endnu ikke det allermindste Beviis imod Cumming, vi have blot, som det synes, Formodning imod ham; men jeg har Noget at fremføre, som jeg ikke vilde tale om, da jeg først lyttede til Deres Drøm, fordi jeg

var uvillig til at ville forstørre Indtrykket undtagen overeensstemmende Beviser kunde erholdes, skiøndt Omstændigheden paa den Tid vendte tilbage i min Siæl med fornyet Magt."

„For mere end fem og tyve Aar tilbage, levede i min Tieneste en ung Pige, Susan Wilmot, som Cumming elskede. Hun var en livlig, munter Pige, med rødmussede Kinder og levende Øine — Landsbyens Skiønhed og Coquette. Da jeg af Sognets Sladderkiærlinger erfarede den Hemmelighed, at Cumming friede til hende, fandt han baade min Kones og mit Bifald. Vi troede at hans Stadighed og Vindskibelighed vilde give en lykkelig Modvægt til Susannes tankeløse Taabelighed. Naar derfor John slentrede omkring i Hønsegaarden, eller lænede sig over Porten, for at slaae en lang Sladder af med hende, ansaae vi det for et godt Tegn. Alting gik meget lykkeligt indtil en ung Fremmed ankom til vor Landsbye i en Visit til nogle langt ude beslægtede. Frank Gordon var fader- og moderløs; men munter, godhiertet og tankeløs ligesom Susan selv, og han blev snart John Cummings Rival i hendes Yndest. Og forunderligt er det," vedblev Herr Forrester i en noget lavere Tone, denne lykkelige Rival var en Sømand."

Walton foer op og gøs.

„Ah, jeg erindrer ham godt," vedblev Herr Forrester; „hans Ansigt var fuldt af Ungdom, Liv og Fyrighed! ufornuftig som hele Sagen var, og imedens jeg giorde alvorlige Forestillinger, kunde jeg neppe undre mig over Susan. Skiondt han kun var en og tyve Aar, havde han allerede giort tre Reiser; og hans Fortællinger om Papegoier og Palmetræer, om Brodfrugt og vilde Indianere, giorde at Landsbyens Annaler af John Cumming syntes gamle og kiedsommelige."

„De Elskende havde gyldent Haab; han stod i Begreb med at giore en Reise, hvorved han ventede at forvandle en Krone til et Pund, og at vende tilbage om fer Maaneder og gifte sig. Stakkels Susan græd bitterligt ved Skilsmissen; men hendes Taarer vare forglemte ligesaa hurtigt som de vare fældede, i Haabet om hans glædelige Tilbagekomst.

Gradviis begyndte imidlertid Frygt at blande sig med Haabet; thi Maaned forleb efter Maaned — og ikke en Linie, ikke et Ord modtog hun. Ingen Tidende opmuntrede den lange kiedelige Vinter. Foraar, Sommer, Hosten vendte tilbage; da igien en anden lang frygtelig Vinter; og hendes glade Haab forandrede sig gradviis til dyb Melancholie — hun tvivlede aldrig om hans Troskab — men i Tankerne fulgte hun ham igiennem de skummende Bolger til

fierne Strande, og hun kunde græde ved Tanken om hvad en Somand maa lide."

„Tilsidst havde hun intet andet Haab tilbage, end det som vedligeholdt Fortvivlelsen. Jeg giorde gientagne Forespørgsler efter ham, men det lod til, at han ikke havde seilet i det Skib, han havde sagt til Susanne."

„Man formodede at han havde ladet sig hyre ombord i et andet; men naar, og i hvilket, kunde aldrig blive oplyst. Hun blev mat og nedslaaet, og hendes Helbred leed saa øiensynligt, at Man ansaae det tienligt for hende, at vende tilbage til sine Venner som boede i et langt bortliggende Grevskab. Efter nogle Maaneders Forløb ventede vi, at hun skulde igien kunde indtage sin Plads i vor Familie. Men hendes Aand var saa aldeles nedtrykt, at Man ansaae det for bedst at hun forblev hiemme — og mange Aar ere henrundne siden vi sidst saae hende."

„Alle disse Omstændigheder sammenregnede — troer jeg mig, som Øvrighedsperson, ikke bemyndiget til at skiule Opdagelsen af Legemet. Imidlertid vil jeg ikke handle efter min egen Dommekraft. Jeg skal i Dag skrive et Brev til Secretairen for det Indre, hvori jeg vil forklare Omstændighederne, uden at nævne Nogens Navn, i det jeg udbeder mig Raad i den Anledning."

„Han reddede mit Liv," gientog Walton, idet han skiulte sit Ansigt med Hænderne, i uudsigelig Angst, „og jeg skal bringe ham til en skiændig Død!"

„Tag Mod til Dem, Walton," sagde Herr Forrester, „forsøg at berolige deres Følelser. Menneskelig Sympathie, endogsaa den kiærligste og den bedste, trænger til Tvang. „Kun dunkelt skue vi en lille Deel af Guds Veie i denne Verden. Dersom Cumming virkelig er skyldig, tvivl da ikke om, at uagtet disse fortrædelige Omstændigheder, som i dette Øieblik nedtrykker deres Aand, vil de dog blive overbeviist om det bedste. Han hvis mægtige Forret det er at skielne Godt fra Ondt, arbeider visseligt i det Skiulte, til sin naadige og barmhiertige Villies Fremme. Trænger maaskee ikke den Skyldiges Anger til at opvækkes? Ville ikke Smerte og Skam i denne Verden, tilkiendegive Barmhiertighed, naar de lede til dyb Fortrydelse, naar de lære ham at holde sig til Forløserens Kors, eller naar i dyb Ydmyghed hans Bønner om Barmhiertighed finde Veien til den evige Guds Throne. Husk paa, at vi have Pligter at opfylde, men Han raader for Udfaldet."

Det foreslaaede Brev blev bortsendt den følgende Dag; og kort Tid derefter modtog han Svar, hvori Man tilraadede et hemmeligt Forhør over den mistænkte Person. John Cumming blev derfor ind-

stævnet til Præsteboligen, hvor Walton bleg og bevæget allerede ventede ham. John, som formodede at Præsten havde sendt Bud efter ham, for at spørge ham til Raads om Høsten, eller om Qvæget, fremtraadte for ham med frygtløst Aasyn. Hans Figur var høi, og hans Kind svulmede af Sundhed; men hans graae Haar og en lille Bøining i Skuldrene, viste at Alderen havde lagt sin Haand paa ham, skiøndt svagt.

„Vi ere gamle Bekiendte John," sagde Herr Forrester, „der er forløben mange Aar, siden vi først saaes."

„Det er netop fem og tyve Aar siden, at Deres Velærværdighed kom her til Stedet," svarede John. „Jeg husker det saa godt som om det var i Gaar."

„Det glæder mig at høre at Din Hukommelse er saa nøiagtig," sagde Herr Forrester, „for jeg maa giøre Dig et vigtigt Spørgsmaal om Noget, som er skeet for mange Aar siden. Siig mig, kan Du erindre en ung Matros, som opholdt sig her nogle Uger, for fem og tyve Aar siden, og som Man aldrig siden hørte Noget til?"

Herr Forrester giorde en Pause; men Cumming kunde ikke tale, han maatte støtte sig til Ryggen af en Stol som han greb med begge Hænder, for ikke at falde.

„Din Herre har havt en ganske forunderlig Drom, som vi troe staaer i Forbindelse med hiint Individ," sagde Præsten; og uden at lade som han lagde Mærke til sin Tilhorers Bestyrtelse, vedblev han at fortælle Omstændighederne, imedens Walton betragtede hans forandrede Ansigtstræk med smertelig Opmærksomhed. John lyttede til Fortællingen med aandelos Interesse. Hans Læbers krampeagtige Bevægelse, var det eneste som vidnede om hans indre Bevægelse; men da Scenen med Mordet var omstændeligt berettet, og Stedet og Kampen vare beskrevne, da rystede hans hele Legeme af Angst; en dodelig Bleghed udbredte sig over hans Ansigt; hans Hænder slap Stolen og han faldt i en Dodlignende Besvimelse.

Herr Forrester og Walton lagde ham paa en Hvilebænk, og efterat have anvendt forskiellige Midler til hans Gienoplivelse, vidnede et dybt draget Suk om at han atter kom til Besindelse, han aabnede Oinene og saae sig frygtsomt omkring, men forsogte forgieves at tale; Man tilberedede ham nogle hiertestyrkende Draaber, og efter at have sunken nogle faa Draaber, udbrod han. — „Jeg er en domt Mand! Guds Haand er paa mig."

„Holdt Cumming, og lyt til mig," sagde Walton heftigt. „Alt hvad jeg eier i Verden, vilde jeg give

for at vide Dig uskyldig; men giør ingen overilet Tilstaaelse, og frygt Intet af mig. Thi jeg erklærer høitideligt, at jeg aldrig vil møde imod Dig i denne Sag."

„Guds Haand er paa mig," gientog Cumming skiælvende, „og hvo kan hindre Opdagelsen? Min Forbrydelse skal blive bekiendt for hele Verden; jeg overgiver mig selv til Retten. De skal høre Alt."

Det var en sort Fortælling af Jalousie og Hevngierrighed. — Hemmeligt havde han fulgt de Elskende til deres Samlingsplads; han var Vidne til deres ømme Farvel, og hørte deres Løfte om Bestandighed og det inderlige Haab om et glædeligt Møde. Vanvittig af Raserie giorde han en Eed, at en saadan Dag skulde de aldrig opleve, og inden faa Timer indløste han den ved en blodig Handling. Han beskrev den ondskabsfulde Glæde, som endogsaa blandede sig i den dødelige Angst, som Angeren fremkaldte, da hans Slagtoffer laa ubevægeligt ved hans Fod; den skrækkelige Tomhed, som fulgte paa hans lidenskabelige Raserie, og den bævende Skræk, hvormed han veeg tilbage for sin fordums Elskede, blandet med Frygten for Opdagelse, som hele Aar havde forfulgt ham som et frygteligt Spøgelse.

Det havde været hans første Beslutning at forlade Nabolauget; men Frygten for at opvække Mis-

tanke, bevægede ham til at blive og udholde Formodninger, Forundringer og Hentydninger, som hans Hierte skiælvede for. Det forekom ham at der var opreist en Skranke imellem ham og det menneskelige Selskab. Men Aar henrandt og Medlidenhed og Forundring døde bort med dem. At en Sømand kunde omkomme paa et langt bortliggende Sted, og aldrig blive hørt til mere, var intet Nyt i de menneskelige Lidelsers Annaler, og med Undtagelse af den trofaste Susans Hierte, var der neppe Nogen, som havde den mindste Erindring tilbage om Frank Gordon.

Gradviis hendøde Cummings' Frygt, en Art Rolighed bemægtigede sig hans Følelser og Samvittighed. Det var rigtignok en gruelig Forbrydelse, udøvet i et ustyrligt Lidenskabs Øieblik, men han nød sine Medmenneskers Agtelse og Tillid, og endnu havde det hevnende Forsyns Vrede ikke truffen hans skyldige Hoved. Erindringen om hans Forbrydelse blev Dag for Dag mindre skarp og trykkende, og endeligt betragtede han med en Slags Fornøielse sin ærlige Virksomhed, sit maadeholdende og nyttige Liv.

Herr Forrester lyttede til Fortællingen om hans Følelser, med dyb Rørelse. Aldrig havde han saa tydeligt indseet det store Ansvar, han havde som Guds Gesandt til den brødefulde Menneskeslægt. Den uvisse Rolighed, som havde taget Cummings

Sind i Besiddelse, forandrede sig til unævnelig Angst, ikke alene foranlediget af Anger, men af Frygt; han troede at hans jordiske Dom uigienkaldeligt var fældet, liig hiin Konges, som saae sin frygtelige Fordømmelse opskreven paa Muren i sit eget Palads af en usynlig Haand; og han indbildte sig at en evig Straf ventede ham. Med fortvivlelsesfuld Heftighed overgav han sig til Retten, i det han gientog sin Tilstaaelse til en i Nærheden boende Magistratsperson; og efter faa Dages Forløb havde han ombyttet sin Herres muntre Hiem, med en Misdæders gruelige Celle.

Nogle Uger gik hen, forinden Forhøret begyndte. Uagtet Waltons gientagne indstændige Bøn, havde Cumming besluttet at tilstaae sig skyldig. Hans Sind vedblev at være Sædet for en dyb Fortvivlelse, han troede, at han liig Kain, den første Morder, var en Afsky for Gud og Mennesker, brændemærket af den Eviges Haand, og at den Skam og Skiændsel, som ventede ham paa Jorden, kun var et Forspil for den evige Straf; som vilde ramme hans skyldige Hoved hiinsides.

Herr Forrester offrede dagligt flere Timer til den ulykkelige Mand, lyttende med dyb Følelse og Taalmodighed til hans beængstede Sinds Udgydelser. Det var Præstens alvorlige Ønske at bevirke en Forandring i hans Følelser og hans fortvivlede Sprog,

og omvende ham til en taalmodig Bodfærdig; han søgte at bevise at den Evige, midt i sin Retfærdighed, er barmhiertig, og at en Straale af det himmelske Lys ogsaa kunde trænge ind i hans mørke Fængsel. Gientagende forestillede han den Ulykkelige, at Guds Retfærdighed i denne Verden, skiøndt streng, og betragtet som Giengieldelse, dog er blandet med kiærlig Godhed og om Barmhiertighed; at Forbedring, men ikke Hevngierrighed er dens Formaal; at imedens den tydeligt vidner om Forsynets Aarvaagenhed og Guds Afsky for Synd, er dens Hovedformaal at opvække i Synderens Siæl den Anger og Fortrydelse, som hisset ville komme ham tilgode — at den er et Værk af Kiærlighed, den vidunderlige Kiærlighed, som ikke vil at Nogen skal døe, og som sætter unddtalelig Værdi i hver udødelig Siæl.

Det varede længe forend en Straale af Haab oplivede Forbryderens forvirrede Sind. Det lykkedes endeligt Herr Forresters Bestræbelser at bringe Rolighed tilbage i hans Sind, og et Haab luttret ved Ydmyghed; og opvække en Følelse af Forløserens Kiærlighed hos ham, som opløste Hiertet i Taknemmelighed, men ikke henrev det til Henrykkelse.

Det var ikke Herr Forresters Ønske, fra hans Læber at høre Troens triumpherende Sprog, der seer den glimrende Krone som den retfærdige Gud har

tilberedet ham, han ønskede ikke at see Martyrens Henrykkelse, eller den Helliges Glæde, det var nok for ham at hans Bodfærdige var ydmyget under Bevidstheden af sin Skyld, og at han var beroliget ved Tanken om Tilgivelse.

Da den forfærdelige Dag til Forhøret kom, erklærede Cumming sig selv for skyldig, forgieves forestillede Dommeren ham at de engelske Love sikkrede den Anklagede al mulig Overbærelse.

„Jeg er en Morder," udbrød Cumming, „Gud selv har vidnet imod mig, og jeg kan ikke sige andet end skyldig!"

Lovens Dom blev fældet — med Sagtmodighed forberedede Forbryderen sig til sit sørgelige Endeligt. Fra det Øieblik forlod hans Herre ham næsten aldrig; at tale med ham, læse og bede med ham, var det Eneste som kunde trøste hans foruroligede Sind. Fængslingen og indvortes Angst havde foraarsaget en betydelig Forandring i Fangens Udvortes; hans Skikkelse var nedbøiet, hans Kind var bleg og indfalden og Øiet formørket; men Taalmodighedens Fred stod malet paa hans Pande. Han talte om svundne Dage — om Waltons bestandige Godhed — og om Børnene, ved hvem hans Hierte endnu hængte; hans Røst blev bled ved Tanken om dem, og Taarerne rullede ned ad hans rynkede Kind.

„De elskede mig," sagde han; men mit Navn maa nu være en forbuden Lyd; det maa aldrig besmitte deres uskyldige Læber. Gud velsigne Dem! „vedblev han, i det han oploftede sine hentørrede Hænder, nu og i Evighed."

Derpaa talte han om det Tilkommende, — rolig og haabefuld. Nu kunde han kiende Barmhiertighedens Haand i Opdagelsen af hans Forbrydelse. Var nogen uvis Mistanke bleven vækket, da følte han at han vilde sunket dybere i Synd, eller dersom han pludseligt var død, enten ved Hændelse eller ved Sygdom, vilde det Tilkommende have været Mørke og Forfærdelse; nu følte han at der var Haab — Haab endog for ham. —

„Ja min Stakkels Ben", sagde Walton, den sidste Aften de vare sammen paa Jorden, i det han trykkede hans Haand med Inderlighed, „vi skulle sees igien, haaber jeg, der hvor den Angst, jeg nu føler, er ukiendt, og hvor Taarerne ville blive aftørrede af Alles Øine."

De nøde det hellige Sacramente tilsammen, hvorefter Cumming, udmattet af Dagens mangehaande Følelser faldt i en rolig Søvn.

Han vaagnede med Følelser af høitidelig Frygt, men ikke med Skræk, og efter at han havde deeltaget med Herr Forrester i en oploftende Bøn, ventede

han med Standhaftighed det sidste frygtelige Dieblik. Han blev fort til et Sted i kort Afstand fra Fængslet. En dodelig Stilhed herskede iblandt den umaadelige Mængde, som var samlet omkring Skafottet. — Ikke en Lyd blev hort, da den gamle Mand langsomt nærmede sig og kastede sit sidste Blik omkring.

Endnu engang saae han den klare velsignede Sol, thronende over den blaa Sky; endnu engang omvistede den balsamiske Morgenluft hans Tindinger, og Tanken om hvad der var skeet, om den smilende Jord, de gronne Marker og Skove, hvor hans Fodtrin aldrig mere vilde blive seete, beskæftigede ham for et Dieblik. — Han folte det sidste Tryk af den gode Pastors Haand; han horte ham med en inderlig og hoitidelig Rost fremsige de Ord: „Jeg er Opstandelsen og Livet, siger Herren", — da svandt denne Jord, med dens Glæder og Sorger for hans Die, og Fremtiden med dens velsignede Haab, aabnede sig for hans Blik og beroligede og opretholdt hans opadstræbende Siæl.

Nogle faa Minuter forlobe, og Alt var forbi — den frygtelige Straf, som menneskelige og guddommelige Love fordre, var betalt, og den angrende og forloste Aand var vendt tilbage til Gud, som gav den.

Clara Mandeville.

En Fortælling fra Britisk Indien.

(Grundet paa Facta).

Herr Mandeville var en civil Embedsmand af stor Anseelse i en af de engelske Besiddelser i Ostindien, hvor han havde tient i mange Aar. Indtagen for det Land, hvor han havde henlevet sin Ungdom og sin Manddoms-Alder, og overlæsset med vigtige juridiske Forretninger, havde han saalænge opsat sit Besøg til Europa, til næsten Alle, som vare ham dyrebare der, vare bortdøde. Saaledes fandt han sig ved sin endelige Hiemkomst, en Fremmed i sit Fødeland; og da han reiste tilbage til Indien skete det med et nedslaget Hierte og undertrykte Følelser, og det faste Forsæt at døe, hvor han havde levet, i Østen.

Men han vendte ikke alene tilbage. En smuk Cousine, een af de Faa, som Skiebnen havde ladet ham beholde tilbage, indvilligede, efter nogen Tvivlraadighed, — paa Grund af deres Alders Ulighed — i at dele hans Landflygtighed med ham; og aldrig angrede Lucy Warner den Dag, da hun ombyttede sit Navn

med Mandeville. Den mest uindskrænkede Tillid og den hierteligste giensidige Kiærlighed knyttede hende snart til sin milde og ædelmodige Mand, hvis Alder snart blev forglemt ved Overbeviisningen om det indre Værd, som var forenet med den.

Men de vare kun for Lykkelige; efterat have mistet flere Børn — og, som en Stemme hemmeligt tilhviskede dem, paa Grund af Opsættelsen i at sende dem hiem, hvilket er saa naturligt hos en Fader, noget til Aars, der er i Tvivl om han oplever deres Tilbagekomst. Men ganske en modsat Følelse af befalende Pligt, bevægede Mandeville til at paastaae, at hans Kone skulde ledsage deres eneste tilbageværende Barn — en Datter — til England.

Offeret var stort paa begge Sider, og Kampen haard, men Barnet var dem ligesaa uskatteerligt som fiint af Legemsbygning, og deres Bekymring for det fik Overhaand. Og ikke fandt den ængstelige Moder i de ti Aar, hun vaagede over deres fælles Yndlings svage Helbred, sit Sind saa roligt, at hun blot paa en kort Tid turde vende tilbage til Indien.

Endeligt syntes Gienstanden for alle disse Bekymringer at giøre dem unødvendige. Hun udfoldede sig paa engang, fra en bleg og sygelig exotisk Blomst til en blomstrende britisk Rose — stærk nok af Udseende til at omplantes ved den faderlige Varm, som

beklagede sig i Landsflygtighed, over Fraværelsen af sin kiære Skat.

Saasnart Forsigtighed tillod det, opsatte Fru Mandeville ikke et Dieblik at opfylde sin Mands længe nærede Ønske. Hun indskibede sig til Indien med sin Datter, en smuk blomstrende Pige paa sexten Aar; det blomstrende, men mere livlige Billede af hvad hendes Moder havde været, da hun som Brud, med hendes værdige Fader, indskibede sig for samme Reise.

Men hendes Sundhed desværre! havde forandret sig meget, ikke ved Alder, thi endnu talte hun kun faa Aar, — men ved Klimatets forstyrrende Indflydelse og Savn imedens hun var i Indien, og ved Ængstelse og Adskillelsens Smerte, da hun opholdt sig i England. Hun oplevede ikke at glæde Mandevilles Hierte med det opmuntrende Syn af hende, som saa længe havde været hans Fryd, og endnu længere var bleven ham fremmed. Hun døde næsten i Sigte af den Ganges's Vande, som hendes sønderrevne og deelte Hierte, uden at vide det, stedse havde hængt ved. Og det blev en Fremmeds Forretning at lade den bedrøvede Fader omfavne sit Barn.

Men det blev snart den Datters Forretning og Privilegium, at fremkalde et, skiøndt undertrykt, Smiil fra de Læber, som aldrig havde tænkt at smile igien.

Den Liighed med sin Moder, som Clara besad, i Begyndelsen saa smertelig for Mandeville, giorde hende stedse mere kiær for ham; ja i hans noget svagelige baade Siæls og Legems Tilstand, oprettedes et Forhold imellem dem, som mindre haardt lod ham føle sit stedse begrædte, uerstattelige Tab.

Lucy, som tidligt var bleven gift med Een, saameget ældre end hun, havde været tankefuld midt i sin Glæde; men Claras muntre Temperament blomstrede i en eftergivende Faders Solskin, og lignede i Farvepragt den Jords brillante Blomster, hvorpaa hun traadte. At modsige hende, eller negte et saa elskværdigt Væsen Noget, forekom hendes kiærlige Fader at ligge udenfor Mulighedernes Rige; og snart regierede Clara der, hvor hendes Moder havde fundet Lyksalighed i at adlyde.

Ung, skiøn, og paa Grund af Faderens store Indkomster, en formodet riig Arving, var Clara snart Calcuttas Afgud, saavelsom hendes Faders. Naar hun flagrede igiennem de oplyste Balsale med en Glands som blændede Øiet, liig Solen paa den østlige Himmel, drog hun, som den, Planeter af enhver Størrelse ind i sin glimrende Bane.

I den tidlige Ungdoms behagelige Overgivenhed, smilede hun i Begyndelsen eens til Alle, men mindst maaskee til ham, hvem hendes Fader iblandt alle

hendes Tilbedere, helst skulde have ønsket at see hende forenet med. Dette var hans egen prøvede, agtede Ven i en halv Levealder. At nævne hans Navn er det samme som at personificere Ære og Fortieneste; dog var der saa stor en Forskiel i deres Alder, at Kiærlighedsguderne ikke vilde blive bortskræmmede ved Foreningen med hans Datter. Men han var for langt bortfiernet fra Claras barnlige Standpunct, til at hun kunde see hvad Herr Courtenay virkeligt var, en fiint dannet Mand af ædelt Udseende paa 35 Aar; Mandighed og Oprigtighed havde Naturen tegnet paa hans Pande. Hans Formue og høie Stilling i Staten, det blændende Maal, hvorefter det hele qvindelige Artillerie i Bengalen allerede i flere Aar forgieves havde sigtet, var hun for ung og uinteresseret til at lægge Vægt paa. Men imedens det var et Intet i hendes Faders Øie, sammenlignet med Courtenays høie Fuldkommenhed, og hans aabne Sands for huuslig Lyksalighed, saa ligger det dog i den menneskelige Natur, at en Fader ikke kunde overse det, hvis Giestfrihed, liberal som det Hierte der udøvede den, frygtede at han kun vilde efterlade sig en utilstrækkelig Livrente for hans kiælent og kostbart opdragede Datter. Den melancholske Tomhed, som hans Kones og Barns Fraværelse foraarsagede, havde han ufornuftigt søgt at udfylde ved at adoptere

ethvert ungt Væsen, som erindrede ham om Velsignelser, der vare blevne ham skienkede for atter at berøves; og i den Tro, som var saa vel grundet, at ingen af hans mange Børn vilde overleve ham, havde han udsat en mere oeconomisk Levemaade, indtil ved Tid og Vane Forandringen blev ugiørlig.

Endskiondt Mandeville var altfor oprigtig til at han et eneste Dieblik vilde have fort nogen alvorlig Beiler til Claras Haand og Hierte bag Lyset, saa fandt han sig dog ikke foranlediget til at bekiendtgiøre sin Formues Forfatning for den hele Skare af Smigrere, som omringede hende; hvilket vel vilde have været nok til at forjage den største Deel af dem. Imod Courtenay derimod, der saavel i dette som i andre Tilfælde var hans andet Jeg, viste han ingen Tilbageholdenhed, og beklagede dybt at det Lidet, hun kunde vente, var en Hindring for hans Yndlings-Project, i Courtenay at give hende en Beskytter efter sit Hierte. Denne Opdagelse, som han saameget havde frygtet, havde, uagtet hans tyveaarige Bekiendtskab til sin Ven, en modsat Virkning af hvad han havde ventet. Det befriede Courtenay fra et Trylleri som syntes at hvile paa ham; thi han, som naturlig Mistillid hidtil havde holdt i en tovende Afstand fra Claras Følge, vovede nu at forraade sine Følelser, som Enhver, hende selv undtagen,

bemærkede med undrende Misundelse over hendes gode Lykke. Men hendes Øine og Tanker vare desværre, anderledes beskæftigede; og hendes Øre var optaget af den mindst elskværdige, men maaskee ikke mindst fortryllende af hendes yngre Tilbedere. En ung Soldat af et Cavallerie-Regiment oppe i Landet, som leed af maladie du pais, hvilket strenge Veteraner pleie at oversætte ved de haarde, eensbetydende Ord: „Dovenskab og Mishag til Strabadser", var paa sin Reise til London for Forandring af Klimat, i en ulykkelig Time bleven bekiendt med Clara. Hun begyndte at sympathisere og beklage hans Sygdom og Forviisning, indtil hun inden kort Tid bragte ham til at forglemme begge Dele. Der blandede sig noget af tilfredsstillet Stolthed i den Tanke at opmuntre den for sin Skionhed bekiendte Invalids Aand; og da hendes klare Oies Straaler kunde bringe ham til at forglemme Hiem, Fodeland og Alt, som han med en vidtloftig Veltalenheds Strom forsikkrede, saa var Seierens Triumph ulykkeligviis complet.

Brabazons Opmærksomhed imod hende, — endskiondt Enhver som har været i Indien, kan giore sig et Begreb om en fattig Dragon-Capitains Opforsel imod en riig Embedsmands Datter — var dog, for at lade ham vederfares Retfærdighed, ikke fremkaldet af Interesse. Han beundrede, og hvo kunde andet —

Calcuttas første Skionhed, ja han giengieldte hendes barnagtige Tilbedelse med saadan en Lidenskab som alene triumpherende Forfængelighed og tilfredsstillet Ærgierrighed kunne betegne med Navn af Kiærlighed.

Deres Forstaaelse var snart det almindelige Æmne for Dagens Nyheder, og Enhver, undtagen den trofaste Courtenay syntes stiltiende at give Plads for den ungdommelige Cæsar, som var „kommet, havde seet, og seiret." Men Herr Mandeville, som siden sin Kones Død aldrig lod sig see ved nogen Fest, var den sidste som blev underrettet om Forholdet imellem hans Datter og Brabazon; denne Kiærlighedsforstaaelse rystede ham paa det dybeste; thi paa samme Tid som den kuldkastede en halv Levetids kiæreste Ønske, truede den hans eneste Barn med et Lod saa forskielligt fra det, han havde udtænkt for hende. Paa den ene Side ventede Beqvemmelighed og Overflødighed hende, under den ledende Indflydelse af en Mand af store Talenter og urokkelige Grundsætninger, og som med en Moders qvindelige Ømhed vilde forene en Faders Omhyggelighed og en Elskers ridderlige Tilbedelse. Paa den anden Side derimod adskilt fra sin Fader og Selskabet, og et Liv fuldt af Besværligheder og Eensomhed, imellem de tusinde Omskiftelser som den indianske Krig fører med sig, knyttet til en ung tankeløs Person, allerede vel be-

kiendt med Daarskaber, om ikke Laster, — og saa uduelig som det ufødte Barn, til at lede et ungt Fruentimmer som Clara, paa en saa besværlig og tornefuld Bane.

Da hendes Fader havde udtømt hele sin Veltalenhed for at vise det Ufornuftige i hendes Valg, som hun besvarede med Taarer, uden dog at finde hans Grunde indlysende eller give efter, da hun var alt for meget vandt til at have sin egen Villie, tog han sin Tilflugt til det sidste Middel som han haabede vilde have Indflydelse paa hendes unge Elsker, om ikke paa hende selv. Med en Faders hele Delicatesse, erindrede han Clara om, at den ti Aars dobbelte Huusholdning, som hendes svage Helbred havde giort nødvendig, tilligemed hendes kostbare Opdragelse, havde kun ladet ham beholde lidet mere tilbage end hans Gage, som faldt bort ved hans Død. Hun havde tænkt for sieldent derover til at føle mere end et øieblikkeligt feilslaget Haab; og da hendes Fader lod hende forstaae hvilken Indflydelse denne Underretning, som han fandt sig forpligtet til at give hendes Elsker, sandsynlig vilde have paa Een som var mere erfaren i Verden end hun, saa betænkte hun sig ikke et Øieblik paa at giøre Brabazons egen Afgiørelse til en Betingelse for Forbindelsen.

Dette Forslag modtog Herr Mandeville med Glæde, da det i hans Dine næsten var af samme Værdie som hans Vægring. Men til hans Forskrækkelse havde Opdagelsen af hans Finantsers Tilstand ikke nogen Virkning til at bevæge Brabazon til at opgive sine Fordringer. Dette Forhold, som var et Beviis paa Uegennyttighed — betog ufornuftigt nok Faderen en Deel af sin Uvillie imod Partiet; men Aarsagen var meget simpel, skiøndt ikke drømt om i hans Philosophie; den bestod nemlig deri, at han ikke troede Mandeville. Han ansaae det som en mesterlig Manøver for at skille sig ved en uvelkommen Svigerson, og da han forsikkrede at med Miß Mandevilles fremtidige Udsigter, hvordan de end bleve, var han fuldkommen tilfreds, da var Meningen blot denne, — overeensstemmende med hvad en ung Capitain anslaaer den Skat til, som et tredive Aars Ophold i Indien kan have indbragt — at han med tyve, maaskee tredive tusinde Pund Sterling var fuldkommen tilfreds.

Forgieves gientog Herr Mandeville sine Forestillinger. Soldaten lod haant om at blive ført bag Lyset af en Civil, og blev ved sin Bestemmelse. Clara appellerede triumpherende til sin Faders Valg, og mere uimodstaaeligt til hans Kiærlighed, som ikke kunde nægte hende Noget, ikke engang Ødelæggelse! —

Med en Mands Tanker, som seer sit hele Haab indskibes i et slet Fartøi paa det forræderiske Ocean, saae Herr Mandeville sin selvraadige Pige blive den muntre Dragons Hustru.

Adskillelsen fra hendes Fader vilde endog i Lidenskabens Hede have rørt stakkels Clara dybt — som, endskiøndt hun ikke havde lært at tænke, dog havde en fiin Følelse — men ved Herr Mandevilles Mellemkomst blev den opsat nogle faa korte Maaneder, for at festligholde Brylluppet i Calcutta. Men Efterretninger om Uroligheder i de øvre Provindser, lode en Soldat intet Valg; og Brabazon, hans Kone vilde ikke for nogen Priis blive tilbage, forlod med hende Calcutta, for at gaae til sit Regiment.

Det Stød, som denne Adskillelse og Aarsagen dertil, — skiøndt den i Omløb bragte Fare, blot var indbildt — foraarsagede Mandeville, forvandt han aldrig ganske; han vegeterede kun endnu, i Løbet af et Par Aar, hvori han leed af en sygelig Bekymring. Tonen i sin Datters Breve iagttog han med Noiagtighed, for om han kunde opdage Utilfredshed hos hende, som det vilde have været hans Død at erfare. Hans Siæl var deelt imellem Glæde over at Brabazon endnu var Alt for hende, og Mismod over at hun i en Afstand af nogle tusinde Mile fra ham, kunde føle ublandet Lyksalighed.

I at befordre denne, forenedes alle hans Bestræbelser. Saa længe han levede deelte han sit Embedes rigelige Indkomster med det unge Par, og Luxusartikler, hidtil ukiendte i Leiren, bleve dem hyppigen tilsendt. Den sidste Handling, som faderlig Bekymring bevægede ham til (den var ligesaa prophetisk som vigtig), bestod i at han underrettede sig om og indbetalte den betydelige Restance, som hans ubetænksomme Svigersøn stod i til den militaire Enkekasse, hvorpaa, som han ahnede, hans stakkels Piges Underholdning engang maaskee vilde beroe. Efterat han havde bragt dette i Orden, blev hans længe vaklende Sundhed et let Bytte for en smitsom Sygdom. Clara, som med Følelse af oplivet barnlig Kiærlighed havde overhængt sin Mand om Tilladelse til at besøge sin Fader, erholdt i det Øieblik, hun stod i Begreb med at indskibe sig, Underretning om hans Død.

Som sædvanligt kommer een Ulykke sielden alene. Med den Smerte som naturlig Sorg og hemmelig Selvbebreidelse foraarsagede hende, forenede sig snart det vanærende Drilleri, som Brabazon tillod sig imod hende, foraarsaget ved feilslaget Haab. Saa længe Herr Mandeville levede, holdt den betydelige Sum, som han tilstod ham, tilligemed liberale Foræringer, lige Skridt endog med en Ødelands Forventninger,

og endskiøndt han baade var let fortørnet og knarvurn, som Spillere — og Brabanzon var Spiller — efter Ordsproget ere, saa havde han altfor megen Aarsag til at holde gode Miner med sin Svigerfader, til at han skulde have lagt sig ud med sin Kone eller vise hende Mangel paa Opmærksomhed. Men da Testamentet blev aabnet og en usfel Sum af tre Tusinde Pund (rigeligt engang saameget var, til hans hemmelige Misfornøielse, blevet anvendt til at dække de for omtalte Restancer) var den hele brillante Medgift, som hans Kone bragte ham, som han i Indbildningen havde giort sig saa store Forventninger om (thi han kunde ikke beklage sig over at være bleven ført bag Lyset i den Henseende) at han havde giort langt større Udgifter end en Officeers indskrænkede Indkomster kunde tillade, saa bebreidede han den uskyldige Clara hendes Kiærligheds Haardnakkenhed, som havde bragt hende til at foretrække ham for Courteney og Rigdom. Hans Fremturen i Udsvævelser var fra dette Øieblik af hurtig og forbausende. Ubehageligheder, som han ikke havde det Mod personligt at afgiøre, forøgede han ved Spillebordet, og druknede dem derpaa om Natten ved de fulde Glas. Da hans Finantser tvang ham til at ophøre med den yppige Giestfrihed, hvorfor selv Claras muntre Temperament i Begyndelsen skrækkedes tilbage,

saa var hun ofte hele Dage og Nætter overladt til sig selv i deres eensomme Bolig, imedens hendes Mand ved Umaadelighed atter fremkaldte de truende Tilfælde, som engang før — desværre til Ulykke for hendes Fred — havde sendt ham til Calcutta, for at indskibe sig til Europa. Først nu var det at Clara, svag paa Siæl og Legeme, deels af Sorg, deels paa Grund af sin forventede Nedkomst, følte det Bittre ved sit selvvalgte Lod. Men det var ikke førend hun havde græbt ved sit Barns Dødsleie, neppe trøstet ved et flygtigt Glimt af tilbagevendende Ømhed hos dets Fader, at hun kom til fuld Bevidsthed om hvad hun skyldte sin forevigede Fader, og hvad han havde lidt for hendes Skyld. Men desværre! det var for silde. Stundom bragte Angeren hende til at ansee sit Barns Død som en retfærdig Giengieldelseshandling.

Hun havde imidlertid kun liden Tid til at grunde over disse Erindringer, thi Udsvævelser og Sygdom ere i lige høi Grad Fiender af Tienesten; og Brabanzon som altid havde været en daarlig Soldat, satte nu sin commanderende Officeers overbærende Taalmodighed haardt paa Prøve. Baade hans Siæl og Legeme vare inden kort Tid ved gientagne Udsvævelser svækkede i den Grad, at Permission paa en ubestemt Tid lovede ligesaa megen Fordeel for Regimentet som

for hans Helbred; og det var, saavel med Sorg som dyb Ydmygelse, at Clara begav sig paa Reisen med ham, for at vende tilbage til det Calcutta, som havde været Vidne til deres ulykkelige Bryllup.

Begyndelsen af denne eensomme og i Almindelighed uden Eventyr foretagne Reise, fortsattes saa beqvemt som deres indskrænkede Kaar vilde tillade. Blot to eller tre indfødte Tienere foruden Baadsfolkene, hialp Clara i hendes besværlige Opvartning for en opfarende og lunefuld Invalid, som den vanærende Omstændighed af en hemmelig Afsked fra Tienesten gnavede paa, uden at forbedre.

Hans Helbred syntes imidlertid gradviis at vende tilbage ved Forandring af Luft og Omgivelser; indtil han henimod Eftermiddagen paa een af de hedeste og meest trykkende Dage som de Reisende endnu havde havt, hvor han ufornuftigt havde udsat sig for Solen, pludselig blev angreben af Tilfælde, som altfor meget lignede den Sygdom, siden saa ulykkeligt bekiendt i Europa. Midlerne derimod — om der gives nogle — ere saa simple, at Man altid har dem ved Haanden. De bleve anvendte; under den korte Lindring de forskaffede ham, var det nødvendigt at han blev flyttet til et Sted, hvor der var mere Kiølighed og Skygge end Teltet i Baaden kunde yde ham. Forgieves anstrengede den bekymrede Kone sine Øine og spurgte

Tienerne, i det Haab at der fandtes en Pagode nær ved Floden, hvor det var muligt, uden Fare for hans Liv at bære den Lidende hen. Men der existerede ingen saadan. Tilsidst erindrede een af Baadsmændene, som engang forhen havde ledsaget europæiske Reisende hertil, at i Biergene, som paa dette Sted næsten mode Floden — var en Hule, som tilbod den nødvendige Skygge og Kiolighed, naar Invaliden kunde naae den levende. Han troede at han var istand til at finde Stien igiennem Krattet, naar Folkenes Raab i Baaden kunde lede ham i den rigtige Direction af den spidse kegledannede Klippe, i hvis Indre han vidste at Hulen var beliggende; en simpel Palanquin blev indrettet af en Matros bunden tværs over to Aarer, og et tilstrækkeligt Antal af Bærere begav sig paa Veien, ledsagede til Fods af den grædende Clara, som Skræk og Bekymring gave Kræfter til en Bevægelse, saa uvant for Damerne i Indien.

For at forhoie de piinlige Omstændigheder som Reisen blev foretaget under, var der vel grundet Frygt iblandt de Indfødte for Tigrene, som de vidste værmede omkring i Krattet; og nu og da, naar Clara enten fordybet i ubehagelige Tanker, eller uvilkaarligt bortdraget fra dem ved Omgivelsens udmærkede Skionhed, var tilboielig til at forglemme denne frygtelige Fare, blev hun smerteligt erindret derom ved den

brillante Paafugls hæse Skrig, hvis sikkre Instinct af Fare, forøgede de frygtsomme ubevæbnede Indianeres Frygt.

Kammertieneren svingede rigtignok, som unyttigt Beviis paa Beskyttelse sin stakkels Herres kostbare Jagtgevær, men kun lidet kunde et hielpeløst Fruentimmer forlade sig paa Leiesvendes Mod og Troskab, som i lang Tid vare uregelmæssigt betalte og giorte halvt utilfredse ved Brabanzons lunefulde Behandling; kun til Forsynet alene kunde stakkels Clara nu sætte sin Fortrøstning med den Ydmyghed som Angeren lærer og den Tillid som Religionen indgyder.

Med Besværlighed og gientagne Afvigelser fra den rette Vei, naaede de endelig Hulen. Claras svage Nerver skrækkedes tilbage for Bærernes fordoblede Raab, for at komme til Kundskab om ikke nogen af Skovens glubske Dyr havde forekommet dem i at vælge Hulen til Leie; og i det Øieblik af aandeløs Uvished som paafulgte, da enhver Indianer havde skiult sig bag det nærmeste Træ, og overladt det hielpeløse Slagtoffer i Baaren, som ikke kunde røre sig, til sin Skiebne, dersom deres Frygt stadfæstede sig, leed Clara Straffen for lange Aars Tankeløshed og Daarskab. Endelig blev Alt erklæret for sikkert. Een som var mere modig end de Andre, antændte en Fakkel for at undersøge Hulen, hvis

lave og smalle Indgang — som neppe tillod Baaren at blive trukken, istedetfor baaren igiennem — gav kun lidet Haab om Hulens Luftighed og Størrelse indvendigt. Skiøndt ringere i den Henseende end de mere berømte Huler, der engang bleve brugte til Afgudstempler i forskiellige Dele af Indien, saa bar dog den, som de nu traadte ind i, Spor af kæmpemæssigt Arbeide og med Flid, skiøndt raat udskaaret Billedhuggerarbeide. Ved dens anden Ende, hvor Lyset fra den smalle Aabning ikke kunde trænge hen, og hvor Man derfor ikke kunde undvære Faklerne, — som de Indfødte, der kiendte Hulens Mørke, heldigviis havde taget med — Madratsen med den udmattede Patient lagt paa en Slags Seng af Grene, som hastigt vare blevne samlede i Krattet. Bevægelsen af Baaren og det haarde Angreb af den Indianske Sygdom, havde nedsænket ham i en ulykkelig og tilsyneladende haabløs Ubevidsthed.

Man giorde ham det saa beqvemt som Omstændighederne tillode det paa et Sted, som der var al Rimelighed for at han aldrig vilde forlade levende; og førend det i et tropisk Klima hastige Mørke faldt paa, befandt sig den engang saa blomstrende Clara, som blev føiet i enhver Ting, ganske ene imellem Ugler og Flaggermuus, i en frygtelig, forladt Hule, rundtom bedækket med Symbolerne paa Indiansk Af-

guderie, med sin døende Afgud af Mand, hvem hun med lignende Bedaarelse havde opoffret Beqvemmelighed, Rigdom, sin egen og en Faders Lyksalighed, som, i den dødlignende Dvale han laae, havde nogen Liighed med den Guddom, hvis Laster han havde antaget.

Alt var eensomt og forladt i Hulen; Baadsmændene havde benyttet sig af det korte Tusmørke, for at ile til deres Baad og ved deres Nærværelse og store Baal at forsvare den saavel imod natlige Marodeurers Plyndring, som Skovens Rovdyr — hvis gientagne Brol gienløde rædsomt giennem Hulens Krumninger.

Kammertieneren, i hvis sidste uforskammede Opførsel, Følelse for hans Frue syntes at have frembragt en medlidende Forandring — var paa hendes indstændige Bøn gaaet ud af Hulen, bevæbnet med en Fakkel i den ene Haand, og deres eneste Vaaben, det forhen omtalte Gevær, i den Anden, for at hente Vand fra en Kilde til at væde den Syges Læber, som den mest dræbende Tørst næsten havde forbrændt. De to andre Hinduer holdt Vagt ved Indgangen til Hulen, for at vedligeholde Ilden, hvorpaa deres Sikkerhed beroede, og Clara var saaledes ganske alene med de næsten ufølsomme Levninger af ham, som hun havde elsket til saadant Raserie — ja, som hun endnu i dette Øieblik elskede uagtet hans Uværdighed og

Efterladenhed imod hende. Det vanhelligede Echo i dette Hedningetempel blev i denne Nat ofte vækket af hende med mange og inderlige christelige Bønner for hans udødelige Siæl, som nu med stærke Skridt ilede til sit Regnskab for den Eviges Throne.

Hun bad ogsaa for sig selv, om Tilgivelse for det Skete og Veiledning i Fremtiden — og for Enken om særdeles Beskyttelse, hvilken hun følte at hun snart vilde komme til at fordre af Himlen alene. Thi Famlie havde hun ikke i Indien og af hendes Faders Venner, som uden Tvivl vare uvillige over hendes ufølsomme Opførsel, kunde hun vel neppe vente andet end Bebreidelser og Kulde.

Under saadanne Bønner og Betragtninger forløb Natten. Da den sidste Fakkel af hendes Beholdning udbrændte, var det viftende Glimt af Liv som hun vaagede over, gradviis udslukket.

Blegnende ved den dybe Lyd af den Døendes sidste Suk paa et saadant Sted og i en saadan Time, og nedtrykt af en Følelse af uovervindelig Skræk, fløi Clara til Hulens Indgang for at kalde paa de slumrende Tienere og at indaande for et Øieblik den forfriskende Luft.

Denne Overgang fra den usunde Luft i den mørke Hule, til den funklende Skiønhed af en Sol-Opgang i Indien, var som et Paradiis for hende.

Biergene vare til deres luftige Top beklædte med vellugtende Buske, og Skovenes sagte bevægede Grene vare besaaede med Dugdraaber, der glimrede som Diamanter, og hvorpaa en Hær af Fugle gyngede sig og istemmede deres Morgensang; var den mindre harmonisk maaskee end de smaae Choristers i Europa, saa blev den igien overtruffen i vildere Variationer. Contrasten var for mægtig; fra Forstyrrelsens og Dødens Stilhed indvendigt, til den rige Plantevært og Livet udvendigt. Clara vilde veget tilbage af naturlig Skræk for en Livlighed, der saa ganske var modsat hendes Følelser, naar hun ikke var geraadet i virkelig Frygt ved Tienernes ubegribelige Fraværelse og et Glimt, — thi det var ikke mere — af en Indfødt, af grumt Udseende, i Høilandets vilde Dragt, bevæbnet ikke alene med deres besynderlige Bue og Pile, men tillige med en frygtelig blankpoleret Dolk, som, istedetfor hendes forskrækkede Tienere, nølede ved Gløderne af den forladte Ild.

Clara troede nu sig selv fortabt, og bad inderligt om Befrielse fra hvad der var værre end Død og Plyndring, som maaskee ventede hende. Hun havde kastet sig paa sin Mands Legeme, deels af en uudslukkelig Kiærlighed, og deels i det Haab at hans dødelige Levninger endnu kunde yde hende nogen Be-

skyttelse, da den muntre Lyd af europæiske Stemmer gav hendes Følelser et andet Stød, ligesaa bedøvende som Tanken om hendes forladte Stilling, der havde Overhaand.

Endog ved Morgenens brillante Lys var Hulen for mørk til strax at kunne blive undersøgt med Øine som kom fra det friske Dagslys; derfor vare to Europæere, en Herre og hans Tiener, ledsagede af flere Indfødte, allerede trængte noget ind i den, forend de med en Forundring som bedre kan føles end beskrives, opdagede det melancholske Syn af den døde engelske Officeer, og det neppe mindre blege Væsen, af hvem han i Døden var saa fast omfavnet.

Et Udraab af Anføreren for Partiet lød i stakkels Claras Øre, som Dommens Klokke, paa samme Tid som hun følte en uvilkaarlig Trøst; det var den forsmaaede, den forglemte Courtenays Røst, som Forsynet havde sendt i hendes største Nød, baade for at ydmyge og trøste hende; den fornyede den bittersøde Erindring om hendes Hiem og Fader — og for første Gang siden hendes korte, men dybe Smerte, fandt hun Lindring i Taarer.

De bortløbne Tienere, som havde fattet Mod ved den Fremmedes talrige Ledsagere, indfandt sig atter, den ene som var gaaet efter Vand, fortalte — som kunde være rimeligt nok, om en saadan over-

hængende Fare for Tigre i Mørket, som ikke tillode ham andet Valg, end at flygte op i et høit Træ, hvor han maatte forblive til Daggry. De andre, som en lignende Frygt rimeligviis havde bortjaget fra deres Vagt, ubekymrede om det hielpeløse Pars Skiebne, sagde at de kom fra Floden, hvor de havde været for at see om Baadsfolkene vare der endnu.

Een Ting var alene tydelig, at den skiønne Lidende var nedrigt bleven forladt af sit feige Huussinde, og at hun maatte frelses fra Hænder, saa uværdige al Tillid. Denne Beslutning, saa uadskillelig fra en Britte og en Landsmand, havde Courtenay fattet, forinden den ringeste Tanke faldt ham ind, at han nogensinde havde seet Gienstanden. Men da hun liig et Spøgelse langsomt reiste sig fra hendes engang muntre og smukke Brudgoms grove Baare, og Clara Mandeville paa engang stod for ham med nedfaldet Haar og fremførte en Fortælling som blev uforstaaelig ved de hurtige Begivenheder og den smertelige Bekymring, som hun i de sidste fire og tyve Timer havde oplevet, og besvor ham som hendes Faders Ven at lægge hendes Mand i Christen Jord — da forlod den Styrke ham, som aldrig før havde forjaget ham og gav Plads for de meest forskiellige og piinligste Følelser. Men Medlidenhed og Sympathie af det ommeste Slags fik Overhaand, og efter

at have formaaet hende til at forlade den sørgelige Hule og nyde den friske Morgenluft, beredte han hende et Hvilested af friske Blade under den tætte Skygge af et stort Tamarintetræ; hvorpaa han, den hende fra Himlen sendte Beskytter, ikke tabte et Øieblik for at giøre de hurtigste Foranstaltninger, som Klimatet giorde nødvendige, med Hensyn til den øieblikkelige og ærefulde Begravelse af hans engang saa misundte Rival.

Den nærmeste Coloni var for langt bortfiernet til at der kunde være Tanke om at bringe de dødelige Levninger derhen; da derfor den skiønne Begravelses-Ceremonie efter Liturgiens Forskrifter ikke kunde blive den Afsiælede til Deel, saa oplæste Courtenay med sin dybe og klare Stemme af Bibelen den meest rørende Deel deraf, det fiortende Capitel af Brevet til de Corinthier.

Til Begravelsesstedet blev Hulen selv udvalgt, baade fordi den var mindst udsat for vilde Dyrs Opreden og bedre kunde fastholdes i Erindringen, end et sporløst Sted i Skoven. En Plade af Klippen, som Naturen selv havde henkastet, blev lagt over Graven.

Da de sidste sørgelige Pligter imod den Døde vare fuldendte, var den Overlevendes Beqvemmelighed Courtenays næste Tanke. Med Glæde vilde han

have ledsaget hende til Calcutta, hvorhen hun uden Tvivl onskede at fortsætte Reisen; men Tieneste-forretninger kaldte ham i en ganske modsat Retning; og at tillade hende at tilbagelægge den lange endnu tilbageværende Reise alene med sine indfodte Tienere, der havde viist en saa tvivlsom Troskab, var ikke at tænke paa.

Ved en Billet, da Delicatesse forbod ham selv at forstyrre hende, bad han om Tilladelse til at forlade hende paa nogle Timer, for at begive sig til den nærmeste Militair-Station paa Floden, og forberede hende en venskabelig Modtagelse hos Commandantens Frue, hvis Mand var hans intime Ven, og tilfoiede, deels med Hensyn til hendes storre Beqvemmelighed, men især af Mistanke imod hendes indfodte Tienere, det Forslag at ombytte Baadene, hvorved han blev istand til at anbetroe hende til sine egne lydige og troe Tieneres Omsorg.

Den ydmygede og dybtsorgende Clara gav villigt sit Samtykke hertil; hendes Nerver og Aand skrækkedes i lige Grad tilbage for en Reise til Calcutta, og for en Tilbagekomst til Stedet for hendes letsindige Triumph og ulykkelige Giftermaal. Hun overlod sig derfor ganske til en Mands Forelse, som hun ansaae for hendes kiære Faders beskikkede Repræsentant; hun saae ham afreise, og endelig sank hun, omringet af

en aarvaagen Vagt, udmattet paa Siæl og Legeme, i en dyb Søvn.

Ved hendes Opvaagnen blev hun med en Opmærksomhed, som en Prindsesse kunde have været tilfreds med, ledsaget til den rummelige Gouvernements-Barke, som var prydet med al østerlandsk Luxus, hvori Courtenay havde indskibet sig paa en Inspectionsreise til de øvrige Provindser, hvor der var klaget over Underslæb med Hensyn til Indkomsternes Indkrævelse. Hvor besynderlige og blandede vare ikke hendes Følelser, da hun tog en Pragt og Beqvemmelighed i Besiddelse, som naar hun ikke havde været saa ubetænksom, kunde have tilkommet hende med Rette.

Fordybet som hun var i piinlige og trykkende Bekymringer, var der to Ting, som tiltrak sig hendes Opmærksomhed, — den simple Boghylde, hvorfra i al Hast den Bibel var bleven hentet, som Courtenay brugte ved hendes Mands Begravelse, og hendes kiære tabte, for overbærende Faders Portrait — det var som om tusinde Dolke giennemborede hende; hun stirrede paa det til det sortnede for hendes Øine — derpaa kyssede hun det med dyb Selvbebreidelse, og skyndte sig op paa Dækket, for at drage frisk Luft.

Under den tre Dages kiedelige Reise opad Strømmen til M——, besøgte hun dagligt med blandede Følelser dette opmuntrende Malerie; der blev ved

Religionen Hielp den Beslutning moden hos hende, at afstaae fra alle de Daarskaber, som havde bedrøvet hendes Fader saameget, og de Meninger som havde fremkaldt dem; og for Fremtiden at leve efter hendes Faders Ønske, for Andre, ikke for sig selv, var hendes uforanderlige Forsæt. Da hun aflagde Løftet i religiøs Mistro til sig selv, blev det opskrevet ved et høiere Tribunal, og haandhævet ved en høiere Magt.

Som det første Skridt til fortient Selv-Ydmygelse, besluttede Clara at modtage de kiærlige Tienester af Courtenay og hans Veninde i den Forstand som de bleve ydede hende, uden nogen Følelse af Stolthed, med inderlig Taknemmelighed til Himlen og dens udvalgte Værktøi. Denne Følelse og hendes friske Sorg gave hendes Udseende noget saa rørende Ydmygt, at Fru G——, som blot erindrede hende for at afskye eller foragte den taabelige Clara Mandeville, fandt sig bevæget til at tage den tugtige og sorgfulde Frue Brabanzon til sit Hierte og sit Hiem.

Courtenay, hvis fine Følelse bevægede ham til at udsætte deres Møde, ventede alene paa Ankomsten af sin egen Baad, for at udrette sin Sendelse; ved hans Tilbagekomst derfra, efter omtrent fem Maaneders Forløb vilde han ledsage sin gamle Vens Datter i Sikkerhed til Calcutta, eller hvorsomhelst hun ønskede at blive ført hen. Indtil den Tid var hun den af-

talte og snart meget kiærkomne Giest for Commandantens Frue i M——, i hvis værdige Selskab (thi hun afslog alt andet) hendes langsomme indre Opdragelse endelig blev fuldendt.

Opholdet i M——, som udmærkede sig ved Orden og Regelmæssighed, skienkede hende Lindring i hendes dybe Smerte, og dydige Beslutninger for Fremtiden bragte Ro tilbage i hendes Siæl og Skiønheds Rødme paa hendes falmede Kind. Enkedragten harmonerede med hendes Udseende, som om den var bestemt for at hæve det. Naar hun smilede nu, var hun uimodstaaelig — det var en Tribut, hun ydede Andres Glæder; thi selv havde den smukke Smilende, uden al Prætension, giort Afkald paa alle Fornøielser.

Saaledes var Clara, da efter nogle Maaneders længere Tid end han havde ventet, Courtenay anmeldte sin Tilbagekomst til M——. Dette Tilfælde nødte hende til at fatte en Beslutning med Hensyn til sin Fremtid. At forblive hos sin kiære Veninde i M——, endskiøndt det var fristende, turde hun ikke tænke paa; det Rigtigste som hendes nu omhyggeligt dyrkede Forstand indgav hende var at offre sit Selskab og sin Omhyggelighed til en gammel ugift Søster af hendes Fader, som hun erindrede havde været god imod hende i hendes Barndom, da hun var i England. Hendes lille Pension

vilde forebygge at hun faldt den gamle Dame til Byrde, imedens dennes Liighed med hendes Fader vilde lette hende enhver Prøvelse, som Tantens Alder og Svagelighed kunde udsætte hende for. Denne Beslutning som hun meddeelte Fru G —— forend Courtenays Ankomst, gav hende Styrke til med mindre Ængstelse at vente det første Møde med ham, til hvem saa mange Erindringer knyttede sig. Courtenay kæmpede mindre heldigt for Rolighed — især siden hun ganske var bleven sig selv igien — med Undtagelse af hendes forrige overgivne Smiil og leende Øie — hvilket snarere bragte Calcutta end Hulen ved B. tilbage i hans Erindring.

Der var noget i Begges Holdning, deres daarligt skiulte Forlegenhed og usammenhængende Spørgsmaal, der tydede hen paa en bestemt Frygt for i Samtalens Gang at berøre Andet end de almindeligste Ting, hvilket overbeviste Frue G —— om at Alt vilde ende som det skulde, i en dydig Kiærligheds Seier over smertelige Erindringer og redelig Tvivlraadighed, og et rigtigt Begreb om Ulighed, ikke længere i Aar, men i Værd og Fortieneste.

Dette bevægede hende til at forsøge for det første at forebygge Affendelsen af Brevet, som Clara havde skrevet til den gamle Tante Mandeville i England, og ved sin Nærværelse, i Qvalitet af Duenna, at

sanctionere, at Courtenay ledsagede Frue Brabanzon til Calcutta.

Da de kom lige over for Hulen ved B., bevægede naturlig Følelse stakkels Clara til at yttre det Ønske, at see den endnu engang — og Ønsket var for elskværdigt til at det skulde finde Modstand, enten hos Frue G—— eller Courtenay. Da hun nu, opmuntret ved sine Venners Nærværelse, passerede det vel erindrede Krat, som hun med en saadan Fortvivlelse havde giennemvandret et kort Aar forhen, bankede Claras Hierte, saavel af Taknemmelighed som Følelse, uadskillelig ved Tanken om en saa pludselig Opløsning af saa uopløselige skiøndt ulige Baand.

Det var en Tilfredsstillelse for denne Følelse, at finde Graven og Gravstenen uforstyrrede, og endnu mere da en hemmelig Befaling fra Courtenay havde prydet den med en Inskription, som høitideligt berettede en ung britisk Officeers Begravelse paa denne romantiske Plet. Til hvem denne fine Opmærksomhed var rettet, var let at udfinde. Det blev følt og erkiendt med saadan en sød Blanding af Undseelse og Forlegenhed, at Fru G——, som var en af disse kraftige Siæle, der sige deres Mening lige frem, og hade al Forstillelse, som paa eengang overhugge den Gordiske Knude, som finere Naturer have

Vanskelighed med at opløse — greb en Haand af hver, og med en høitidelig Alvorlighed, som passede til Stedet og Omstændighederne, sagde hun: „Kiære Venner, endskiøndt De maaskee ville undres over, at jeg snarere har benyttet end valgt denne Tid og dette Sted, saa veed jeg dog ikke, naar jeg rigtigt betænker det, om der paa hele Jorden skulde gives et mere passende Sted for den Ene til at udtrykke og den Anden til at tilstaae Følelser, som, i det mindste hos den Ene, denne Hule og Tilfældet her fremkaldte. — Hiin Grav har opløst en ulykkelig Forbindelse; dersom Aander kunde deeltage i vore Følelser, og dersom nogen Ting kunde forøge Claras forevigede Faders Lyksalighed — da vilde det være, naar han saae hende skienke sin Troskab og sit Hierte til Een, som har helliget hende de bedste Aar af sit Liv, og som ikke godt kan taale at afgive Noget af sin Fremtids Lyksalighed til Etiqvette og Sædvane. At De, Courtenay, elsker Clara og har altid elsket hende, maa deres glædeløse eensomme Liv, som er saa fremmed for deres Natur, fuldkomment overbevise hende om. At hun agter dem, nei, paa ethvert andet Sted kunde jeg blive fristet til at sige, elsker Dem — hendes Rødmen og nedslaaede Øie befrie hende fra den Bestræbelse at nægte det. Her da, hvor Forsynet først saa forunderligt forenede Deres Skiebne paa

Jorden, knyt den endelig her for Evigheden! Rosten fra hiin Grav, langt fra at misbillige, vil velsigne og stadfæste Forbindelsen. Reen og uskyldig Kiærlighed, som Deres, behøver ikke at forfærdes for de Dødes Nærværelse. Fra de Levendes vil jeg nu, da Isen er brudt, — befrie dem."

Efterat have sagt dette, gik denne besynderlige Kone til Hulens Aabning, hvor hun snart blev fulgt af dem, hvis Øine, skiøndt Læben var taus, takkede hende fordi hun havde jævnet Banen for deres fælles Lyksalighed.

Min Fortælling er til Ende. Flere Aar efter denne Begivenhed saae jeg Clara i England, som den lykkelige og agtede Kone af den Mand, hendes Fader havde valgt, og da jeg sammenlignede ham med den, som hendes Ubetænksomhed nær havde bundet hende til for Livstid, ender jeg med den Slutning: At Forældre undertiden, om ikke altid, forstaae bedst at bedømme, hvad der kan tiene til deres Børns Lyksalighed.

Tryllequinden,

af L. E. Landon.

Vand — det mægtige, det rene, det skjønne, det umaalelige — hvor er dit Element saa herligt som i dit eget Rige, den dybe Søe? Hvilken umaalelig Magt hviler ikke i det Atlantiske Hav; Grændseskiellet imellem to forskiellige Verdensdele, langt fra hinanden, som Erindring og Haab! eller i dit klare Stille Hav, hvis Ebbe og Flod bestraalede af en sydlig Sols Straaler spille i Guld, og i hvis Barm tusinde Øer hvile, alle bedækkede med Grønt, med Blomster og Frugter, som i Edens Have. Men iblandt alle dine arvelige Kongeriger, hvilket har du med saa ødsel Haand skienket Skiønhed til Arvepart, som dit Yndlingshav, Middelhavet? En Sommernats Stilhed hviler nu paa dets Flade, hvor de klare Stierner speile sig som om de i Dybet havde et andet Hiem og en anden Himmel. En Aand, giennemskiærende Luften midt imellem begge maatte have giort en Pause og spurgt hvilket der var

Søe, og hvilket der var Skye. Jordens Skygger og jordiske Ting hvile lige stille paa det skionne Hav.

Men de fierne Planeter vare ikke de eneste Lys, som Søen reflecterede; et illumineret Lyststed paa det yderste Punkt af en smal Landtunge paa Kysten, nedkastede en Strøm af Glands fra tusinde Lamper. Luften opfyldtes af Vellugt fra Orangeplanterne paa Terrassen, hvis hvide Blomster bleve forvandlede til Sølv i Lyset, som faldt paa dem fra Vinduerne. Salene vare opfyldte med de Skionneste og Ædleste i Sicilien.

Man siger at Enhver har Tilboielighed for Noget. Grev Arrezzos Kiephest var Hoitideligheder og Fester. En Konge, ja den Atheniensiske Pericles, kunde have modtaget sine kiæreste Giester i saadanne Sale. Væggene vare malede al fresco, som forestillede Scener i Arcadien; men Nympherne, som samlede deres Høst af Roser vare langt fra saa skionne som de forsamlede Sicilianske Damer. Iblandt Dem var Een, meget morkere af Ansigtsfarve end hendes Selskabssostre; hendes østerlandske Moder havde testamenteret hende sit morke Haar, og sin olivenfarvede Hud; hendes Dine glindsede af den Klarhed og hendes Kinder af den Friskhed, som ene tilhører den tidligste Ungdom. Hendes Farve var i Aften mere levende og hendes Dine havde en dybere Skygge; thi Formen af det

nedslagne Dielaag formørkede dem, og den halvaabne Mund var for alvorlig til Smiil.

Lolah lyttede til de henrivende Ord, som paa eengang forvandle Barnet til Jomfru — vi overtræde først Barndommens Grændse ved Kiærligheds Haand. Desværre er denne Kundskab næsten altid ledsaget af Sorg? Den Morgen havde Lolahs strenge Fader sagt til hende, at den Kiærlighed, hun følte for sin Cousin Leoni di Montefiore var et barnagtigt Legeværk, og maatte som et saadant lægges tilside, og ved at tænke derpaa var hele hendes Lyksalighed bleven tilintetgiort. Stakkels Lolah! Hvor besværligt er det ikke at lære de Unge, at Livet har mange forskiellige Sider, og at Rigdom, Rang og Magt ere mere ønskværdige end Kiærlighed! I Aften lyttede hun til Leoni — og hvo tænkte vel paa Fremtiden, naar det nærværende Dieblik lærer os at vi elske og ere elskede? — Desuagtet vare hendes Dine fyldte med Taarer, og hendes Hierte slog stærkere end sædvanligt. Leoni talte om Haab; men er ikke Haab blot en anden, mindre haard Benævnelse for Frygt? Og dog, hvilken besynderlig Modsigelse i den menneskelige Natur! Hun vilde ikke have ombyttet den Vished om hans Kiærlighed, med den foregaaende Dags rolige Tilfredshed. Det er besynderligt at Uvidenhed er vor bedste Lyksalighed i denne Verden, og at vi

dog giore Alt for at bortjage den. Leoni og hans Cousine stode i een af Vinduesfordybningerne; hun syntes at indaande Lugten af en indisk Rose og betragte Blomsten, som, bragt fra et langt bortfiernet Land, saae mere delicat ud end dens blomstrende Selskaberske. En Piedestal af grøn Malakit stod ved Siden, og paa den en Vase, hvorpaa Offringen af Iphigenia var udskaaret; denne skiulte dem for de øvrige Dandsende.

„Min Fader“, udbrød Leoni, „gav hans Søster til hendes Fader“; — en bitter Tanke om den ødelagte Arv, hvilket havde giort hans ædle Navn let som en Fiæder, bevægede Elskeren til et Øieblik Taushed.

„Hellige Moder! — Min Fader kom i dette Øieblik herind; lad mig gaae, inden han seer, at jeg taler med Dig.“

Lolah ventede ikke paa Svar; i det næste Øieblik havde hun taget een af sine Selskabssøstre under Armen, og tabte sig i Brimmelen. Det skete saa pludseligt, at Leoni neppe vilde troe at hun var gaaet; rigtignok hørte han endnu hendes søde sagte Suk i Luften — nei! Det var Duften af den bengalske Rose. Hans Øie irrede omkring; det faldt paa den udskaarne Vase, og der stod den græske Fader

og var Vidne til at hans yngste og skionneste Barn blev offret.

„Netop saaledes min ømme Lolah vil Alteret blive din Grav“.

Leoni studsede; thi frem fra Colonnens Skygge traadte nu en Skikkelse, som ikke alene hørte hans sidste Ord, men som maatte have hørt hele Samtalen.

„Ja Don Leoni“, sagde den Fremmede, egentlig som Svar paa hans Tanker og Blik, „jeg har hørt deres Samtale; tilgiv mig naar jeg siger, at det skete uvilkaarligt. Det er længe siden jeg lyttede til den første Kiærligheds fyrige og lykkelige Ord, og de lode for mig som Musik, og liig den, hendøde de med Lyden.“

Leoni tænkte ved sig selv at han ønskede Dialogen havde ikke været slet saa tiltrækkende; og han fandt det besynderligt at den skulde synes saadan for den kolde og stolte Donna Medora. Hans Selskaberinde svarede igien paa hans Tanker. — „De undrer Dem over min Tale; jeg kunde selv undre mig over den endnu stedse tøvende Sympathi hos mig med Menneskehedens ulykkelige Lod; men jordiske Fornødenheder i et jordisk Legeme kunne ikke ganske sønderrive alle jordiske Baand. Don Leoni, jeg har Medlidenhed med Dem, jeg ønsker at tiene Dem, jeg veed ikke om jeg, ved at give Dem Rigdom, giver Dem Lyksalighed; men Rigdom kan jeg

give. Dette er imidlertid ikke Stedet for det jeg har at sige. Betro intet levende Øre hvad jeg har sagt! Min Magt til at tiene Dem beroer paa deres Taus-hed. Kom i Morgen i vort Pallads."

Medora vendte sig fra ham og gik ned ad Ter-rassen. Den menneskelige Naturs Svaghed — hvor hurtigt faaer enhver stærk Følelse ikke Overhaand. Leoni stod aandeløs af Forundring og Haab; een eller to Gange før havde han seet Donna Medora, og han havde hørt meget om hende. Endskiøndt hun var ung — thi hun havde ikke seet flere end tre og tyve Sommere skifte om med Høsten; smuk — thi det var som om Himlen selv havde sat sit Stempel paa hendes regelmæssige Ansigt — saa levede hun dog et bedrøvet og eensomt Liv. Kirken hvori hun knælede, de Fattige som hun understøttede, hendes gamle Faders Sygeværelse og hendes eenlige Kammer — vare Medoras sædvanlige Adspredelser. Da hun var sytten Aar, blev hun angreben af en heftig Sygdom, der bragte hende paa Gravens Bred; næsten ved et Mirakel blev hun giengivet til Livet, men aldrig mere til Ungdommen. Graven, til hvis Bred hun havde nærmet sig, syntes at have efterladt sin Skygge paa hendes Træk. Hendes glade Latter oplivede aldrig mere Luften, som fordum, liig Sangfuglen i Vaar; hendes lette Trin forglemte Dandsen, hendes Luth var uden

Strænge. Den Følelse hun forhen yttrede for Glæde, havde forvandlet sig til Sorg; men Moderen, som døde i hendes Arme, og Faderen, hvis høie og syge-lige Alder hun pleiede og opholdt, troede at hendes Aand, saa nær ved Himmelen, havde tilegnet sig noget af dens Elementer. Lolah, som var en langt ude Beslægtet, og undertiden besøgte Don Manfredis Sygeværelse, sagde at Medora næsten var en Engel; og tilføiede: „Jeg vilde næsten troe, at hun var een, men jeg er ikke bange for hende, og hun seer ud til at være saa ulykkelig."

Man fortalte at hendes Hierte havde havt en haard Kamp at bestaae imellem Religion og Kiærlig-hed. Forend hendes Sygdom havde hun været for-lovet med en ung Cavaleer; men da hun var kommet sig nægtede hun at opfylde sin Forpligtelse og angav som Grund, at Livets Uvished havde lært hende at indsee alle menneskelige Baands Forfængelighed. Alt hvad hun endnu ønskede, tilføiede hun, var at hellige sine øvrige Dage til sine bedagede Forældres Pleie. Forestillinger og Bønner vare lige unyttige; og den unge Grev Rivoli gik ind i Malthefer-Ordenen. Nogle Aar vare forløbne siden, og i Palermos muntre og travle Cirkler blev Medoras Navn siel-dent nævnet mere.

Leoni dvælede ved Loftet om hendes Hielp; men jo mere han tænkte derover, jo mere usandsynligt forekom det ham. Hvor kunde hun give Rigdom, Datteren af een af Siciliens fattigste Adelsmænd.

Den unge Sicilianer var af et naturligt dristigt og heftigt Temperament; han besluttede at haabe, uden at anstille Betragtninger derover; og betraadte igien Salonen; men dandsede ikke mere med Lolah; imidlertid havde han den Tilfredsstillelse at see, at hun saae bedrøvet og længselfuld ud, da hun dandsede med en Anden. — Men hvor urolig for ham var ikke Natten, som fulgte paa denne Aften; Haab og Nysgierrighed piinte ham vexelviis.

Det første Morgengry vækkede Leoni af hans urolige Slummer; han saae ud; Skyens Farve var ogsaa Søens; Middelhavet saae ud som om det var overspredt med Roser; men Leoni ønskede, at det havde Middagens farveløse Skiær. Man bør aldrig sige, at Tiden er lige lang. Timernes Gang er ligesaa uregelmæssig, som Hiertets Slag, der maaler dem. Et Aar af det almindelige Liv beregnes efter Haab, Frygt og Forestillinger; denne Morgen forekom Leoni utaalelig lang. Endelig lod Middagsklokken fra mange Taarne; og, uden at bryde sig om Solens Hede, styrtede han afsted til Medoras Pallads.

Da han kom ned til Canalen, tilbød en Mængde Baadsmænd ham deres Tieneste. Han kaldte paa Michelo og Stefano: „Jeg har prøvet Santa Catharinas Hurtighed forend nu", sagde han; „men husk paa at jeg er utaalmodig som . . . . . "

— „Deres Herlighed altid er", svarede Stefano, som altid havde et Svar paa rede Haand.

Leoni sprang i Baaden, hvis Hurtighed viiste, at de Vorlys ikke vare bortkastede, som de fromme Eiere offrede til Santa Catharina, Baadens Skytspatronesse, paa hendes Festdag; endskiondt maaskee Brødrenes Hurtighed, som roede den, havde ligesaa megen Deel i at den gled hurtigt over Vandet, som deres Fromhed.

„De vil vel lande ved San Marcos Trapper?" sagde Michelo; i det han vendte Hovedet til den sædvanlige Landingsplads.

De Trapper, til hvilke San Marco laante sit Navn, havde indbragt dem mange Sequiner; thi Veien til Venstre førte til Lolahs Landsted.

„Nei, nei", svarede Leoni, „ved Nymphens Grotte".

„Signor", svarede Michelo, „den Vei fører kun til Grev Manfredis Have".

„Og derhen har jeg bestemt mig."

Baadsmændene kastede forundrede og forskrækkede Diekast til hinanden, som ikke bleve formindskede ved den usædvanlige Taushed af den ellers saa muntre Cavaleer. Montefiore lænede sig tilbage i Baaden. Da Sammenkomsten nærmede sig følte han en Slags — ikke Frygt; thi den havde ingen af hans Huus nogensinde kiendt til — men en sky Ærefrygt. Mange forskiellige Tanker havde denne Morgen beskiæftiget hans Sind; Mistro — men en Dame af Donna Medoras sorgelige Alvorlighed, kunde ikke nedlade sig til Giekkerie — dernæst Haab, liig det klare Solskin efter en Sommerregn, naar de mørke Skyer fordele sig; men tilsidst samlede hans Tanker sig i den hemmelighedsfulde Omstændighed, at han var den eneste, som havde seet hende den foregaaende Aften. Selv Grev d'Arezzi vidste ikke at hun havde været iblandt hans Giester.

Medens han endnu overtænkte denne Besynderlighed, ankom han til Landingsstedet, og fandt Damens Page ventende paa sig. Dovstum fra sin Fødsel, var Drengen Julio opdraget i Manfredis Familie, hvor hans svagelige Legeme og Mangel paa Mæle kun tillod ham de letteste Forretninger.

„Hvad vil Sennora Lolah sige til denne Visit?' sagde Stefano, saasnart Cavaleren var saa langt borte at han ikke kunde høre det; „Sennora Medora

er smuk som en Engel; jeg undrer mig over, at vi aldrig have roet nogen Cavaleer herhen før."

„Vi have ikke, men jeg har, og i en ulykkelig Time. Det vilde have været godt for min første Herre, dersom han aldrig havde seet paa saa smukt og saa falskt et Ansigt. Jeg kan erindre at naar jeg, sædvanligt om Aftenen, roede Grev Rivoli til dette Sted, saa saae vi altid et hvidt Slør vifte imellem Træerne — det var Sennora, som ventede hans Ankomst; dengang vare de meget lykkelige. Men jeg veed ikke hvorledes det kom, undtagen det var Damernes sædvanlige Ubestandighed; thi Forandring er saa naturlig hos dem, som for den salte Sø. Sennora Medora blev farligt syg: under hele hendes Sygdom var der ingen trofastere Elsker end min Herre. Vor Frues Skriin blev fyldt med Foræringer, Nat efter Nat spadserede han neden under hendes Sygeværelses Vindue, — indtil hun, som laae døende ovenpaa, kunde neppe see blegere ud, end han, som vaagede nedenunder. Og, uagtet alt dette, negtede hun ham sin Haand, da hun kom sig. Hun erklærede, at under sin Sygdom havde hun giort det Løfte, aldrig at gifte sig. Man siger at den unge Greve knælede for hendes Fod, men forgieves; og for hendes Skyld forsvor han Fruentimmer og sit Fødeland.

Grev Rivoli er nu Malthеser-Ridder. Hvad har nu Sennora Medora at bestille med en anden Elsker?"

„Hiin Sprадebasses Gang ligner just ikke en Elskers", svarede Stefano, da en Vending af Veien satte dem istand til at see, med hvilke langsomme og tankefulde Skridt Leoni fulgte sin Ledsager.

Drengen gik foran med svage og langsomme Skridt, og Montefiore skyndte ikke paa ham. Den forsømte Haves mørke Udseende bidrog ikke til at opmuntre hans Siæl, og Ledsagerens forstyrrede Øie og blege Ansigt syntes at giøre et piinligt Indtryk paa ham. Det var eet af de Ansigter, hvis Ulyksalighed syntes at være smittende; thi Leoni tænkte paa hvor rædsom hans Lod var, ved at være udelukket fra Menneskets ædleste Forret, at vexle Tanker og Følelser. Drengen stod pludseligt stille ved Døren af et Lysthuus, som laae saa skiult iblandt mørke Grantræer, at en Fremmed vilde have gaaet det forbi uden at lægge Mærke dertil. De gik ind paa eengang; Drengen nærmede sig sin Beherskerinde, pegede paa den Besøgende, og forlod Værelset.

Uden at reise sig fra sit Sæde anviste Medora ham Plads lige for hende. I Begyndelsen syntes hun saa hensunken i Tanker, at hun neppe bemærkede hans Indtrædelse; det var tydeligt at hun endnu ikke rigtigt havde besluttet hvad hun vilde sige. Hendes

unge og utaalmodige Selskaber fandt denne Taushed meget trykkende; men Omgivelsernes mørke Udseende dæmpede endogsaa hans Heftighed.

Væggene i dette Værelse vare panelede i Tavler af kostbart udenlandsk Træ; Karnissen var udskaaret i ziirlige Blomsterkrandse og Kors af forskiellig Skikkelse, tilligemed Familievaabenet; det var tydeligt at en riig, men raa Smag havde der engang ødslet sine Rigdomme. Men Tiden havde som sædvanligt spottet Menneskenes Arbeider, deres Pragt og Forfængelighed, og allevegne saaes Spor af dens graadige Tand. Alle Farverne havde antaget Alderens mørke Colorit; Forgyldningen var afbleget, og Karnissen var nedfalden og beskadiget. Naar Man seer Ruinerne af mægtige Stæder, Levningerne af prægtige Templer ligge adspredte i Ørkenen, da er det et høitideligt, men intet sørgeligt Syn. Men Ødelæggelsen fra i Gaar berører ethvert Menneskes Hierte, fordi det er muligt at den samme Skiebne kan ramme ham i Morgen. Leoni betragtede det mørkt udseende Værelse, og erindrede en Fest, som var bleven given der: han var endnu et Barn paa den Tid, og maaskee Hukommelsen laante Scenen noget af hans barnlige Munterhed. I disse Tanker blev han forstyrret af Medoras Stemme.

„Min Taushed maa synes Dem besynderlig, Greve! Men naar De har hørt den Historie, som jeg er i Begreb med at fortælle, da vil De ikke længere forundre Dem over, at jeg dvæler med at udtale Ord, der ere alvorlige som Skiebnen. De elsker, og er elsket, følgelig maae De blive lykkelig. Der er blot een Forhindring imod Deres Ønskes Opfyldelse; det er Mangel af Rigdom. Leoni, jeg kan giøre Dem riig — riig som Fabelens Konger, der øste Guld ud som Vand. Tør De modtage Tilbudet?"

„Paa hvilke Vilkaar?" spurgte Leoni, i det han næsten uvilkaarligt trykkede det hellige Kors, som hængte om hans Hals.

„Paa ingen", svarede hans Selskaberske. „Frygt ikke mine Conditioner, men blot Deres egen Nytte af den Rigdom, som jeg kan give. Tør De lægge Deres Skiebne i Deres egen Haand? Men jeg vil udfolde mit Liv for Dem, saa kan De selv dømme.

Medora reiste sig fra sit Sæde.

„Ikke her, hvor Luften paa sine Vinger kan bortføre ethvert af mine Ord, tør jeg fortælle min Historie. Grev Leoni! De har vel hørt om vidunderlige og frygtelige Hemmeligheder, hvis Udtydning er over Stiernerne; De har vel hørt om Dødelige, som besidde overnaturlig Magt — saadan Magt besidder

jeg. De troer at De taler med Deres Cousine — jeg vilde ønske at det var saaledes! Jeg besidder alene den laante Skikkelse af hende, som allerede for længe siden har naaet sit afstukne Maal. Ræk mig Deres Haand, og i faa Minuter skulle vi være i min egen Bolig, i Midten af de umaalelige Ørkener, hvor min Historie kun maa blive fortalt. Samtykker De i at følge mig."

Leoni svarede ved at tage den imod ham udstrakte Haand. I det Øieblik han rørte den, opfyldte en tæt Damp Værelset; han følte sig løftet i Veiret med en pludselig og svimlende Bevægelse; han lænede sig tilbage; Skyen var som Bølgen, hvorpaa Svømmeren flyder, som bærer ham uden egen Anstrengelse; en behagelig Følelse af Søvn overfaldt ham. Han blev vækket ved en let Berørelse af sin Selskaberske, og Forundring gav ham sin Besindelse tilbage. De stode paa Toppen af et mægtigt Taarn; eet af dem, som ved at sees fra neden, seer ud til at naae til Himmelen — men naar vi have naaet Toppen, saa see vi først hvilken umaalelig Afstand der endnu er tilbage. En varm klar Middag fyldte Luften med Klarhed, men ikke med Frugtbarhed; thi saalangt som Øiet kunde see, og den klare, farveløse Luft syntes at udvide Udsigten i det Uendelige, udbredte sig en udtørret Ørken, som om Sand var et Ele-

ment, og alene deelte sit Herredømme med Skyen; men umiddelbart omkring Taarnet, saaes de kæmpeagtige Ruiner af en fordums prægtig Stad, een af hine, som var bygget da Verden var i Ungdommens Styrke, og da der opførtes Bygninger, der syntes et heelt Livs Arbeide. Buggen og Graven vare dengang langt fra hinanden. Nu hviler den sidstes Skygge paa den første, og alt Liv jamrer sig under dens Vægt og Mørke. Dengang laae Bruddets Marmor, og Minens Guld paa Overfladen; Østens frugtbare Jord ydede sin Overflødighed, og Menneskets Virksomhed behøvede ikke dengang, som i vor trætte og udtiente Alder, at ligge i stedsevarende Strid med Hungeren.

Det syntes imidlertid som om Tiden for længe siden havde standset sit Ødelæggelsesværk; de faste Mure af udskaaren Granit, de hensmuldrede Colonner, de sønderbrudte Mure, hvor fordum fire Vogne kunde kiøre ved Siden af hverandre. — Alt var i samme Tilstand, som det havde været i flere Menneskealdere.

Leoni vendte sig til sin Selskaberske; baade hendes Ansigt og hendes Dragt vare ganske forandrede. Hun stod paa sin Fødestads Taarn, og havde antaget sin naturlige Skikkelse. Som Medora havde hun meget tilfælles med hans egen Lolah — en fiin, lille Skabning, forenet med Barndommens Ynde; hun havde de samme søde, bedende Øine, med Undtagelse af, at

Haabet udbredte en Glæde over Lolahs Ansigt, imedens Medoras var et Billede paa alle sørgelige Erindringer. Men den herlige Skiønhed, som nu stod ved hans Side, havde vel en Dødeligs Skikkelse, men neppe nogen Liighed med den. Hendes Ansigt lignede det Skiønheds=Ideal, som giør Grækernes Guddomme saa guddommelige, fordi Siælen er udtrykt i Trækkene: Hendes store blaae Dine havde Middagens Glands, naar Himlen skinner i sin Klarhed; de lignede Glandsen af en langt bortfiernet eensom Planet. Hendes Dragt og Turban glimrede i østerlandsk Pragt. Et Sølvslør blandede sig med hendes Haars rige Overflødighed, som var omvundet med kostelige Perlesnore. Omkring sin Arm havde hun et Baand af Guld, og paa Fingeren bar hun en Signetring med en besynderlig klar Steen, bedækket med mystiske Characterer. Hendes Høide og Gang vare som en Dronnings, og vilde have passet sig for Palmyras unge Keiserinde, inden hun vandrede i den romerske Seiervinders Triumphtog.

„Jeg tør ikke betræde min Faders Gravhal uden i min egen Skikkelse", sagde hun. „Følg mig!"

I det hun affastede de gyldne Sandaler, gik hun foran ned ad en Trappe, hvis Trin vare af sort Marmor. De standsede ved Foden af Taarnet; og endskiøndt det var høi lys Middag da han forlod

Taarnet, blev han dog blendet af Salens Glands. Loftet var af Chrystal og afdeelt i en skinnende Dyrekreds, oplyst ved en mat, overnaturlig Flamme; det sorte Marmorgulv var bedækket med Inskriptioner i Guld, men de vare skrevne i ubekiendte Ciffre. Leoni lagde imidlertid Mærke til, at de vare ganske lige dem, som vare indsyede paa hans Selskaberskes Bælte og paa Borten af hendes Kiole. De kæmpemæssige Søiler, som bare denne mægtige Hvælving, vare ligeledes af sort Marmor, ligeledes beskrevne med Hieroglypher i Guld; imellem dem stode uhyre Vaser, af forskiellige kostbare Stene, fyldte med den samme matte Flamme, som oplyste Dyrekredsen foroven. Midt i Salen stod en stor Globus af Chrystal og paa Toppen af den en Grav-Urne af det reneste Alabast, uden nogensomhelst Inskription eller Figurer; rundtom den stode syv Sølv Trefødder, hvorpaa der brændte kostbart Træ, som opfyldte Luften med Vellugt. —

„Hiin Urne indeholder min Faders Aske", sagde Medora. „Jeg har erholdt den Gave, hvorefter han forgieves søgte sit hele Liv; og dog vilde jeg ønske, at vor Aske var omstrøet iblandt de Elementer, som vi forgieves beherske.

Hun satte sig nu paa en skinnende Throne ligeoverfor, og Leoni lænede sig paa et Løveskind ved

hendes Fod. Vi have sagt, at Leoni hørte til en Slægt, hvori Frygt var ukiendt; imidlertid følte han dog sit Hierte slaae hurtigere end sædvanligt; hans Blik kunde ikke udholde hendes Øies Glands, som tindrede med en melancholsk og aandelig Skiønhed, og nu hvilede fuldt paa ham.

„De seer i mig", begyndte hans hemmelighedsfulde Selskaberske, „den eneste overlevende Descendent af hine østerlandske Magier, som læste Stiernernes Hemmeligheder, og til hvem Aanderne gave deres Magt. Forskiellige Vise forøgede i Tidernes Løb de Kundskaber, som, nedarvede til deres Efterkommere, efter deres Mening, engang skulde blive Middelet til at beseire deres Dødelighed. Men den herlige Slægt uddøde paa Jorden, indtil min Fader var den eneste Overlevende, og jeg hans moderløse Barn. Vidunderlige Kundskaber gave ham Erstatning for et Liv, som han offrede til Studeringer og Savn. Alle Elementernes Aander adløde ham; men Fremtiden var endnu bestandigt skiult for hans Blik, og Døden var almægtig. Hans Magt til at giøre Ondt havde ingen Grændser, men til at giøre Godt var den indskrænket; og dog var det det Gode, han ønskede. Hvor turde han vove at sætte saadanne mægtige Kræfter i Bevægelse, som syntes at love Lyksalighed, imedens han var uvidende om deres endelige Følger? Og til hvad

Nytte kunde den Lyksalighed være, som han kunde skienke til den, over hvem Graven i næste Dieblik lukkede sig, som saa vilde finde Døden mere bitter, ved at forlade alle de Velsignelser, som han her havde været i Besiddelse af."

"Jeg var ikke denne gamle Vises uværdige Datter. Min Fremgang i disse guddommelige Videnskaber overtraf hans Forventninger, og jeg saae Fremtiden imøde med et Haab, som han selv for længe siden havde opgivet; men som jeg fandt stadfæstet ved det endelige heldige Udfald. Desværre kunde han ikke beherske sin Skiebne. Jeg har forhen sagt, at hiin Urne indeslutter hans Aske. En Sommernats usunde Dug var mægtigere end hans hele Kunst. Jeg overgav mig til Fortvivlelse; men Ungdommen er ufortrøden og Vanen er stærk. De hemmelighedsfulde Manuskripters Udgrandskning blev atter mit Dagværk. Jeg kaldte paa Aanderne ved Besværgelser og ved Tegn. Meget Hemmelighedsfuldt blev opdaget, og meget Vidunderligt giorde jeg mig bekiendt med; men desuagtet vedblev Døden at være alle Tings Ende, som forhen. En Nat var jeg paa Terrassen af mit Taarn. Over mig var det blaae Firmament med sine Stierner — Verdener, maaskee i Besiddelse af den Viisdom, som jeg søgte; neden under mig, i Ørkenen, var hiin store Stad. Jeg betragtede de smalle elendige Gader, hvor Hunger

og Kulde regierede med uindskrænket Herredømme, og Menneskene vare saa hielpeløse, som om de først i Gaar vare satte paa Jorden, og ligesom nu havde Kunsterne ikke opnaaet den Høide, at de kunde skienke dem Hielp til med mindre Møie at frembringe dens Frugter. Jeg kastede mine Øine paa en Glædesfest; men de Forsamlede vare ikke glade; thi jeg skuede fra Krandsen til Hovedet som den omgav, og fra Juveelsmykket til Hiertet som det bedækkede, og jeg saae Intet uden Misundelse og Had, Fortrydelse og Anger. Tilsidst kastede jeg et Blik paa Palladset inden dens Mure; men der var Purpuret udbredt som et Liigklæde, og Sorgens Røst og Smertens Skrig bleve baarne til mit Øre paa Luftens Vinger. Jeg lod Skyggerne drage et Slør for mit Øie, og reiste mig nedbøiet af Sorg. Men jeg var ikke alene. Een af hine herlige Aander, hvis Virkekreds er langt over vor Kunsts Magt, hvis Tilværelse vi snarere formodede end vidste, stod ved min Side."

„Fra dette Øieblik tilsmilede en ny Tilværelse mig. Jeg elskede og var gienelsket — Kiærlighed gav Indbildningen Poesie, og Tankerne Styrke; det var et nyt Element, som knyttede sig til mit Liv. Ak! hvorlidet kiender den daarlige Slægt jeg er af, til denne Følelse. De tilskyndes af et Øiebliks Forfængelighed, et Øiebliks Tilfredsstillelse, og det kalde de

Kiærlighed. Dette er Tilfældet med de Fleste, og er Aarsagen til Elendigheden paa Jorden. Og Deres eget Hierte, Leoni! og min ømme Cousines maae vidne for Sandheden heraf; men dog existerer der Troskab, Ømhed og Hengivenhed i Verden, og dette forliger os med vort haarde Lod. Ja endnu mere — dersom vor Skiebnes Hemmelighed nogensinde skal blive opdaget, og Viisdom skienke Lyksalighed, da vil det blive et Værk af Kiærligheden."

„Det giør ikke Noget til Sagen at fortælle Dem om min Lyksalighed; men endogsaa mit Hierte var fyldt med Lyset fra disse glindsende Øine, som vare det samme for mig, som Solen er for Jorden. Dog hvilede en mørk Sky paa min Siæl, som de ingen Indflydelse havde paa. Døden havde været den frygtelige Seierherre, som min Slægt saa ofte havde kæmpet med, og altid forgieves. Jeg, en Dødelig, elskede en Udødelig, og Adskillelsen stod stedse for mit Blik; dog henrandt en lang og lykkelig Tid, førend min Frygt fandt Ord."

„En Aften svævede vi over Jorden, og den purpurfarvede Sky, som vi hvilede paa, var nyligt forladt af Solens sidste Glands. Endnu faldt dens Skin paa en lille Plet, imedens Alt omkring var indhyllet i Skygge. Det var et sørgeligt Sted, som saaledes var oplyst — det var en nyligt opkastet

Grav. Frodigt groede Græsset over de andre, og enkelte Pletter vare smykkede med vellugtende Blomster; men paa denne havde nyligt den brune Jord været opkastet, og den røde Orm snoede sig uroligt omkring i sit forstyrrede Hiem. Nogle Roser havde været strøede over Graven, men de vare visnede; deres søde Blade vare allerede fugtige og farveløse. Alt bar det nærværende udvortes Tegn paa vor evige Dom — at døe og hensmuldre."

„Aftenens Skygger svandt, og forandrede Tusmørket til Nat — Solens sidste Straale var længst forsvunden, da en Yngling kom fra den nærliggende Dal. Hiin Grav havde i Gaar lukket sig over hans Brud, som han havde været forlovet med fra Barndommen, for hvis Skyld han havde været i langt bortliggende Lande og erhvervet stor Rigdom; i hans Fraværelse hentæredes hun og døde. Han kastede sig ned paa det modbydelige Sted, og Natvinden bortførte paa sine Vinger hans fortvivlede Skrig over Tabet af et egenkiærligt Væsen, dødeligt som jeg selv! I dette Dieblik følte jeg mere Skræk end Medlidenhed. Jeg tænkte paa mig selv: saaledes maa jeg, uagtet al min Magt og Kunst, og elsket af Een, som Døden ikke kan hiemsøge, saaledes maa ogsaa jeg forgaae. Rigtignok kunne kostbare Specerier, parfumeret Træ og vellugtende Olie, som ville komme til at

danne min Grav-Pyramide, forhindre at mine jordiske Levninger overgaae i den Forraadnelse, hvis Syn opvækker mere Skræk end Døden selv. Kun lidet vellugtende Aske vil blive tilbage for min Urne. Men desuagtet maa jeg dele min Slægts almindelige Lod — jeg maa døe."

„Nei, min Skiønne!" sagde en Stemme, som opfyldte min hele Tilværelse med Lyksalighed, „hvorfor skulle vi overgive os til en ugrundet Skræk? Lyt til hvad jeg vil sige Dig, min Elskede! Jeg veed hvor Livets Kilde ruller sine evige Bølger — jeg veed at jeg kan bære Dig derhen, og byde Dig at drikke ved deres Udspring, og over saadanne indviede Læber har Døden ikke længere nogen Magt. Men desværre! jeg kiender ikke Straffen derfor. Min Slægts Kundskab gaaer ligesom Dine Liges, gradviis frem, og vor Erfaring er ligeledes forbunden med Smerte. Endnu har Ingen vovet hvad jeg nu vil paatage mig, og Følgerne af min Handling ere mig en Hemmelighed. Men hvad vil jeg ikke gierne lide for den Drik, som gior min Elskede saa udødelig som min Kiærlighed."

„Med Forundring betragtede jeg det herlige Haab, som oplyste hans skinnende Pande, og jeg sagde til ham: „Giv mig en Udødelighed, som skal være offret Dig." Verdener rullede ved Verdener underneden os,

da vi stode ved Siden af Livets Vand. Mit Hierte bankede af glad Stolthed. Jeg, den svageste af min Slægt, havde opnaaet den Priis, hvorefter Heltene og de Viseste forgieves havde udstrakt deres Haand. En Lyd, som naar Stormen farer over Oceanet, forskrækkede mig i det jeg bukkede mig for at drikke; de urolige Bølger hvirvlede sig i Strømme, de aabnede sig, og Nødvendighedens mørke og skrækkelige Aand viste sig. Skyen paa hans frygtelige Ansigt blev mere mørk, da han vendte sig til mig: „Barn af en syndefuld og falden Slægt“, sagde han i det Sprog, som var mig meest bekiendt, og dog lød for mig, som kom det fra en anden Verden. „Hvo har nogensinde med deres eget Gran af Viisdom maalt det Uendelige — Drik, og bliv udødelig! Bliv udødelig, uden at besidde den Viisdom, som hører til Udødelighed. Drik!““

„Jeg skrækkedes tilbage for Vandet, da det berørte mine Læber; men en Magt, stærkere end min Villie, nødte mig til at smage det. Drikken løb igiennem mine Aarer som Bly. Langsomt vendte jeg mig til den Side, hvor min engang tilbedte Elsker lænede sig. En lige Forandring var foregaaet med os Begge. Vore Øine mødtes, og Enhver giennemskuede den Andens Hierte, og der boede Had — bittert, modbydeligt og evigt Had. Jeg havde forandret min Natur, jeg var ikke længere den ømme oprigtige Dødelige,

han havde elsket; og jeg saae ikke længere i ham min herlige Tilbeder. Vi betragtede hinanden med Skræk og Afsky. Den mørke Magt, hvis skrækkelige Øie var fæstet paa os som Skiebnen, skiulte sig igien i de rindende Vande. Ved en Drift, som ingen af os kunde modstaae, styrtede Aanden og jeg os særskilt igiennem den blaae Luft, i det Enhver mumlede: „Aldrig! Aldrig!" Og det Ord „aldrig" forklarede vor Skiebne. Aldrig kunde nogen af os igien føle det søde lyksalige Bedrag, hvilket, dersom det er en Løgn, er mere værdt end al Sandhed. Aldrig mere kunde vore Hierter blive hinandens Himmel."

„Vore Følelser ere ligesaalidet i vor Magt, som den legemlige Bygning de oplive. Min Kiærlighed havde været pludselig, uimodstaaelig og uvilkaarlig — og saaledes var mit Had. Jeg kunde ligesaalidt blive Herre over den Gysen, som hans Billede nu fremkaldte, som jeg forhen havde kunnet standse mit Hiertes lidenskabelige Slag ved Tanken om ham. Jeg stod alene i min eensomme Hal — jeg betragtede den evige Ild, som brændte over min Faders Grav, og jeg ønskede, at den brændte over min. For første Gang følte jeg Menneskehedens Indskrænkning. Min Slægts Ønske var opfyldt i mig — jeg var udødelig — og hvad var denne Udødelighed? En mørk uigiennemskuelig Fremtid. Ak! vi havde forvexlet Liv med Lyk-

salighed! Hvori bestod min Kundskab? Den tiente blot til at vise dens egen Forfængelighed! Hvori bestod min Magt, naar dens Udøvelse alene tiente til at fremme Nødvendighedens uboielige Love. Jeg havde adskilt mig selv fra mine Lige, men jeg havde ikke erholdt en Aands Natur. Jeg havde Intet tabt af det Menneskelige uden Illusionerne, og det er alene dem, som giøre Livet taaleligt. De hemmelige Pergamenter, som jeg havde undersøgt med en saadan Begierlighed, kastede jeg nu langt bort; hvad kunde de lære mig? Tiden var for mig kun en stor Tomhed; hvorledes skulde jeg udfylde den; jeg, som hverken havde Arbeide eller Tilskyndelse dertil? Sørgende satte jeg mig ned og tænkte over det Skete. Hvorledes, naar Kiærligheden er uddød, skulde da Erindringen vedvare? Jeg havde sagt til mig selv, saalænge jeg lever maa een dyb Følelse opfylde min Tilværelse. En Forandring — og som jeg selv havde fremkaldt — var foregaaet med mig. Erindringen om den Lykke, som havde været mig saa dyrebar, var mig nu et skrækkende Phantom."

„Den Kiærlighed, som Ubestandighed udslukker, kan søge en ny Gienstand og tilbede den med samme Blindhed; men den Kiærlighed, som taber sig, paa Grund af Gienstandens Uværdighed og Overbeviisningen om sin egen Daarskab, og Visheden om at den aldrig

kan fornyes, i det jeg foragter min egen Svaghed. Ak! Enden paa saadan Kiærlighed er — Fortvivlelse."

„Seer De hiin sorte Marmorplade, der bedækker Noget, som ligner en Grav; den er lagt over den klareste Kilde, som Middagssolen nogensinde speilede sig i. En Aands glimrende Billede hviler paa dens Overflade. Jeg bad ham give Varighed til hans Skygge, som faldt paa Vandet, at jeg kunde betragte den i hans Fraværelse. Min Udødeligheds første Handling var at skiule det for mit Blik. Den sorte Marmorplade maa hvile der evigt."

„Behøver jeg at fortælle Dem om den Ødelæggelse, hvormed Aarhundreder have passeret forbi mit Blik? Endelig besluttede jeg at forlade min Eensomhed og besøge Jorden, for at see om jeg ikke kunde tilbagekalde min Menneskelighed, og interessere mig for og hielpe mine Medmennesker, imedens jeg foragtede dem. Solens tusindfarvede Skiær ved dens Nedgang havde givet Plads for Tusmørkets mørkere Purpurfarve, da jeg standsede ved et Palads i Sicilien. Lemon- og Orangetræer bedækkede Terrassen, og deres Vellugt steeg i Veiret henimod et Cabinet, hvis Vinduer vare vidt aabne for at indlade Luften; der hvilede en skiøn ung Pige, hvis ene udmarvede Haand hvilede paa det purpurfarvede Silketæppe, imedens den anden var udstrakt imod et aldrende Fruentimmer ved hendes

Side. Hun droges med Døden; een Uges Feber havde været tilstrækkelig til at ødelægge de fine Livsspirer, som hele Aar ikke vilde have været istand til at forstyrre; der herskede en døsig Rolighed, Dødens Forbud. De lange sorte Haar hængte ned som et Liigklæde; det havde løsnet sig ved Smertens Urolighed. Hendes Moder var beskæftiget med at bade hendes Tindinger med styrkende Sager; men de bankede ikke længere, og den Lidende bad hende ved Tegn at holde op. Hun trængte nu mere til Ro end til Lindring, men Livet samlede nu sin sidste Kraft i barnlig Kiærlighed; hun trykkede sin Moders Hænder og kastede sit store blide Øie paa sin Fader. Han stod og betragtede hende, som om Livet ikke kunde forlade hende, naar han vaagede over hende. Pludselig reiste hun sig op uden Hielp, en svag Trækken blev synlig paa den døende Piges Ansigt; hun sank tilbage paa Puden, hun var død. Moderen udstødte et Smertesskrig og faldt uden Bevidsthed om ved Sengen. Faderen greb sit livløse Barns Haand, og anraabte hende, med Fortvivlelsens Smerte, om ikke at forlade ham. Menneskelig Elendighed er et sørgeligt Syn. Den gamle Amme nærmede sig Liget; hun glattede de lange sorte Haar, — hun gav hende en Krands af Roser om Hovedet, og nogle faa friske Blomster i den livløse Haand. Den klare Dag faldt

igjennem det aabne Vindue paa den hvide Dragt og endnu hvidere Ansigt af hendes elskede Fosterbarn. Den gamle Kone kunde ikke tilbageholde sin Sorg længere; hun trak sig tilbage i den mørkeste Deel af Værelset og græd bitterligt. Da faldt der mig en Tanke ind. Over den Døde havde jeg ingen Magt; men jeg kunde spare de Levende deres Smerte; jeg besluttede at binde mig med menneskelige Slægtskabsbaand — jeg vilde blive de sørgende Forældre en Datter. I det næste Øieblik havde jeg antaget deres Barns Skikkelse."

„Langt borte, i den ubesøgte Deel af Sydhavet, ligger en lille Øe; den er bedækket med gamle Træer og unge Blomster, og Myriader af skinnende Insecter, smukt farvede Fugle oplive Eensomheden med muntert Liv; men de ere dens eneste Indbyggere. Et Skib, som blev forslaget fra sin Cours, opdagede engang den lille Øe. Spanierne landede og toge den i Besiddelse i Madonnas Navn, og oprettede af graae Klippestykker et Kors. Intet menneskeligt Øie har siden den Tid hvilet paa denne eensomme og henrykkende Strandbred; men, under Skyggerne af hiint Kors, hvile de dødelige Levninger af Deres Cousine, Medora. Gradviis gav jeg visse Tegn paa tilbagevendende Liv; den gamle Amme var den første som raabte, at de skulde bringe et Speil. „Der er Aande indenfor disse Læber", vedblev hun. Den svage Sky, som blev synlig paa

Speilet, oplivede atter det svundne Haab; og de Øine og Kinder, som vare formørkede ved Graad og blege af Nattevaagen, antoge atter deres vante Glands."

„Jeg følte en ny og ufølt Lyksalighed i den Lykke, jeg havde skabt. Det er ikke nødvendigt at fortælle, hvorledes jeg lidt efter lidt blev restitueret; og hvorledes Forældrene, hvis Liv syntes at være afhængigt af deres Barns, aldrig bleve kiede af at betragte deres gienvundne Skat. Men en Sorg, som jeg ikke havde drømt om, ventede mig. Medora havde været forlovet med en ung siciliansk Adelsmand. Det Øieblik en Sammenkomst blev tilladt, var han ved min Fod, oplivet af det Haab og den Glæde, som aldrig mere skulde blive ham til Deel. De veed, hvorledes Giftermaalet blev afbrudt under Foregivende af et Løvte, som jeg i Farens Øieblik havde giort til den hellige Jomfrue; men De veed ikke hvilken Smerte jeg foraarsagede, og selv følte i det jeg lyttede til Rivolis lidenskabelige Fortvivlelse, da han sagde: „„Deres Død kunde jeg have baaret — det var Guds Villie, og Giensynet hiinsides Graven vilde have trøstet mig; men at finde Dem forandret, at tænke De kunde ansee vor Kiærlighed som en Synd, og at jeg, som har elsket og elsker Dem saa uendeligt, skal være den Første, som De opoffrer — det er mere end jeg kan bære, Medora!""

„Hvor angrede jeg, da jeg hørte dette, at jeg saa uoverlagt havde blandet mig i det menneskelige Livs Løb! Dersom jeg havde skienket Glæde, havde jeg ogsaa givet Anledning til Sorg; og jeg har Grund til at troe, at Giftermaalets Ophævelse har, uagtet al min Omsorg, forbittret Donna Marias sidste Dage.“

„Jeg har kun lidet mere at sige om mig selv. De sidste faa Aar have ganske været offrede Don Manfredis svagelige Alderdom; det har været et trættende Arbeide, men dog er jeg vedblevet. Jeg tilstaaer, skiøndt jeg afskyer denne fatale Sandhed, at min Tilværelse er blot en skrækkelig Eensomhed, uden Pligter og uden Kiærlighed — Menneskehedens velsignede Baand. Og nu — hvad angaaer den Rigdom, som jeg tilbyder Dem; da kan jeg ikke indestaae for Følgerne; men jeg veed, at de ere ganske afhængige af Deres egen Handlemaade. Jeg giør i den Henseende ikke mere end en almindelig Dødelig kunde giøre. Vilkaarene for denne Sammenkomst ere — Taushed. Ved Modtagelsen af Rigdommen er der ingen Betingelser. Rigdommens Aand er den første, den laveste, som lyder Kunstens Bud: det skal være min Sag at De bliver Eier af den paa en naturlig Maade. Tal!“

„Giv mig Rigdom, giv mig Lolah!“ udraabte Leoni.

En Purpurskye formørkede den herlige Hal; der overfaldt ham en Døsighed; da han vaagnede befandt han sig atter i det eensomme Sommerhuus, og Medora, med sit blege barnlige Ansigt og sin sorte Dragt, ved hans Side; men en forunderlig vild Ild lyste fra de store mørke Øine, og det overbeviste ham om, at det ikke var nogen Drøm.

„Forlad mig nu", sagde Medora, „men ved Deres Liv vær taus! Liv og Taushed, det ene afhænger af det andet. Farvel!"

Ganske svimmel af Forventning vendte Leoni tilbage til Baaden. Klokken i San Franciscos Abbedie slog; han havde blot været een Time borte. Bleg og tankefuld, var der Noget i hans Blik, som tilstrækkeligt holdt Baadsmændene inden Taushedsskranker, ja endogsaa, efterat han havde forladt Baaden, iagttoge de længe en mørk Stilhed.

„Han maa have faaet Afslag"; sagde endelig Stefano.

„Siig hellere, at der er Ulykke ved hiint sørgelige Palads og den blege Pige, og at den har havt Indflydelse paa ham. Sennora Medora er god og gavmild; men der er en Forbandelse, som følger hende; naar var der nogentid Lykke ved hendes Gaver?"

„Notariussen, Signor Grazie, ønsker at tale med Dem", sagde en Tiener til Leoni, da han kom tilbage.

Notariussens Forretning var snart tilendebragt. Marquis Ravenna, en langt ude Beslægtet af den unge Greve, havde udnævnt ham til sin Arving; og uendelig var den Rigdom, som den gamle Gnier efterlod sig. Den Aften var Leoni en velkommen Giest hos sin Onkel; og kun faa Uger derefter blev hans ømme Cousines Brudekrands flettet af nys udsprungne Orangeblomster. Den samme Dag døde Grev Manfredi; og ligesom om hans Liv havde været en Betingelse for Donna Medoras, døde hun den samme Dag han udaandede. — —

„Eet, to, tre — saa sildigt, saa meget sildigt", udbrød Grevinde di Montefiore, „og Leoni er endnu ikke kommen hiem. Der var en Tid, da jeg ikke drømte om at holde saadan eensom Vagt."

Udmattet reiste Lolah sig fra den Fløiels Ottoman, og igien slog eet af deres egne Uhre (forfærdiget af en duelig Kunstner), ledsaget af en behagelig munter Melodie — een af de neapolitanske Barcaroler, som liig den søde Musik af Memnons Lyre, syntes besiælet af Morgenens Solskin.

„Giekkeri", sukkede den ungdommelige Vægter, at Tiden skal regnes efter Musik."

Hun begyndte at spadsere op og ned i Værelset, det almindelige Middel imod overvældende Træthed, naar Søvnen imod vor Villie hviler tungt paa vort

Øie. I Sandhed, Natten er skabt til Søvnen, siden Man i den føler mere Trang til Søvn, end i den meest bedrøvede og eensomme Time om Dagen. Alt er saa stille, Eensomheden er saa uforstyrret og den Feber, som Mangel paa Hvile fremkalder, er saa nerveforstyrrende, at den næsten udøver en despotisk Magt over Indbildningen, der forestiller sig enhver Sorg og Bekymring i den kæmpeagtigste Skikkelse.

Grevinden havde for længe siden sendt sine Opvarterinder bort; dog smykkede Perlerne endnu stedse hendes Haar, som næsten naaede til hendes Fod i to lange Fletninger; en hvid Silke-Robe, som kun løst var befæstet omkring hende, bedækkede hendes hele Figur ligesom et Dække, og gav hende noget af det spøgelseagtige Udseende, som vor Phantasie udstyrer Beboerne af en anden Verden med. Og i Sandhed, hendes blege Kinder og melancholske Øie gave hende Udseende af en omvandrende Aand, som bedrøvet betragter Scenen for dens forrige Glæder. Og hvilken Luxus herskede der ikke i denne uhyre Sal? De purpurrøde Silkegardiner hindrede Natteduggen i at trænge ind, imedens den frit gav Adgang for Luften, svanger med Vellugten fra Orange-Træerne paa Terrassen. Nonnerne fra Klosteret St. Valerie, saa bekiendte for deres Broderier, havde opbudet deres hele Kunst, for at fremtrylle alle Foraarets Blomster paa de hvide

Floies Ottomaner. Man var næsten i Uvished om, hvilke der vare de naturlige — enten Blomsterne paa dem, eller de, som prydede Krystal-Vaserne. Værdien af Juveler, som vare ødslede paa de Galanteriesager, som vare spredte omkring, vilde have været tilstrækkelig til Medgift for den smukkeste Pige i Sicilien. Paa Væggene hængte Malerier, hvoraf ethvert for sig udgiorde en Værdie, i Henseende til Tanker og Skiønhed; Græske Landskaber af Gaspar Poussin; de vilde Scener, som Salvator Rosa holdt af at fremstille, afvexlede med de mere muntre Fremstillinger af en Claude Lorraine, med Portraiter, de ædleste og skiønneste i sit Slags; Ansigter, som fortalte en heel Historie — men Lolah saae dem ikke. Kun i tolv Maaneder havde hun været gift, og allerede var hendes Mands Nærværelse i sit Huus bleven en Sieldenhed. Dagligt hørte hun af ukiærlige Venner — thi naar holde Venner ikke af at udbrede Sorg iblandt de Lykkelige? — Fortællinger om hvorledes Greven bortødslede sin Formue paa Andre, der ikke vare saa smukke som hun. Og endnu den samme Aften havde hendes Fader været hos hende og fortalt hende, at ingen Rigdom kunde forslaae til Leonis forfærdelige Ødselhed — til hans vanvittige Lidenskab for Spil. Af Medlidenhed for den stakkels Kone, som heldede sig til hans Bryst og græd, vilde han ikke fortælle hende at hendes Mand,

hendes Hiertes Valg, var given til Priis for almindelig Mistanke, og at det engang uplettede Navn Montefiore, var knyttet tilsammen med en Troldkarls. Han forlod hende med saadanne kiærlige Ord, som aldrig, og med den Trøst, som altid forfeiler sit Øiemed. Hun havde længe været elendig; men aldrig førend i Aften havde hun tilstaaet sig selv Sandheden, at hendes Drøm om Lyksalighed, alle hendes Phantasies smukke Skabninger vare forsvundne, ligesom de Haver og Paladser hun havde seet, ligesom afmalede paa Luften i Neapels Bay.

Leoni var svag, egoistisk og forfængelig, og besad ganske een af de Naturer, som Rigdom fordærver. Han ansaae den kun som et Middel til sine Ønskers Tilfredsstillelse; han forglemte at den Magt, som den rige Mand besidder, paalægger ham en hellig Pligt, hvis Tilsidesættelse bringer sin egen Straf; og at Den, som alene søger at fornøie sig selv, uden Hensyn til Andre, vil tilsidst finde, at Fornøielse er blot et andet Navn for Utilfredshed. I Begyndelsen var Lolah hans Hiertes Afgud — hun blev hans Kone — og nogle faa lykkelige Uger forløbe i huuslig Lyksalighed; men snart fandt Leoni denne Cirkel for indskrænket. De reiste til Palermo, hvor han fandt Fornøielse i at vise sin Pragt i en Grad, som opvakte baade Forundring og Misundelse. Den ene

Fest fulgte paa den anden, indtil han endelig selv blev kied af sin ødsle Giestfrihed; han ønskede en Forandring, og Lolahs frygtsomme og milde Characteer var ikke skikket til at holde ham i den nødvendige Tvang. Spil blev snart til Vane; hans uhyre Tab var et Pirremiddel; han vidste at et Ønske vilde holde ham skadesløs — derfor brød han sig ikke om sit Tab; og han tænkte at kunne overvinde Lykken, i det han ansaae Held for at være Duelighheds Triumph. Den misundelige og ondskabsfulde Følelse, hvormed Folk betragte en stor og pludselig Rigdom, udtømte sig i Spaadomme over den visse Ruin, som den ødsle Greve med stærke Skridt nærmede sig; og da disse Spaadomme sloge Feil, da Man fandt sig skuffet i sine Forhaabninger, ansaaes det for en Fornærmelse, at han havde giort deres Forudsigelser til Skamme. Og det er en fuldkommen Sandhed, at den største Deel af hvad vi forudsige om vore Medmennesker, er alene Yttringer af vore egne Ønsker, som vi skamme os for at fremstille i et andet Sprog.

Gradviis trak den fornemme Deel af de Besøgende i Montefiores Palads sig tilbage; De, hvis Anseelse fandt sig saaret ved dets Pragt, vare de første, som bleve borte; deres Exempel blev fulgt af Dem, som ikke kunde vinde Noget; og derpaa fulgte De, som altid lade sig lede af Exemplets Magt; tilsidst bleve

Ingen tilbage uden de Udsvævende og de Ærelose, de Trængende, som brugte deres Stilling til Undskyldning, hvis de behovede nogen, og Spillerne, hvem det var ligegyldigt hvor de vare, naar de blot kunde tilfredsstille deres Lidenskab. Den ene efter den anden af hans gamle Venner blev kold og tilbageholden, og de nye vare uforskammede og familiaire. Denne Tingenes Forandring folte han dybt, og Leoni styrtede sig mere vanvittig i enhver mulig Udsvævelse; og naar han manglede enhver anden Tidsfordriv, tog han sin Tilflugt til de fulde Glas, for deraf at drikke Forglemmelse.

Bleg og bedrovet sad den unge Grevinde i sin prægtige Eensomhed; hun folte mindre Tabet af Venner end Leoni, thi hun havde jo tabt sin Mand. Den Aften havde hun imidlertid været ude — det var Carnevalstiden, og hun havde været paa Maskerade, som en indiansk Pige, og sad nu og ventede paa Leonis Tilbagekomst, deels af pigeagtig Forfængelighed, deels fordi hun ikke kunde taale at en Dag forlob, uden at hun havde seet ham. Hun vidste, at han vilde komme ind igiennem en hemmelig Dor, som han havde ladet giore alene i den Hensigt, og at han maatte passere det Værelse, hvori hun var, for at komme til sit eget. Kold og udmattet kastede hun igien det rigt broderede Kaschemirs Schavl omkring

sig, og sad nogen Tid saaledes, med Haanden under Kinden; tilsidst lagde hun sig tilbage paa Ottomanen og faldt i en urolig, halv vaagen Slummer. Hun blev vækket ved en Støi — og i det hun sprang op, for at møde Leoni, saae hun en Fremmed, som skød Gardinet tilside fra Vinduet, som han just krøb ind ad. Den høieste Grad af Skræk berøvede hende for et Øieblik Talens Brug; hvorpaa den Fremmede, som var klædt som en Sømand, sagde:

„For alle Helliges Skyld beder jeg Dem at være stille, Signora! jeg vil vove mit Liv i Deres Tieneste; hør mig blot."

Lolah kiendte nu Stefano, som, førend deres Giftermaal, havde bragt hende mange Billetter fra Leoni.

„Er Greven hiemme?" spurgte han bekymret.

„Jeg venter ham hvert Øieblik; men fortæl mig hvad der fører Dem herhen paa denne usædvanlige Tid."

Stefano stammede.

„Maaskee at det var bedst at jeg, og dog — veed De ikke hvor jeg kan finde Hans Excellence?"

Lolah rystede bedrøvet paa Hovedet.

„Signora! Saa maa jeg aabenbare Dem det." I det han talte hastigt, kastede han Øinene tilsiden, for ikke at see den Smerte, som hans Ord frembragte. „Signora, i Morgen vil der blive lagt Beslag paa

dette Palads af den hellige Inqvisition. — Greven — St. Rosalie straffe hans Fiender! — er anklaget for Trolddom. I Morgen vil han blive arresteret. Min Broder er een af deres Tienere; men Greven er vor gamle Patron — han gav mig et Vink — jeg roede herhid, og ved Hielp af en Fiskefrog giorde jeg et Reeb fast paa Balconen, og sprang op. Jeg kiender ethvert Værelse i Paladset, og troede jeg skulde have været saa heldig at træffe Grev Leoni; min Baad ligger neden under — ved Dagbrækningen seiler et Skib fra Bayen — de trænge til at seile hurtigt, thi de have bedre Vine ombord, end de ønske de skulle vide i Palermo."

„Hellige Jomfru! dersom min Mand ikke skulde komme tilbage!" udraabte Lolah, vridende sine Hænder i Fortvivlelsens Smerte. Stefano havde intet Trøstens Ord ved et saadant uventet Tilfælde. Pludseligt reiste Grevinden sig fra sit Sæde: „Jeg vil sætte mit Haab til alle Hellige, at han vil vende tilbage. Naar er det sidste Dieblik til vor Flugt?"

„Det vil ikke blive lyst endnu i en halv Time, og jeg vil være Mand for at lodse ham, imedens det er mørkt; men naar Dagen bryder frem, ere alle Fiskerne ombord, og saa vil der ikke være nogen Udsigt til Flugt."

Lolah kastede sig paa Knæe, og forblev saaledes nogle Dieblikke med Hænderne for Dinene, i inderlig Bøn. Efterat hun havde reist sig, spurgte hun Stefano hastigt:

„Vil De blive her og vente, saalænge De tør, paa Grevens Tilbagekomst? jeg kommer tilbage om nogle faa Minuter; jeg vil blot giøre nogle hurtige Forberedelser til vor Flugt."

„Deres Flugt?" udstødte Baadsmanden. „De er ikke i nogen Fare."

„Det giør ikke noget til Sagen", svarede hun hastigt; „jeg forlader ikke min Mand."

Efter ti Minuters Forløb vendte hun tilbage i en simpel sort Reisedragt, bringende med sig en stor Rytterkappe.

„Denne kan skiule ham, thi der er ikke Tid for ham til at klæde sig om. Men kan det have varet saa længe? Det er et Qvarteer siden, De sagde mig at vi havde blot en halv Time tilbage;" i det samme slog og spillede den muntre Timeviser fire.

„Det er endnu meget mørkt," sagde hun i det hun saae ud af Vinduet.

„Ja Signora, det er meget mørkt, Maanen er gaaet ned for en Time siden. Men see ikke for meget ud af Vinduet, thi Duggen falder meget stærkt."

Lolah vendte sig igien imod Uhret og viste med Haanden, at der var atter forløbet fem Minuter; hun saae til Stefano, men han rystede blot paa Hovedet, i det han yttrede en uarticuleret Lyd. Hun havde en lille Rosenkrands af Koraller og couleurt Lava hængende ved sit Bælte, som hun holdt meget af; thi den var et Minde fra hendes afdøde Moder, som havde foræret hende den i sin Barndom, og mange kiærlige Erindringer vare knyttede til den; men hendes Haand rystede saaledes, at hun ikke kunde tælle Perlerne, men gientog blot Bønnerne; først tydeligt, men siden hendøde Ordene paa hendes Læber, og hun vidste ikke selv hvad hun sagde. Hendes Ansigt, som før havde været blegt, brændte nu af en feberagtig Rødme. Med usikkre Skridt betraadte hun igien Balkonen. — „Siig mig", sagde hun, „seer De ikke en graa Skygge hist? Jeg kan ikke see!"

„Signora, det er endnu mørkt; tys!" i dette Dieblik hørtes Fodtrin i Corridoren; Lyden var saa langt borte, at kun Hørelse, skærpet ved Bekymring, kunde have lagt Mærke dertil.

„Hellige Moder! jeg takker Dig, det er Leoni."

Hun sprang fremad; men hendes Hoved blev svimmelt, og hun maatte støtte sig til Bordet for ei at falde. Leoni kom ind i Værelset, bleg af Nattevaagen, hans Klæder i Uorden; hans kostbare Vest

var aaben ved Halsen, som om han i Bevægelse ved Spillebordet, havde reven den op, for at skaffe sig Luft; en Bøining med Hovedet, som var en Vane hos ham, formørkede hans Pande; han var endnu ung, men Ungdommens Farve havde tabt sig. Han nærmede sig besværligt og tankeløst. Da han blev Stefano vaer, som ikke havde forsømt et Minut med at befæste Krogen af Touget til Balkonen, udraabte han: „Røver!“ men Haanden, som allerede greb til Kaarden, blev standset af Lolah, som greb hans Arm.

„Vær stille, for Dit dyrebare Livs Skyld“, sagde hun i en alvorlig hviskende Tone, som paa eengang bemægtigede sig hans Opmærksomhed; „hiin trofaste Mand har vovet sit Liv for Dig; vi maae flygte, eller Morgenens Sol vil see Dig som Fange i Inqvisitionens Huller; Alt er beredt til vor Flugt; kom!“

Leoni blev endnu blegere; men paa eengang fattede han sig med det hans Slægt egne Mod, og udbrød: „Hvo vover at anklage mig, og hvad er min Forbrydelse?“

„Det giør Intet til Sagen“, sagde Stefano; „min Broder gav mig et Vink; De maae flygte i Nat, eller De er en Fange i Morgen. I St. Rosalies Navn beder jeg Dem ikke at betænke Dem længere; der er allerede tabt Tid nok; vi have giort enhver Ting istand imedens vi ventede paa Dem.“

„Kom, min Mand, der vil blive Leilighed nok til Forklaring; kast denne Kappe omkring Dig, og følg mig", sagde Grevinden, i det hun gik foran.

„Aldrig, Lolah", svarede Montefiore, bestyrtet over den Fare, som en skyldig Følelse i hans Hierte sagde ham var Sandhed; „aldrig vil jeg udsætte Dig for at dele de Besværligheder og Farer med mig, som en saadan Flugt medfører; jeg har været saa uværdig og ligegyldig imod Dig." Men hun var allerede ved Enden af Reebstigen.

„Kom Signor!" sagde Stefano; „ti Minuter endnu, og vi ere fortabte."

Leoni fulgte næsten uvilkaarligt; og i det næste Dieblik styrede Stefano sin Baad ind i Bayen.

„Lolah! hvorledes, er Du her?" udbrød han i en bitter Selvbebreidelsestone, da han følte hendes Hoved læne sig til hans Skulder.

„Ja, min Leoni", sagde hun med den hviskende søde Stemme, der engang udgiorde hans Alt, „hvor skulde jeg vel være uden der, hvor min hele jordiske Lyksalighed er giemt, ved Dit Hierte, min Leoni, min evigt Elskte; jeg er meget, meget lykkelig.

Ømt trykkede han den tillidsfulde, barnlige Form til sit Hierte, og alle Erindringer om deres tidligere Følelser randt ham i Tanker; imedens hun med en

Qvindes hele Inderlighed forglemte enhver Ting, undtagen at hun havde gienvunden sin Mand.

„De maae udgive Dem for to flygtende Elskende", sagde Stefano, „som have bestukket mig, for at roe dem udenfor en mægtig Adelsmands Magt, og som have i Sinde at blive saalænge fra Palermo, indtil Elskeren bliver tilgivet for Datterens Skyld."

„Hvorhen gaae vi?" spurgte Montefiore.

„Ombord i hiint Fartøi, som har smuglet Gods inde, og forglem ikke i den Havn hvor det løber ind, strax at tage Passage i et andet. Erindrer De Marqvis di Gonzaga.

„Ah, den Dreng! hans Ducater som jeg vandt, er den eneste Gang, jeg har havt Lykke i det forbandede rouge-et-noir."

„Jeg har Mistanke om at De skylder ham Deres nærværende Stilling; han er en Neveu af Stor-Inqvisitoren."

„Og min Mand er da et Offer for hans ondskabsfulde Hevngierrighed!" udbrød Grevinden med Deeltagelse.

Stefano svarede ikke. I det næste Øieblik vare de tæt ved Skibet, og efterat han havde giort Baaden fast ved Siden, sprang han ombord for at slutte Accord med Capitainen. Lolah skiælvede, da den skrøbelige Baad gyngede under Skibets Agterspeil, hvorfra

der nedhængte en Lanterne, hvis svage Lys viste hende deres, som hun troede, farlige Stilling. Leoni maatte kunne have folt hendes Hierte slaae imod sit; men han havde allerede saa længe været beskæftiget med sine egne Tanker, at hans Kones Frygt, som han ikke deelte, aldeles ikke faldt ham ind.

„Hvor det er ærgerligt, at jeg just skulde have tabt min sidste Rulle Dukater! Jeg eier ikke en eneste, og Du skyndte saadan paa mig, at jeg ikke fik Tid til at tage nogen Ting med mig;" udbrød han ærgerlig. Paa hvilke Vilkaar skulle vi komme bort med disse Kieltringer, naar vi ingen Penge have."

„Her har jeg tre Ruller", sagde Grevinden; „jeg kunde have taget mere Guld med, naar det ikke havde været for Vægtens Skyld — derfor foretrak jeg mine Diamanter, af hvis Salg vi maae leve for Fremtiden."

Et Smiil viste sig paa Montefiores Ansigt; men saa meget som Lolah holdt af at see hans Smiil, vilde hun dog hellere, ved denne Leilighed, have seet hans morkeste Diekast.

„Alting er afgiort nu"; sagde Stefano. „De skal betale Capitainen halvtredsindstyve Kroner, naar De naaer Havnen, som skulle være hans egen lille Fordeel; han sagde, han vilde ikke forlange formeget af to unge Elskende; jeg troede at det var bedst, at

jeg afgiorde det saaledes", vedblev han i en hviskende Tone, „siden jeg veed at Signora har bragt Juveler med."

„Giv mig Guldet", sagde Leoni til sin Kone, „og tag Du det Stefano; og, naar jeg vender tilbage, skal jeg fordoble det mange Gange."

„Behold Deres Guld, Deres Excellence! Hvad jeg har giort, skete til Ære og af Kiærlighed for Deres gamle Huus. Behold Deres Guld; det vilde kun lidet nytte mig, troer jeg!"

Leoni reiste sig i Vrede, og begyndte at bestige Skibet. Stefano hialp Grevinden, som, da hun ved hans Hielp krøb op ad det knudrede Toug, tilhviskede ham:

„Tag Guldet og lad læse Messe derfor ved St. Rosalias Skriin, og denne Ring — min Fader har givet mig den; han vil med Taknemmelighed indløse den, og velsigne Dig, som hans Barn nu gior."

„Kom, kom Stefano, her er det, som vil forskaffe Dig mangen en lystig Nat"; og Montefiore trykkede igien Pengene i hans Haand, som nu modtog dem; hans Røst, hvormed han ønskede dem en lykkelig Reise, var uforstaaelig; og da han sprang tilbage i Baaden, græd den haardføre Mand, som et lille Barn. Capitainen viste Greven og Grevinden høfligt ned i en

lille Kahyt, og en frisk Vind, som fyldte Seilene, bar dem hurtigt bort fra Sicilien.

Skræk og Forvirring vare almindelige i Palermo, om Morgenen. Greven og Grevinden vare forsvundne af det prægtige Palads, med dets kostbare Meubler, dets næsten kongelige Tienerpersonale, dets rige Garderober, og gyldne Skrine, fyldte med Juveler og kostbare Specerier. Forgieves søgte Tienerne efter dem, i det store vidtløftige Palads; de vare ikke alene forsvundne, men endog ikke det ringeste Spor af dem var synligt. En forunderlig Mistanke opstod hos dem; blege og frygtsomme samlede de sig, og nu fandt deres Formodninger Ord. Rimeligviis havde den Dæmon, for hvis Rigdom deres Herre havde borttusket sin udødelige Siæl, ført hans Legeme bort med; men hvad var der da blevet af Grevinden, deres fromme og kiære Frue, kunde hun ogsaa være indblandet i en saadan skrækkelig Skiebne? En lydelig Banken paa Porten afbrød denne Samtale; Enhver skyndte sig til Døren — for at indlade Inqvisitionens Betiente. Al Eftersøgen var frugtesløs, alle Efterspørgsler forgieves. Paladset blev confiskeret, og de kostbare Meubler solgte; Marqvis di Montefiore blev stævnet at møde og forsvare sig for Trolddom; han kom ikke for at svare paa Anklagen, hvorfor han blev dømt til at være fredløs. Tusinde Rygter vare i

Omløb, som endelig forenede sig deri, at han havde maattet bøde paa unaturlig Maade for unaturlige Rigdomme. Imidlertid var der to Mænd i Palermo, som vidste Sandheden; Lolahs Fader, som kort efter døde alene og forladt, af Sorg; og Stefano — men han bevarede Hemmeligheden, som Liv og Død beroede paa; og da han forulykkede i en Storm, tog han den med sig i det dybe og umaalelige Hav.

Vi ville nu vende tilbage til vore Flygtninge. I den første Havn de naaede, indskibede de sig igien, og landede endelig ved Marseille. Et lille, men smukt Huus, ved Søekanten, modtog dem, en Olivenskov gik rundt omkring Huset, og Provence-Roserne tittede ind ad Vinduerne; de længere bortliggende Sletter vare paa den ene Side bedækkede med Lyng og Thimian, og stødte paa den anden Side til Søen, hvor de rige Kiøbmands-Skibe bestandigt seilede frem og tilbage. Frygt og Besværligheder havde alvorligt prøvet Lolahs svagelige Helbred; og Leonis Frygt for hende tilbagekaldte for en Tid hans Kiærlighed: — maaskee disse modsatte Sindsbevægelser staae i nøiere Forbindelse sammen, end vi ere istand til at begribe. Leoni indsaae at han var det eneste Led, som bandt hende til Livet — at hans Omhyggelighed var den eneste Skillevæg imellem hende og Døden: tilsidst blev hans ømme Pleie belønnet med tilbagevendende Smiil paa hendes

Læber, og Roser paa hendes Kinder. Lolah fandt sig meget lykkelig; lige fra hendes Fødsel af havde baade Naturen og Lykken været ubestandige imod hende; hendes delicate Constitution giorde hende uskikket baade for store og sildige Selskaber; en medfødt Frygt giorde, at hun ikke gierne saae Fremmede — hun besad hverken de Talenter, som udfordres, eller den Aand, som finder Nydelse i at bevæge sig i en stor Kreds. Den kiærlige Eensomhed, som hendes nærværende Liv skienkede hende, var derfor netop efter hendes Sind.

Saaledes var det ikke med hendes Mand, som snart ønskede sig mere Virksomhed og Forandring; tusinde Gange spurgte han sig selv hvad Nytte han havde af sin umaadelige Rigdom, naar han ikke brugte den til sine Fornøielsers Tilfredsstillelse? Enhver Aften, naar han fra sin Eremitage saae Solen synke i Havet, lovede han, det skulde være den sidste. Endelig besluttede han at forlade deres nærværende Opholdssted; og, efter nogle faa Dages Reise, opsloge de deres Bolig i et brillant Slot, i Nærheden af Lyon. Lolah forskrækkedes for den Pragt, som igien omringede dem. Eengang forsøgte hun at giøre Indvendinger imod deres ødsle Udgifter; men Leoni loe blot, og sagde: „Her vil Du ikke finde den elendige Overtroe, som i Sicilien; den største Deel af min For=

mue stod i Udlandet. Først ville vi forblinde disse Provincialer, og derefter tage til Paris."

Egentlig frygtede Leoni for strax at tage til denne, et stort Herbergeersted lignende, Hovedstad; han ønskede først at være noget forglemt af sine Landsmænd, forend han igien traf sammen med nogen af dem. Hans Slot var snart Samlingsstedet for det halve Lyon; hvad brød Leoni sig om Pragt, naar den ikke blev misundt og beundret? Maaskee Hemmeligheden i hans Characteer laae deri, at han var meget forfængelig, og fandt Intet i sig selv, hvorved han kunde tilfredsstille den; derfor maatte han søge udvortes Midler. Det var hans Glæde at vække Uvished og Forundring ved sin Pragt og Omfanget af den. Men i denne Nydelse tog Lolah ingen Deel; i saaledes at vise deres Rigdom til Skue, saae hun en Bekræftelse paa den Mistanke, som havde fordrevet dem fra Palermo: og Leoni — til hvem hun, uagtet al hans Egoisme, uden at klage, havde opoffret Hiem, Venner og Navn, og som derfor fik hende kiærere Dag for Dag, og som følte, at Lolah var det eneste Baand, som knyttede ham til Fortiden, den eneste Erindring om hans tidligere og lykkelige Ungdom — Leoni følte bittert den Skillevæg, som Tvivl kastede imellem hans Kone og ham. Den Tanke ærgrede ham, at hans Magt kunde vanære ham i hendes Øine; og at hun

satte ham i Ligning med Guldmagere og Troldkarle, som han foragtede ligesaa dybt, som de vare almindeligt forhadte i denne militaire og feudale Alder. Tusinde Gange var han nærved at aabenbare hende Hemmeligheden, men saa erindrede han sig igien den dunkle Maade, hvorpaa han var kommen til Kundskab om den. Deeltagerne i deres Giestebud, eller Vandreren, som passerede forbi og saae et Glimt af det unge Par, vilde have misundt deres Lyksalighed; men Den, som kunde have trængt ind til den hemmelige Dybde af deres bekymrede Sind, vilde der have seet Frygt, Utilfredshed og Sorg over hvad der var skeet, og en ulykkelig Anelse om Fremtiden.

En Aften havde de et prægtigt Giestebud; Grevinden præsiderede, bleg og melancholsk; Greven var kied af sig selv, og derfor utilfreds med Selskabet; hemmeligt anstillede han en Sammenligning imellem dem og den brillante Cirkel, han havde samlet om sig i sit Palads i Palermo, og tænkte paa, hvor lidet Giester fra Provindsen forstode sig paa den Pragt og Smag, han ødslede paa dem. Men Sandheden var, at han var bleven kied af at vise sin Rigdom til Skue — Nyheden havde tabt det Tillokkende i hans Øine. Aftenen var ikke halv endt endnu, da Lolah med Forundring saae ham komme hen og tilhviskede hende, for Guds Skyld at finde en Undskyld-

ning for at bryde Selskabet. „Upasselighed vil kunne gaae an; thi jeg er vis paa, at Du seer daarlig nok ud."

Hun kunde have sagt det samme om hendes Mand; thi han saae vild og forstyrret ud. Imidlertid var det dog nær ved Midnat inden Giesterne skiltes ad; da Leoni vendte tilbage fra at have fulgt Præsidentinde de Lanville, som altid var den sidste af de sildigste, til hendes groteske Familie-Karreet, nærmede han sig i Taushed eet af Vinduerne og gik ud paa Terrassen, hvor han stod ligesom hensunken i den skiønne Udsigt — og den var virkelig skiøn. Underneden var en blød Grønsvær, som i en Skraaning løb ned til en Søe, paa hvis Flade Maanen i Mellemrum reflecterede sig. Den var just ved at staae op paa den anden Side af Slottet, og var derfor usynlig; men dens Lys laae som Sølv paa Græsset, og laante det en Blødhed, smukkere endog end Farven paa de mangehaande Blomster, som Bedene vare fyldte med. I Midten af Haven var et Springvand, som skød op til en vis Høide, hvorpaa Straalen pludseligt deelte sig og faldt ned som en glimrende Regn i et Marmor-Bassin, og Springvandets Fald var den eneste Lyd, som forstyrrede den fuldkomne Stilhed. Sagte Skridt lode sig nu høre, en blød Haand lagde sig paa hans Arm, og Lolah hviskede: „Er det ikke skiønt?" Hvor

ofte yttre ikke Læberne ligegyldige Spørgsmaal, imedens Hiertet er fuldt af de allervigtigste.

„Vil det da giøre Dig ondt at forlade det?“ sagde Leoni, da de vandrede imellem den Mængde af vellugtende Urtepotter, som bedækkede Terrassen, „thi i Morgen maae vi reise bort.“

Lolah betragtede ham med Forundring, Ordene døde paa hendes Læber.

„Den kiedsommelige Madame de Lanville“; vedblev han, „underholdt mig i Aften med, at hun snart skulde have den Fornøielse, at giøre mig bekiendt med en værdig Giest; thi om en otte Dages Tid ventede hun Grev Gonzaga, den store Cardinals Neveu, som vilde opholde sig nogle Dage i hendes Huus, paa sin Vei til det sydlige Frankrig. Og hun var saa overbeviist om, at jeg i ham vilde finde en behagelig Selskabsbroder. Gid hun var paa Bloksbierg, det gamle Hængetræ, og Greven med! Hvilken forbandet Hændelse mon der bringer ham hertil?“

„Men Leoni, hvorfor skulde Du frygte ham?“

„Frygte ham? Snak! Men det vilde være meget ubehageligt, dersom den dumme Historie, som forviste os fra Palermo, atter skulde blive sat i Omløb i Lyon“, og fordybet i mørke Betragtninger satte han sig ned paa et udskaaret Steensæde ved Søen. Et Øieblik stod Grevinden ubestemt ved hans Side.

men pludseligt sank hun paa Knæe, og lænede sit skionne Hoved paa hans Arm; idet hun betragtede hans Ansigt med det udtryksfulde Oie, som aldrig havde seet paa ham uden med Kiærlighed, sagde hun med en sagte bedende Tone:

„Min Leoni! Mit Hierte har aldrig holdt en Tanke skiult for Dig, hvor kan Du nænne saa ganske at berøve mig Din Fortrolighed?“

Han svarede ikke uden ved at kysse hendes Oine, som om han vilde undgaae at see deres veltalende Sprog; men hans unge Kone havde erholdt Mod — det Værste var overstaaet — og hendes Kiærlighed til ham, som ellers giorde at hun frygtede hans Vrede, bevægede hende til at overtale der, hvor hun ikke kunde overbevise. Hun anraabte ham om at aabenbare hende Hemmeligheden angaaende sin Rigdom; at retfærdiggiøre sin Ret til den, dersom det var muligt, eller kaste den fra sig; thi hun forsikkrede ham, at intet Lod paa Jorden vilde være hende for haardt at dele med ham; hun overbeviste ham om, at hans Rigdom ikke havde giort ham lykkelig; tvertimod havde den saaet Uenighed imellem dem, giort ham landflygtig, og vilde nu snart drive ham til at blive en Vandrer igien.

„Jeg siger Dig, kiære Leoni, at denne Hemmelighed er værre for mig end Døden. Naar jeg knæler

for Madonna, ere mine Tanker ikke ved Bønnen; i Selskab gjør jeg mig Umage for at undgaae ethvert Blik; jeg pines af en tom, men stedse nærværende Frygt, et Ord, et Øiekast bringe mig til at skifte Farve, og iisne mit Hierteblod, uden at jeg veed hvorfor jeg frygter: og Søvnen, o den er rædsom for mig! thi da fortæller Du mig, hvad der er Døden for mig at høre, og jeg styrter op fra min Pude — men naar jeg vaagner, troer jeg Du er uskyldig — hvor kunde min Leoni være skyldig? O, Nei, Nei!“ og hun lod atter sit Hoved synke, imedens Maanen belyste hendes blege Kind og Øine, som stode fulde af Taarer.

Leoni var svag og negtede sig aldrig Noget, men overgav sig til Øieblikkets Indskydelse; derfor var han ganske uduelig til at bevare en Hemmelighed; han havde ingen Tiltro til sig selv; han var kied af ikke at kunne meddele sine Tanker; og han var i dette Øieblik ubestemt — han havde gierne ønsket at lade hele Afgiørelsens Ansvar hvile paa den svage og ømme Skabning ved sin Side.

I denne stille, maanelyse Midnat fortalte han hende Alt, hans Røst hendøde i Taushed, som blev afbrudt ved et sagte Skrig fra hans Kone; hun viste imod Søen, men stærk Forskrækkelse berøvede hende Mælet — et svagt, sølvagtigt Omrids af en Skikkelse blev synligt i den fierne Luft; det kom nær-

mere, og Skyggen faldt stærkt paa Bølgen; en majestætisk og elskværdig Qvinde nærmede sig sagte over Søen, som ikke gav efter for hendes skinnende Fod. Hendes straalende Øies Glands faldt paa Forbryderen — hun hævede sin Haand, hvorpaa den skinnende Talisman glindsede, som hun havde paa, da hun befalede Aanderne at give ham umaadelig Rigdom, og naar han ønskede. Hun vinkede ad Leoni. En overnaturlig Magt tvang ham til at adlyde — han sprang henimod Søen — han sank under dens Overflade — tvende Gange hævede han sig over de blanke Vover; derpaa sloge de sammen over hans Hoved, og Maanen beskinnede en fast lys Linie. Det skiønne fremmede Væsen betragtede Stedet med et Øiekast af Skræk, hun vred sine Hænder med et Udtryk af Fortvivlelse, Vinden hidførte et sagte Skrig, og den hemmelighedsfulde Skikkelse var forsvunden. En Indflydelse, som var stærkere baade end Kiærlighed og Frygt, havde holdt Lolah fængslet som en Støtte til Stedet; men da hiin Figur smeltede sammen med Luften, vendte et frygteligt Liv tilbage — hun styrtede imod Søen, og med et høit Skrig styrtede hun sig i Dybet.

Næste Morgen sang Fuglene som sædvanligt imellem Buskene, og Bierne indsamlede deres tidlige Honning af Blomsterne; Solen havde forgyldt Søens Overflade, da Tienerne bleve opmærksomme ved at

see et lyseblaat Skiærf flyde derpaa; de vidste, at deres Frue havde baaret et saadant den foregaaende Aften; der blev forskaffet Hielp, og de affiælede Legemer bleve snart fundne. En Krands af hvide Lilier sammenholdt endnu de sorte Lokker af Lolahs Haar, af hvis lange Lokker nogle vare snoede omkring hendes Mands Hals. Man adskilte dem ikke, men bar dem til Slottet. Forinden Middag sørgede alle Lyons Indbyggere over dem, og beundrede deres ungdommelige, men marmorlignende Skiønhed. Ingen kiendte deres Historie; Ingen bekymrede sig om at udforske deres Skiebnes Hemmelighed — men der var mange kiærlige Hierter, som sørgede over dem, og begrove dem i een Grav.

En Morgen fandtes en Marmor-Urne paa deres Grav, men Ingen kunde sige hvo der havde sat den der; en udmærket skiøn qvindelig Figur var udskaaren paa den, med foldede Hænder som til Bøn, med nedboiet grædende Hoved; hun knælede ved Foden af Korset: forneden var, som Indskrift, indgravet det eneste Ord — Ydmygelse. —

